

STRUČNÉ DĚJINY HNUTÍ

Petra Hůlová

Městská knihovna v Praze

půjčuje

knihy, audioknihy,
obrazy, deskové hry...

nabízí prostory pro

samostatné studium,
skupinová setkání,
přednášky, konference...

pořádá

autorská čtení, přednášky,
koncerty, filmové projekce,
akce pro děti...

poskytuje online služby

e-knihy, digitalizované dokumenty,
přednášky, kurzy...

podporuje tvoření v kreativních dílnách

DOK16 pro práci se dřevem a papírem
Atelier pro šití a vyšívání

Suterén pro 3D tisk, knižní vazbu, kaligrafii a pyrografii

mlp.cz
e-knihovna.cz
knihovna@mlp.cz
facebook.com/knihovna

Stručné dějiny Hnutí

Petra Hůlová

Znění tohoto textu vychází z díla [Stručné dějiny Hnutí](#) tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Torst v Praze v roce 2018. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

§

Text díla (Petra Hůlová: Stručné dějiny Hnutí), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uvedte autora-Neužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 12. 1. 2024.

OBSAH

1.	8
2.	98
3.	141
4.	160

*Poděkování za cenné připomínky k první či druhé verzi rukopisu
Libuši Bělunkové, Kamile Polívkové a Tereze Stockelové.*

„Musí být vážně vyřízená, pomyslel jsem si, a už ve chvíli, kdy se za námi dveře výtahu zavřely, jsem věděl, že nic nebude, neměl jsem ani chuť ji vidět nahou, radši bych se tomu byl vyhnul, přesto k tomu došlo a jen se tím potvrdilo, co jsem už tušil: nevyžrala si to jen v citové oblasti, i její tělo utrpělo nezvratné škody, její prsa i zadek byly už jen pohublé, smrsklé, ochablé, povislé kusy masa, už nemůže být a nikdy už se nestane předmětem touhy.“

Michel Houellebecq: Podvolení,
Odeon 2015, překlad Alan Beguivin

1.

Měla jsem kufr, nic víc. Starý matčin kufr na kolečkách, se kterým při svých pracovních cestách létala po starosvětě, dokud jí to nezatrhnul lékař kvůli křečovým žilám.

Bylo úmorné vedro, konec července, ten týden zrovna padaly rekordy. Láhev s vodou jsem si zapoměla v autobuse, který mě od nás přivezl do města, co je k Instituci nejbliž, protože v našem městě je jen náborová kancelář.

Pracovnice náborové kanceláře mi o Instituci řekla toto: jedná se o bývalý masokombinát a jejím cílem je kontinuální, takříkajíc „drobná“ práce. Instituce má takovou a takovou kapacitu, vlastní mozkový trust a díky štědré podpoře donátorek se může na své cíle soustředit bez jakýchkoli kompromisů.

O Institucích jsem samozřejmě věděla už z dřívějšíka a z detailů té náborové pracovnice byly rozhodující ubytovací kapacity pro přespolní zaměstnance.

Když jsem to oznámila matce, byla nadšená.

„Žij svůj sen,“ řekla, „a nikdy z něj nic neslevuj,“ dodala, když jsem chytila ten příšerný kufr a už už jsem byla na odchodu. Citovala z kampaně Hnutí, na kterou si dnes už nikdo nevzpomene, a už tenkrát mně i matce přišla trochu přihlouplá. Protože co to znamená „neslevuj“, je potřeba vydefinovat, a cíle Hnutí byly daleké toho, aby je bylo možné vydávat za jakoukoli odnož nějakého feministického nacismu, sleš rozmazleného diktátu samozvaných princezen, natož aby to Hnutí dělalo ve své vlastní propagační kampani.

V ložnicích klientů je zhasnuto. Zhasíná se o půl jedenácté, večerku si prohlašovali sami a komisi jen předložili ke schválení. Nevyhoví jim málokdy a konkrétní případ z poslední doby si teď vybavuji jeden jediný, a sice opakovanou prosbu instalovat v Instituci zrcadla. Na praktickou žádost tehdy komise reagovala takto: „Zrcadlíme se sami v sobě navzájem, a to nejen ženy v mužích a naopak, ale též muži ve svém identickém pohlaví.“

Žádost o zrcadla tedy byla zamítnuta. Ono zásadní „dívat se do světa a na svět“ totiž typicky starosvětským způsobem převrací na „dívat se na sebe sama za účelem úpravy zevnějšku způsobem, jenž sám sebe druhým prodává jako objekt k vizuální konzumaci, a tím dělá z bytosti objekt, jehož vnějškovost je vyzdvihována na úkor toho, co se skrývá v bytosti samé“. Pamatuji si, že mi rozhodnutí komise tenkrát přišlo trochu přepjaté, ale dnes mu rozumím a naprosto je schvaluji. Protože nejnedobytnější pevností starosvěta je starosvět v nás. Zatímco bitvy Hnutí na bojištích světa (alespoň v našich zeměpisných šířkách) už jsou z větší části dobojovány, bitvy se zvykovými vzorci našeho vlastního uvažování se konají v závěsu za nimi a za závěsem.

Skupina klientů požadujících zrcadla se ozvala s chabou námitkou ve smyslu: „nechceme chodit po Instituci s ústy od zubní pasty“, nahrávkou na smeč komise, která odpověděla, ať se na zubní pastu kolem úst zeptají svých kolegů na pokoji, a když jeden klient vrátil míček se slovy: „nemám tu žádné kamarády“, bryskní odpověď zněla: „Zeptej se bachařek.“ A musím se smát, protože za celá ta léta se mě nikdy nikdo na to, zda nemá ústa od zubní pasty, nezeptal, a tu historku tak s oblibou vyprávím novickám, jimž čas od času dělám v Instituci tutorku. Jako doklad toho, že tu duchovně nerostou jen klienti, ale i personál. Protože já měla

o rozhodnutí komise tenkrát pochybnosti, které od té doby vzaly tisíckrát za své.

Kdybych to tušila už tehdy, během té úmorné cesty s příšerně hrkajícím kolečkovým kufrem, mohla jsem si ušetřit pár lekcí v samém začátku mé služby, kterou jsem si představovala nejspíš jako práci bachařky ze starosvětských filmů, tedy jako nakukováni špehýrkou do cel a tak podobně.

Upřímně řečeno, už je to tolik let zpátky, že si na své tehdejší představy o mé budoucí práci vzpomínám matně, silně spíš na tu žízeň cestou tam. Cesta k Instituci od poslední zastávky městského autobusu byla typem, co mívá při kraji cedulku „Při náledí cesta uzavřena“, ačkoli žádnou uzavírající závoru nemá, a tak to bylo ve starosvětě se vším. Lži se opíraly o lži, které se opíraly o lži a neetické prostředí pro výchovu dívek vydrželo tak příšerně dlouho i kvůli obyčejné lidské tuposti.

Když jsem se blížila k Instituci, mžilo se mi před očima a málo scházelo k tomu, abych měla velkolepou budovu členitou na mnoho křídel a rámovanou tlustou zdí za nějakou fatu morgánu. Navíc jsem byla celá zaprášená, protože kolem mě tím nebo oním směrem každou chvíli projelo auto. Čilý provoz na té div ne polní cestě mě překvapil, ale kdybych se bývala byla jen trochu zamyslela, bylo by mi to jasné hned. Jak jinak by se do Instituce klienti dostávali? Linka autobusu končila tam, kde jsem z něj vystoupila, a ne každý má na taxík, který navíc přicházel v úvahu, jen pokud klient bydlel ve městě, co s Institucí sousedí, jenže většina klientů byla a je odjinud. Z míst, kde žádná Instituce není, nebo si tu naši zvolili záměrně, kvůli její reputaci, krátké čekací lhůtě (nastoupit jde díky její velikosti na rozdíl od mnoha menších Institucí téměř vždy okamžitě) a kvůli vynikajícím výsledkům (délka léčebné kúry obvykle nepřesahuje osmnáct měsíců). Na nějakou spádo-

vost Hnutí nikdy nehrálo, svoboda rozhodnout sám o místě léčení je etickou maximou, a někdy taky rozhodují manželky, a to na základě doporučení svých známých anebo své osobní návštěvy (otevřené dny pro veřejnost jsou dnes stejně jako tenkrát každou první a druhou středu v měsíci). Ženy, které se o efektivitě zařízení přijdou přesvědčit předem na vlastní oči, jsou ostatně tou nejlepší zárukou kvalitního domácího doléčení.

Nic z toho jsem tenkrát pochopitelně nevěděla. Sem tam projíždějící auta jsem přičítala nějaké záhadné objízďce a jediné, co mi vrtalo hlavou, bylo, proč všechny ty automobily ve směru k Instituci řídí ženy, zatímco na zadních sedadlech nejenže sedí pouze muži, ale většinou spí nebo vypadají mráкотně. Kdyby mi někdo už tehdy řekl, že je to proto, že jsou pod prášky, nejspíš by mě to trochu vyděsilo. Přestože to, že je s muži před nástupem do Instituce občas těžké pořízení, se všeobecně vědělo, a platilo to zvláště o mužích, v jejichž úzkém kruhu přátel zatím léčbu nikdo nepodstoupil, a tak měli bezdůvodné obavy z nějakých represálií. Tím je dokola oblbovala Stráž mužskosti vykřikující, že zdravým úsudkem je s žádnou léčbou vůbec nezačínat, a na to konto do terénu vyrážejí naše ambulanční antony. Ty byly také tím prvním, co jsem z masokombinátu zahlédla, než mi vzal dech jeho majestát.

Antony před masokombinátem pořád parkují, ačkoli speciální, pro ně zřízené parkoviště už není zaplněné zdaleka tak jako v dobách mých začátků, a má to logiku, protože ambulanční antony jezdí pro muže, kteří se léčbě vyhýbají, a jejich počet setrvale klesá. Dobrovolný nástup dnes převažuje nad nuceným (co jiného než právě toto nazvat naším vítězstvím?) a množství mužů se do Instituce vyloženě těší s tím, že si tam odpočinou. V tom je také necháváme, na opak si přijdou sami. Lázeňský provoz ostatně

nikde neinzerujeme. Možná neříkáme všechno, ale obvinít nás ze lži nejde, a o zbytek se starají naše právničky. Navíc co je větší úlevou než zbavit svou hlavu pitomin, a tak mají s tím odpočinkem vlastně pravdu.

Otázky, na které se lidi ve dnech otevřených dveří ptají nejčastěji, se pochopitelně týkají léčebných procedur. Když jsem tukala na okénko vrátnice, myslela jsem na ně taky. Na převodových pákách mezi ideály a jejich realizací to v lidských dějinách už krachlo tolikrát, že by Stráž mužskosti musela být na hlavu, kdyby právě tohle nepoužila proti nám, a opakovali to do úmoru citující historické kolapsy komunismu a všech možných jiných -ismů, co údajně stejně jako Hnutí lákaly na pěkné myšlenky, končící terorem, chaosem, poklesem životní úrovně a nakonec zparchantěním samotného ideálu, který zkapal na ztrátu důvěryhodnosti. Zastrahování našimi nepřáteli Hnutí slavilo jako úspěch, protože přijmutí toho, že naším základem je „pěkná myšlenka“, byl kapitální posun od nálepky extremistického hnutí, kterou nás označovali v dobách po detonaci výbušnin ve sklepě ministerstva vnitra, katapultující Hnutí z jakési podivínské sebranky „neošukaných žen“ do centra veřejného dění, a diskurzu starosvěta ubalilo facku, o které se dnes píšou dizertace. Osočování z neodvratného debaklu, budou-li naše ideály uvedeny do praxe, byl manévr značící ústup. Pominout Hnutí už tenkrát vzhledem k jeho síle nešlo. Označit třetinu obyvatel za podivíny můžete, ale politický kapitál z toho vytríská někdo jiný a občanská válka je jen na krok od země, co je posetá ohnisky demonstrací. Válku nechtěl nikdo. A diskurzivně kličkovat tak, aby systém zůstal beze změny, se nakonec každému se zdravým rozumem zdálo komplikovanější než ten známý „skok do prázdna“, před kterým v souvislosti s realizací našich ideálů varovali.

Byla mi přidělena kancelář, ubytovací jednotka a číselný kód, umožňující vstup do míst nepřístupných jak klientům, tak pracovním jiných sekcí kromě příslušných sekčních šéfových. Byla jsem seznámena s vnitřním řádem, vyzvedla jsem si pracovní oděv, ukázali mi kantýnu, sklady, několik ložnic klientů, několik klientů osobně (živě reagující muži i trosky, žádný píárový předvýběr). Má sekční šéfová mi na závěr věnovala dvě hodiny svého drahocenného času. Ano. Hnutí si svých pracovníků váží a individuální přístup funguje i ve vztahu ke klientům. Jsme jedinečné bytosti a jako s takovými musí být s námi se všemi zacházeno.

„Diskurz se drží zuby nehty, dokud se nepůsobí plošně. Vrací se jako bumerang a jako guma vám ustřelí hlavu, a taky šlo o to použít proti nim jejich sílu,“ řekla mi má tehdejší sekční šéfová, podsaditá padesátnice, co vypadala jako vedoucí z masa uzenin, ale ve skutečnosti dálkově vystudovala Oxford. Zjev sám je o ničem, stejně jako hierarchie podle vzdělání a profesí. Moje současná sekční kdysi prodavačkou v uzeninách skutečně byla, a velkým lákadlem pro rekrutky Instituce je fakt, že skleněné stropy tu neexistují, to potvrzují z vlastní zkušenosti. Má tutorka mi byla k ruce celých dvanáct týdnů takzvaného zácviku a často si na ni vzpomenu, když to samé teď dělám novickám já, a stále častěji jsou jimi také muži.

S klienty sedíme v kruhu v budově D. Spadá do mého pracovního rámce a přímo pod vedení regionální pobočky Hnutí. Výhled z mé pracovny zabírají účelové budovy. Než byly osídleny Myšlenkou a Dílem, tvořily komplex masokombinátu. A Dílem Hnutí je fakt, že se Myšlenka v to Dílo transformovala, a zatímco klientům vyprávím o malé dívce jménem Rita, dost z nich nepřítomně čumí do zdi nebo do oken s průhledem na dvůr, co je nově osázený okrasnými třešněmi (podle bzukotu včel bych ani já nepoznala, že jsou stejně jako ty třešně umělé).

Obvykle začínám takto: „Rita pouze vykazovala známky zvýšené citlivosti k nespravedlnostem světa, který ji obklopoval...“, a aby ten začátek chovanci dobře strávili, vyprávím jim právě o něm. O tom, jak malá Rita spolu s matkou kráčela bulvárem evropské metropole, kde náš příběh začíná, a typicky po starosvětsku byl lemován ohavnými billboardy. A Rita zvedla ruku směrem k jednomu z nich a matce položila otázku, kterou si ve starosvětě dříve či později položila každá dívka, a etické prostředí pro jejich výchovu tenkrát neexistovalo právě proto, že na tu otázku vůbec došlo. Na otázku, která by žádnou malou dívku neměla napadnout ne proto, že by neměla samostatně hloubat, ale proto, že k ní nenajde důvod. Na tom, jestli dívka otázku formuluje nahlas, anebo v předtuše strašlivé odpovědi zůstává nevyřčená a pomalounku v té malé dívce pracuje, přitom vůbec nezáleží.

Etické prostředí pro vývin malých dívek znamená, že samy sebe chápou jako něco, co se dívá, a nikoli jako něco, na co je *díváno*. Malé dívky se mají dívat, a ne se dívat, jak se někdo dívá na ně a na jejich matky, a jak se jejich matky zhusta víc než na ten pohled ven soustředí na to, jestli jsou dostatečně sexy. A než si malé dívky ve starosvětě zvykly, čuměly na to vytřeštěně, než na tu vlastní vytřeštěnost z hrůzy svého pohlaví zapomněly, a tomu se říká akceptovat situaci tak, jak je, a to pro své vlastní dobro. Pro své vlastní dobro dláždít si cestu do svého vlastního pekla, řečeno tak, aby tomu rozuměl dočista každý.

Říkalo se (v kuloárech samozřejmě): tvá hodnota jako bytosti klesá po dvacátém roce každou hodinou o bod. Jejich celkové penzum se dozvíš ve chvíli, kdy gong ohlásí: „obličej i silueta na odpis“. To znamená, že hladina ženskosti klesla na hodnoty blízké nule (maximální zisky z prodeje estragonových pilulí vykazovaly farmaceutické firmy v době, kdy Hnutí slavilo své první nesmělé

úspěchy). Sdostatek příšerný obličej byly přitom ženy starosvěta obvykle schopné identifikovat již léta předtím, kdy tělo v kalhotách zpevněných trojvrstvou lycrou ještě jakž takž drželo, ale tvář neměl za hodnotnou už nikdo, a pár studií z doby před Hnutím se zabývalo tím, co se děje s ženou, která přišla o své ženství. To totiž nikdo neuměl popsat bez odkazů na půvab, a definice půvabu selhávala okamžitě, jakmile bylo po mládí. Jisté neoblomné ženy sice deklarovaly, že se mladé stále cítí, a jistá část mediální propagandy je v tom utvrzovala (depresivní pracovnice jsou méně výkonné), kosmetický průmysl a plastická chirurgie ovšem razily tezi, že „cítit se nestačí“. Věk žen je před světem potřeba skrýt co nejdokonaleji, a to nejen proto, že vaginám nepokrytě stárnoucích seniorek penis žádnou erekci prokazovat nebude, ale protože to celé tak fatálně souvisí s láskou.

Doba zkrátka nebyla na změnu jen zralá, ale zoufale po ní volala. I když někteří tvrdili, že je to hormonální deviace způsobená znečištěným životním prostředím. Pohlavní touha prý u starých žen dříve tak velká nebyla (podle ideoložek Hnutí se o ní „jen nemluvalo“). Touha, na niž měly podle starosvěta ženy od jistého věku rezignovat, protože ambice kohosi přitahovat byla považována za směšnou a obtěžovala. Jedinou polehčující okolností byl ve starosvětě lživý vzhled. Ženy jím lhaly, aby si pojistily právo na lásku. Ano, ta doba byla takhle zoufalá.

Zorientovat se bylo třeba za pochodu, celá ta tisíciletí se na to „sralo“, a ano, také nám vyčítali, že jsme vulgární. „Nám“, protože se hlásím k Myšlence. Já byla v těch časech malá holka.

Mé pocity v dobách mého dětství byly podobné těm v autě s mou matkou, když jsme bezradné bloudily po jakýchsi klikatých, špatně asfaltovaných okreskách, a minulá, tahle ani příští vesnice se nejmenovala jako ta, kde se mělo odbočovat na hlavní. Navigaci si

matka vypínala proto, aby se, jak říkala, tužila pro časy, kdy vinou úspěšného útoku hackerů kleknou stroje. A zatímco nadávala, protože byla tma a přišlo, já se bála a užívala si to dobrodružství.

Klientům říkám: „Ritina otázka, kterou své matce položila na procházce po jednom z bulvárů města ukazujíc na reklamní billboard, zněla: Mami, proč je ta paní nahatá?“

Jestli plné prsy v miniaturní podprsence a hýždě s kalhotkami, co do vysoka vykrajují stehna, byly reklamou na arašídy, bylinkové máslo, lakýrnické potřeby nebo nejnovější miniaturní měřič tepové frekvence, je zapomenuto, ale Ritina otázka se stala milníkem. Právě ji totiž Rita sama později označila za počátek prozření, vedoucího k založení Hnutí. Procitnutí z věky věků trvajících tupého a ponižujícího limbu. Symbolický začátek revoluce.

Jsou tací, kteří tvrdili, že Ritin příběh je příznivci Hnutí falešným způsobem přibarven. Že její životní cesta je obklopena lživou gloriolou. Že osud matky zakladatelky je zkonstruován, pokřiven a nejméně z půlky vylhán za pragmatickým účelem manipulace, glorifikace a vysvětlení počátků společenského obratu, který jim sám o sobě nedával smysl. Jednoduše se jim to nehodilo do krámu. Místo kontrování podotýkám pouze toto: příběh, který tu vyprávím, je tím, který mám k dispozici. Věci, které jsem slyšela, četla či zažila, nezveličuji, nepřekrucuji ani nedomýšlím, a pokud se něco přece jen odehrálo trochu jinak, nic to nemění na tom, k čemu jsme dospěli.

„Matčino ticho bylo zlověstné,“ říkávala pak Rita s úsměvem na tom či onom shromáždění Hnutí, kde tu historiku z dětství vyprávěla. S úsměvem, který byl zaznamenán mnoha fotografiemi a televizními stanicemi, a v dobách, kdy se už Hnutí sdostatek etablovalo i na prestižních univerzitách, jejichž čestné doktoráty Rita vždy a znovu s tímto úsměvem odmítala. Její životní postoj

a bytostné napřehání odmítalo kolaborovat s institucemi, které přes všechno své intelektuální zázemí nebyly za léta svého fungování schopny zrealizovat to, co Rita, dívka z obyčejné rodiny a zpočátku zcela bez prostředků, vytáhla na světlo jako zrcadlo, ve kterém škleb starosvěta nemohl než poznat sám sebe, a jen kvůli tomu se dal do takového jančení. Obnažené ženské tělo vystavené kolemjdoucím na odív nesloužilo v starosvětě ničemu jinému než byznysu, prodeji krámů, a za to neetické prostředí nejenže nebyl nikdo volán k odpovědnosti, ale málokdo se nad tím vůbec pozastavil. Takže Hnutí ani nic jiného nezbyvalo.

Moje kancelář se podobá těm ostatním. Bachařky mají stejné kanceláře jako administrativní i terapeutická síla. Skutečnost, že je mi jen propůjčena, nezastírám žádnými dekoračními předměty typu rodinná foto v rámečcích nebo nedbale pohozené polštářky na gauči, který tu má každý v kanceláři k dispozici. Jsem v práci, a nazývat ji něčím jiným by bylo nefér vůči ní samé. Práce prací být chce a je jí, její smysluplnost to nijak nesnižuje a můj zápal pro ni také ne.

Povrchová léčba je na hovno, říká sekční šéfová, když se na večírku trochu připije, a večírky se tu dějí jako všude jinde: když má například někdo z nás narozeniny, odchází na jiné pracoviště anebo do důchodu. Kosmetické změny osobnosti ve smyslu slušného chování jsou skutečně k ničemu. Jiná než hlubinná změna osobnosti na vyléčení nestačí, a je kruté, ale nutné zmínit pro úplnost, že klienty zbavujeme části jejich nitra. Jistou jejich niternou část zkrátka hledíme bezohledně vyříznout, ano, právě v tuhle chvíli na stovkách paralelně běžících workshopů. Teoretické spory se vedou jen o to, zda je nutné na vyříznuté místo implantovat něco jiného, nebo stačí klienta jen zbavit té „nádorové tkáně“, kterou si každý organismus pak zacelí sám po svém. Spory se vedou a váš-

nivé debaty mezi pracovníci Instituce na všelijaká témata se často protahují až do brzkých ranních hodin ať už v konferenční aule v přízemí budovy C (bývalá hlavní hala jatek), nebo jako intimnější hovory menších hloučků pracovníků za zdmi kanceláří podobných té mojí. Ale jsou to v podstatě spory o maličkosti. Protože idea nás spojuje všechny a tyhle nesrovnalosti nezmiňuji jako důkaz nějakého vnitřního rozporu v našich řadách, ale jako důkaz toho, že říci bylo a je možné na těch mítincích úplně všechno, protože i dnes je možné setkat se s tím, že někdo zpozdíly označuje praxi a ideály Hnutí za totalitní.

Práce pro Instituci je dobrovolná a pobyt až na výjimky také. Výjimky, které potvrzují pravidlo, kterým je cokoli popírající myšlenku, že zevnějšek ženy je podstatnější než její vnitřní ustrojení, a s tímto zevnějškem má být zacházeno v intencích ženskosti definované jako sex appeal vycházející z mládí. Takže je to spíše krédo než pravidlo a množství výjimek, které tohle pravidlo potvrzují, už brzy bude čistokrevná nula. Napadá mě v téhle souvislosti slovo „originalita“, a kdyby to bylo na divadle, co s klienty secvičují některé moje kolegyně, řekly by, že se jim „derou slzy do očí“, protože originalita je s počátky Hnutí neoddělitelně spjatá, přestože nám mylně vyčítali i tu myšlenkovou (to jediné, v čem nás starosvět přeceňoval), když přitom to originální na myšlenku Hnutí je hlavně odhodlání dovést naše ideály do konce, což se ostatně mohlo i mělo udělat už dávno.

Samo slovo „originalita“ miloval hlavně starosvět. Originalitou byl posedlý. Originalitou, která ženu na billboardu, co jí Rita jako malá viděla s matkou, obléká místo do plavek s třpytkami i plavky bílé, modré nebo červené. Hovořilo se o tom i jako o hájení národních barev, ano, Stráž mužskosti se oháněla čímkoli, co jí přišlo pod ruku a vzbuzovalo naději efektivně „hovořit k lidem“,

tedy myšlenky Hnutí jim vymluvit, český nacionalismus nevyjímá.

Okna v kancelářích jsou neprodyšně uzavřena, protože Instituce koluje vlastní oběh klimatizovaného vzduchu, který technicky provozu zchlazují či ohřívají podle potřeb pracovníků i klientů, a je to i z bezpečnostních důvodů. Jedné z kolegyně prý před lety z okna vypadlo dítě, které si k němu v nestřežené chvíli přistrčilo židli. Zlí jazykové pak tvrdili, že několik pracovníků odmítlo nešťastné ženě kondolovat, protože to dítě byl kluk. Zřejmá pomluva Stráže mužskosti, protože s takhle nelidskou kolegyní jsem se v životě nesetkala. Jiní tvrdí, že zalepená okna měla Instituce už od dob masokombinátu, a to kvůli pachům souvisejícím s provozem. Ať je to jakkoli, to své jsem si vypáčila, takže teď se otvírat dá, a když se dostatečně vykloním, ani kouřový alarm podle všeho nic nepozná. Někdy mám pokušení zkusit to a zapálit si přímo u pracovního stolu. Vyvrátit svou vlastní domněnku, že alarm v mé kanceláři je fejkový, která mě čas od času chytne, a všechny ty hodiny usilovného vyklánění se z okna se pak zdají směšně trapné. Ano. Kouřím kompulzivně a nahrává tomu i pročítání dopisů. Korespondenci s klienty monitorujeme pro jejich vlastní dobro, stejně jako je pro to mé monitorována ta vaše, a pro to vaše ta má, na tohle jsme si zvykli už dávno. Ono tajit není co.

Ten pár dnů starý dopis začínal „Milá mami“ a zaujal mě proto, že většinu dopisů klienti adresují svým partnerkám, ty také ve výjimečných případech podepisují revers, pochopitelně na popud klienta, v souladu s ním a na základě našeho dobrozdání. Matkám píše obvykle vdovci (pozůstalým po ženách padlých za oběť policejní zvěle při některé z našich demonstrací věnujeme zvláštní péči) nebo starší svobodní muži a jejich dopisy až na výjimky svědčí o sebereflexi. Typické sentence „nikdy jsem netušil, že...“, „proč

jsi mi nikdy neřekla o...“ a „pokud bych býval věděl, tak bych...“ zvyšují odesílatelům hodnocení a signalizují prozření, o které nám jde. Hlásíme to nejen v našich infomateriálech, ale i osobně přímo klientům, a sice: tresty jsou vyhrazeny jen pro záměrné sabotáže léčebných procedur či porušování řádu. Mezi to nejběžnější patří konzumace pornografie, kterou do velké míry eliminovalo zrušení internetového připojení, web je dnes dostupný pouze pracovním a na nich je pak také dohledat to, co zbývá: tištěné pornografické materiály poschovávané mezi šatstvem, pod matracemi postelí, v povlacích lůžkovin. A pomáhají také hlášení spoluklientů.

Sahám po zapalovači. Dopis klienta číslo tři sta čtyřicet pět končí slovy: „Celý život tě podváděl, a tys s ním přesto zůstala. Proč?“, a sahám po zapalovači právě kvůli tomu závěru, kterým začíná i končí tolik hororů, a sice výhřezem starosvětské morálky. A „Volební právo, vole, si strč za klobouk“ bylo jedním z prvních hesel Hnutí, jedna žena důchodového věku, později Ritina blízká spolupracovnice, je barvami napsala na své prostěradlo, kterým se ovinula a jako římský senátor úpadkové éry týden chodila po svém rodném městě jako Ježíška a postupně se přidávaly další. Hovoříme jen o Ritě, ale to jen proto, že zahlcovat jmény je beze smyslu, a tak tedy stručně: Rita byla rozbuškou, ale sama by to, a to nejenom čistě technicky, nemohla zvládnout, a i proto zarytě odmítala jak doktoráty, tak aby jakákoli Instituce nesla její jméno. Těch, co ve skutečnosti nesly pochodeň spolu s ní, byly samozřejmě celé fotbalové stadiony.

„Tvůj milovaný Libor“, končí dopis muže, který spadá do mé skupiny klientů v rohovém bloku druhého patra budovy B. Libor vedl pobočku jedné menší bankovní instituce. A zatímco se ve volném čase věnoval repasování tištěných obvodů, o aspektech ženství v souvislosti s technologiemi, o oné hrůze šílených mozků, která vyústila v porno na míru (ono „privately modulated porn“), alias:

oživlá šukací torza, dálkově ovladatelné vaginální návleky a celé armády takzvaných panen, jejichž konverzace s předvolbou i přes snahu takzvaných designerů rozsahem v dobách Liborova mládí marně imitovala inteligenci domácích zvířat (bačkory vám přinesou, ale myš neuloví), tak o téhle hrůze šílených mozků Libor při jedné komunikaci se svou terapeutkou, o které jsem si četla v zápnech, prohlásil: „O tom, co tu říkáte, jsem vůbec nepřemýšlel“, a takhle je to s klienty nejčastěji. Vinnými se jenom ocitají, nejsou jimi. Zlem byla neschopnost starosvěta domýšlet věci do důsledků, zatímco do nejmenších detailů promýšlel technologie (výhradně z provozního hlediska), což znamená, že se nikdy nezajímal nejenom o směnný kurz, ale ani o to, čím se tu vlastně platí, a „Tvůj milovaný Libor“ znamená, že mám sto chutí tomu muži na poslední chvíli o jeden bod snížit hodnocení (jde o jediný klik, změny těsně před zanesením do databáze jsou naprosto běžné), protože místo aby se v dopise loučil s láskou k matce, deklaruje zde její lásku k němu.

Liborovu složku jsem uzavřela poznámkou pod čarou, spis jsem obvyklým způsobem zaheslovala (útoky hackerů, ano i tady) a cigaretu jsem típla do hrnku se zbytkem iontového nápoje. Přesčasý jsou alfou a omegou hladkého fungování Instituce, placení jsme od služby, ne od odpracovaných hodin, a i když to stojí ve smlouvě, kterou s Institucí uzavíráme (realizované ideály s sebou nesou papírování a je to úspěch, ne kocovina, protože to znamená, že fungují v běžném životě), i když to v té smlouvě stojí černé na bílém, některé kolegyně si na pracovní zátěž beztak stěžují, a je to hlavně kvůli tomu, že Instituce opakovaně trpí nedostatkem pracovníků.

Pokud to tu chybělo, ano, pracují zde i muži, ale i kolegům říkám kolegyně podobně jako starosvět nazýval souhrn pracovníků a pracovníků pracovníky. Souhrnným označením „pracovnice“ dnes pou-

ze takzvaně splácíme historický dluh, aby se někdy v budoucnosti, až se dluh srovná (já ani vy se toho nedožijeme) mohla smíšená skupina pracovníků a pracovníc nazývat pracovnízy, pracovnícavé či pracesisly. Něco se svobodnou řečovou evolucí ujme samo. Evolucí řízenou idejemi Hnutí, protože nechat evoluci napospas jí samotné znamená, že silné bytosti dupou po slabších, znamená němé přitákní tomu, že jsme v posledku pouhá zvířata, a pokud v posledku, tak také v první řadě, a v první řadě jako podhoubí pro bod jedna: boj proti vnímání ženy jako bytosti, jejíž hodnota klesá s věkem. V první řadě je tu axiom, že lidskost v podobě absolutní rovnosti je všem evolučním tirádám nadřazená, protože jinak, řekněme si to na rovinu, by přítomnost homo sapiens na této planetě nedávala vůbec žádný nebo jen zcela minimální smysl.

Když se s cigaretou vykloním z okna a nemám právě rozečtený nějaký zvlášť působivý dopis klienta, znamená to obvykle, že mám padla, a jen tak bezmyšlenkovitě civím do průčelí protější budovy F. Jedná se o bývalou šrotovnu masokombinátu (poslední zbytky skotu byly z etických důvodů vyvražděny v době mé školní docházky), později Hnutím přestavěnou na ubytovnu klientů.

Slunce odstiňuje plechový kšilt předsunuté střechy, záclony v oknech mají klienti zakázány, aby pracovnice v kancelářích podobných té mojí mohly při práci zároveň tu a tam zkontrolovat činnost svých chovanců v době jejich volna. V ložnicích klientů jsou nainstalovány kamery, ovšem signál tu a tam vypadává.

Jakkoli se hackeři Stráže mužskosti snaží svými útoky paralyzovat činnost Instituce, důsledkem výpadků sítě jsou především násilná napadení s homoerotickým podtextem mezi samotnými klienty (záclony jim byly odebrány poté, co si na ně sami stěžovali). Navíc teď nám mohou mávat nejen do kamery (technička na směně má v takovém případě povinnost s nimi neprodleně na-

vázat spojení přes oboustranný reproduktor umístěný v rohu jejich pokoje), ale mohou signalizovat i přímo do oken pracovníků Instituce, tedy nás sedících v protější budově.

Nejčastěji klienti mávají do okna své sekční vedoucí, co dohlíží nad průběhem jejich procedury, anebo bachařce, která je s nimi v kontaktu nejhojněji. Znamená to, že záclony nebo žaluzie nemají na svých oknech ani zaměstnanci, a když chci klientům ilustrovat, jakou prioritou je pro Instituci jejich blaho, upozorním je na to, co vědí nejlépe sami, a sice že střechu s předsunutým plechovým štítem chránící proti slunci (horká léta s průměrnými teplotami přes třicet stupňů jsou poslední dekádu pravidlem), tu střechu mají pouze jejich ubytovny, budovy, kde jsou kanceláře, nikoli.

Peníze jsou investovány především do výzkumu (zdokonalování léčebných metod) a zvyšování ubytovacího standardu (image spartánské instituce plynoucí z toho, že přestavba masokombinátu na Instituci proběhla hekticky a při zkušebním provozu například zcela chyběly nejen výtahy, ale také dostatek polštářů, se Instituce dlouho zbavovala). Do komfortu pracovního prostředí se investuje až v druhé řadě, neboli často na to vůbec nedojde, a to dokazuje, že si klientů Instituce váží, a dovolit si to můžeme proto, že zatímco nás k výkonu bičuje myšlenka (ten nízký plat na to nemá), klienti se množství těch svých mají zbavit, a nikdo ze zaměstnanců by si nedovolil popřít, že je to bolestné a obtížné, a dobré podmínky k jejich práci na nich jsou tak důležitější než ty k naší práci na nich, protože ta naše je pouze prací průvodců a koučů.

O parapet okna títám svou třetí a poslední dnešní cigaretu a nahlížím okny do ložnic mých klientů. Kvůli slunečním odleskům vidím jen jejich siluety, a jako by to věděli, ke vzájemným rozmíškám mezi klienty dochází často právě ve chvílích, kdy se blíží soumrak a jako naschvál vypadnou kamery, což klienti poznají

tak, že zelené světlo poblíž čocky pobledne. Druhý den při ranním kruhu pak hlásí odcizené hodinky, kopanec, úmyslně politou postel a naši informanti konzumaci porna svých nenapravitelných kolegů.

Jsem zde díky svým idejím a taky jsem cítila potřebu se osamostatnit. Odstěhovat se. Ne od manžela jako ženy, co se ve velkém pustily do zakládání komun (nejen na vesnicích, kde žily z výpěstků a domácích sýrů, ale také ve městech, kde fúzovaly bankovní domy s majoritou žen v dozorčích radách), ne od manžela, ale od matky. Má matka je typickou představitelkou šedé zóny tichého souhlasu s Hnutím. Její podpora spočívala v odběru e-zinu a v trvalém bankovním příkazu, který na účet Hnutí odváděl pravidelnou měsíční částku. Takhle improvizovaně Hnutí začínalo, a teprve později se to dostalo do učebnic jako ukázka výtečné strategie. Rozsáhlé podhoubí žen, které odebíraly e-zin informující o aktuálním vývoji a metách, co si Hnutí vytklo, tematizovaly i otevřené vzdělávací kurzy (spíš než o informace šlo o to dodat ženám odvalu). Podhoubí žen, které byly na ulici naprosto k nerozeznání (ne jako zapálené mladé ženy s plackami na batozích a s kočárky bojující tenkrát na demonstracích jiných a bezvýhradně marginálních hnutí proti výstavbě dálnic nebo snížení dotací pro kulturu).

Ženy, mezi které patřila má matka, ženy šedé zóny tichého souhlasu si vysloužily označení „agentky“, protože většinu z nich neodhalily ani tajné služby, a památná je hláška tehdejšího ministra vnitra, který prohlásil „Jádro té extremistické organizace jsme na stopě“ přesně ve chvíli, kdy Rita se svým nejužším kruhem instalovala ve sklepe ministerstva vnitra převlečená za revizorku elektroměrů své první detonační zařízení.

Ani jsem nedutala, když mi o tom všem matka vyprávěla. O bankovním účtu, který jí obstavili těsně předtím, než bylo označení

„extremistické hnutí“ odvoláno, protože za extremisty lze těžko považovat dobrou třetinu národa. Úspěchy Hnutí se z dnešní perspektivy zdají obdivuhodně rychlé, ačkoli pamětnice tvrdily a v nepotvrzených soukromých rozhovorech i sama Rita, že mezi začátkem protestů a jejich zmasověním to chvílemi vypadalo, že „nás pochyťají a pozavírají snad všechny“, anebo že „Stráž mužskosti nás pro výstrahu rozvěsí po kandelábrech jako komouše při maďarském povstání“.

Tajil se mi dech, když mi to matka vyprávěla, a dala bych všechno za to být u toho. Svévolné zacházení se ženou, které bytost degraduje na objekt sloužící prodeji krámů s využitím těch nejnižších pseudoevolučních mechanismů, je dneska na kriminál a nikdo v něm za ty věci nesedí ne proto, že by měl, jak bylo ve starosvětě zvykem (typicky pro společnost, co vnějšek nadřazuje podstatě), vynikajícího právníka, ale protože si to jednoduše nikdo nelajstne. Naše skutečné vítězství je právě toto a v korporátním slangu se tomu říká restrukturalizace (při té naší se loučíme s předsudky, nikoli s lidmi), a pro případ, že by tyhle memoáry četl někdo skutečně prostého myšlení, dodám: a taky díky zrušení billboardů s obnaženými ženami ubylo dopravních nehod, vážení.

Proces evidence klientů je podobný tomu, kterým jsem si při nástupu prošla sama. Seznámení jsou s tím samým a okružní trasa po Instituci je stejná jen s tím rozdílem, že číselný kód, co mi umožňuje přístup do míst, kam klienti nemůžou, logicky nedostanou.

Ve vnitřním řádu klientů jsou v porovnání s tím mým jen malé odchylky (kouřit můžou u popelníku na dvoře, ne v kuchyňce) a delší část exkurze než v případě novicek probíhá na zahradě, a to zase logicky: je jediným místem, kam mají klienti mimo vnitřek Instituce po dobu svého léčení přístup (omezujeme jej jen v souvislosti se specifickými tresty, vnitřní řád hlava čtyři, odstavec pět).

Po celou dobu vstupní evidence a následující exkurze je klient obvykle doprovázen svou partnerkou, která si všechno většinou už předem prohlédla ve dnech otevřených dveří, a tak muže psychicky podporuje a často podpírá i fyzicky, když se mu rozklepou nohy. Nejčastější otázky se kromě léčebných procedur týkají jídla, večerky, denního režimu (na častý dotaz, jestli je ráno rozcvička, opakujeme: ne, a večer taky ne), pitného režimu: kam se jít napít, když je jídelna zavřená a na záchodech teče jenom užitková voda (jeden z výstižných fórů o starosvětě je ten, že se pitnou i splachovalo). Odpověď zní: k várnici na chodbě, případně požádat bachařku, zajde do kuchyňky. A jak dlouho tu dotyčný zůstane, což se ví, že je čistě na něm, ale jsou klienti, kteří si myslí, že jsme to schopni určit na základě vstupního pohovoru. V takovém případě je naše pracovnice rychle vyvedou z omylu.

Za nos nikoho nevodíme. Za mého fungování se v Instituci upustilo od toho, co se dělávalo, když jsem nastoupila, a sice přibližný odhad doby nutné k léčbě, protože lidská mysl je nevyzpytatelná, právě to je její krása, a taky klientům nechceme dávat falešné naděje.

To mi připomíná jednu dost zásadní věc, a tou je optimismus. Optimismus při nástupu k léčbě, optimismus v jejím průběhu i optimismus ve chvílích, kdy se ho nedostává, a to pochopitelně, protože se léčba protahuje, což znamená, že sekční šéfová přes žádosti klienta ho nechce nechat připustit k závěrečné zkoušce (tu zodpovědnost z ní nikdo nesejme, a pokud v civilu dojde k recidivě, na hodinu letí). Ano, udržet si optimismus není jen tak, ale Hnutí to ví, a tak existuje v Instituci pro klienty paleta programů na jeho podporu a udržení: arteterapie, gastroterapie (zájmová kulinářská škola), hypoterapie, aromaterapie a další. A optimismus znamená, že jako klient ve svou převýchovu věřím, přestože

„když se podívám na ženu, vidím stále hlavně prdel, kozy a prdel, a vnitřní bohatství její bytosti mě přes tříměsíční kůru nezajímá“. M. K., dne toho a toho, ten a ten rok, blok D, ložnice 158.

Sedím ve své kanceláři a znovu se probírám texty. Teď ne dopisy klientů ženám, ale sebekritikou, kterou klienti odevzdávají na závěr každého z řádně zakončených kurzů. Workshop s velkým W, který je pilířem procedur a přímo připravuje na závěrečnou zkoušku, musí absolvovat každý, ale například zmiňovaná hypoterapie je dobrovolná a termíny kurzů jsou klouzavé, takže žádné závěrečné testy v jednom termínu se tu nekonají. Harmonogram je individuální, klienti nastupují průběžně, a tak tu nemáme nic takového jako začátek semestru nebo konec školního roku. Takže když ráno spěchám chodbou do své kanceláře a zdravím se s klienty (usmívám se na ty své), někteří jdou vařit francouzskou cibulačku, jiní se těší na hřebelcování koní a někteří z nich taky případně, ti pobledlí a s trémou, míří do auly ke své závěrečné zkoušce (vyhlašujeme ji podle počtu připravených klientů maximálně dvakrát až třikrát do roka). V případě úspěchu si v ložnici ještě ten den sbalí své věci a vyrážejí do nového života.

„Žádám o přeřazení do sekce s mužským lektorem,“ píše dál ve své sebekritice M. K. Po náročném dni odpočívám v okně s cigaretou a myslím na to, že ho co nejdřív budu muset osobně navštívit.

„Když nám lektorka přednáší o novosvětské etice, myslím na její kundu a proti své vůli si představuji, jak spolu souložíme. A to přesto, že od porna abstinuji od nástupu do Instituce a všech procedur jsem se účastnil bez jediné absence,“ píše.

Takové zpovědi jsou na denním pořádku. Dokazují za prvé důvěru v léčbu a pracovnice Instituce, za druhé jsou ukázkovým příkladem pochybností, které léčbu nezbytně provázejí (k trpěli-

vosti je vedeme zas a znova, zdůrazňujeme, že jenom *adaptace* trvá bohužel někdy i celý půlrok), a za třetí ochoty pracovat sám na sobě. Opakem jsou zpovědi klientů plné výčitek (vůči Instituci, Hnutí a novosvětlu obecně), ublížené nářky plné sebelítosti (o několik bodů snižují hodnocení) nebo dlouhé eseje plné nepochopení, kdy se klienti dožadují porna, snížení dávek medikamentů nebo noci s novickou. To když si její velkorysou nabídku, že je jim k dispozici „vždy a ke všemu“, mylně vykládají jako nějaký starosvětský návrh. To její „všechno“ si představují jako odměnu za to, co nazývají „vzorné výsledky ve svých kurzech“. To znamená jenom to, že je budou muset absolvovat ještě jednou se zvýšeným dohledem a dávat při lekcích už konečně pozor.

Típám cigaretu o parapet a sleduji několik klientů, jak v rohu dvora pod vedením lektorky jezdí na koních. Nedostatek intimity a tělesného kontaktu, kterým klienti v počátcích své léčby v Instituci trpí, kompenzuje jízda na koních samozřejmě jen trochu. Ale i to patří k řádu věcí. A celibát neslouží nějaké podělané čistotě (falešnému křesťanskému konceptu, co měl tělo ženy za nějakou špínu), ale jako prostor pro emoce a myšlenky, které se nevyskytnou nikde jinde než právě v takhle mentálně uprázdněném prostoru.

„Někdy vůbec nerozumím tomu, co se po mně chce,“ píše O. P. a k věci tzv. „lidského faktoru“ stručně tohle: je vždycky a všude pořád přítomný. Instituce není *nehumanní* ani *odlidštěná*, jak ji z pochopitelných důvodů veřejně očerňuje Stráž mužskosti v zemích, kde se Hnutí zatím neetablovalo (po těch zemích pořádají turné s názvem „Prevence doby úpadku“, financované šovinistickými donátory), a hned mě napadlo: O. P. neboli Ondřej Pěkný byl můj spolužák ze základky s naprosto příšernými politickými

názory a nebyl by to první ani poslední „známý“, s kterým bych se za svého působení v Instituci setkala.

Možná to zní škodolibě, ale tahle setkání se starosvěttem v podobě konkrétních známých, kteří jsou najednou klienty, budí v kuchyňce, kde se s kolegyněmi přes den potkáváme při kávě, silné emoce. Některé kolegyně se posmívají a neodpustí si na účet svých starých známých všelijaké nemístné poznámky, ale popravdě tou nejčastější emocí ze všech je čistokrevné dojetí.

V propagačních materiálech, které jsou spolu s plackami, tričky, hrníčky a mikinami s potiskem k mání v obchůdku v přízemí vlevo u hlavního vchodu (vpravo za fontánou, která první dojem z Instituce dělá lázenštější, než by si to zasloužila), se o Instituci na několika místech mluví jako o „rodině“. To je pochopitelně trochu přehnané. Když jsem nastoupila, má tehdejší sekční šéfová mi řekla: „Na co chceš, se zeptej mě, promomateriály z obchůdku jsou tu hlavně pro manželky, co přijdou v den otevřených dveří.“ Pro jednoduché ženy, jejichž důvěru si je třeba získat jednoduchým způsobem, protože se právě chystají k životnímu rozhodnutí, a co potřebují, je podpora a pocit porozumění, a ne výčet nějakých informací. Těch dostanou dost, až příště přijedou i se svým mužem, a i když couvnout se dá kdykoli (po registraci už ne, to jistí podpisy), žena, která do Instituce přijede s mužem, s ním zpátky domů odjíždí jenom výjimečně a obvykle za mimořádných okolností, kterým se většinou dá předejít medikací, o které se v našem portfoliu hovoří taky. A i když muži většinou na zadních sedadlech svých vlastních automobilů, které po té šílené prašné cestě řídí jejich ženy, pospávají, i pod tou medikací jsou teoreticky schopni řízení a své zaměstnání mohou vykonávat až do dne nástupu bez jakýchkoli omezení.

„Chce se tu po vás, abyste se bez výjimky podřídil výchovnému programu,“ mohla bych odpovědět O. P. úplně bez obalu a popravdě na jeho otázku, co se po něm v Instituci vlastně chce. Jenže smyslem odpovědí na otázky klientů, které formulují ve svých sebekritikách, není usadit je, ale nasměrovat, ne utnout, ale popostrčit. Přestože nad optimální vyvážeností léčby široce debatujeme, jednota panuje v tom, že medikace i elektroléčba (přesně cílená na konkrétní mozková centra) jsou jenom podpůrné. To hlavní je sebereflexe, nácvik a hlavně vůle na sobě pracovat. A přestože se O. P. musí, a ví to, je mu to známo, nakonec zcela a úplně odevzdat výchovnému programu, to, na co se ve skutečnosti ptá, je, proč to má udělat. Stačí mi dva kliky v jeho evidenční složce, abych se přesvědčila o tom, že ho přivezl náš ambulantní anton, ale sám za sebe mluví už ten jeho dotaz a dokazuje tohle: před nástupem do Instituce nebyl příslušně ideologicky zpracovaný. Což zní hrozně, ale je to evidentní. Na naši proměnu nás připravuje jen a jen naše vlastní intelektuální práce. Ta když neproběhne, smysl proměny je pro nás samé nepochopitelný, nemáme k ní valnou ochotu, a když vyžaduje úsilí (to každopádně nadlidské nasazení klientů v Instituci), frustrace se mění ve srozumitelný odpor.

Ptala jsem se hned v prvních pár dnech, za jakých okolností je možné užívat elektrický obušek, a sekční šéfovou to nakrkló. „Co je náročné, dělat nechtějí, a bez jasných důvodů také nedělají,“ řekla kysele. A napsala to i Rita: „Násilí je až mezní prostředek.“

U klientů čekáme empatii k ženám a tu samou povinnost máme k nim. „Nemůže za to, že ho manželka ani společnost dostatečně nepřipravily,“ hučím si pro sebe o klientovi, když vyplňuji příslušnou žádanku o svůj pracovní výjezd. S vyhořením tu válčíme čas od času všechny a vedeny jsme k tomu, aby se za to nikdo nestyděl. Lepší je služební cesta nebo dovolená, než aby se pracovnice

zhroutila (dvakrát jsem byla přímo u toho) nebo podala úplně zbytečnou výpověď.

„Navštivte mě příští týden v konzultačních hodinách,“ odpovím O. P., a i když to, co se tu od něj chce a proč tu je, minimálně tuší (naše ambulance vozí do Institucí jenom případy, o kterých nejsou pochybnosti), dodávám: „Je to pro vaše vlastní dobro,“ a teprve potom s ním proberu podrobnosti. „Jedná se o jisté konkrétní vidění,“ řeknu O. P., „elektroléčbě se vyhnete tak, že na ně sám přistoupíte,“ a při osobní konzultaci s ním z brašny rutinně vytáhnu složku s fotografiemi ženských přirození.

Přestože některé mé kolegyně vykládají klientům dějiny Hnutí včetně všech údajných „pikantností“ a „pomluv Strážců mužskosti“ typu Rita se nikdy nenaučila pořádně číst, potají se převlékala za muže, trpěla stihomamem, do osmi let nemluvila a v stáří trpěla cirhózou jater v důsledku alkoholismu, já osobně se ve svých hodinách zásadně držím pouze faktů a ověřených informací.

„Nevyšukané kundy“, říkalo se o příslušnicích Hnutí, než se stačily etablovat, a o Ritě, že měla tlustá lýtka, krátký krk a v dětství byla zneužívána otčímem, respektive trenérem volejbalového kroužku. Falešní proroci Stráže mužskosti navrhovali psychoterapii, „tu ženu je třeba internovat“. „Strachovali se“ o její svéprávnost. „Internovat po dobrém či po zlém.“ Muži, kteří až na výjimky později sami skončili v Institucích, a někteří z nich patří mezi ty výjimečné případy doživotní převýchovy, což klientům na mém workshopu pro teď zamlčím. Jsou noví a nechci je tím strašit.

Dějiny Hnutí jsou pro mě jen tím, co neslo pochodeň. Sledem jeho společenských aktivit ilustrujících změny ve „vidění“. Zbytek jsou mechanismy toho, jak byly změny uvedeny v život a pikantnosti jenom drby s jepičím životem. Vzbuzují zájem jen proto, že vysvětlit fenomenální úspěch Hnutí jen faktem jeho ideové síly

je „někdy nad možností jejich fantazie“, říká jedna má kolegyně o klientech, kteří se drží svých spikleneckých teorií, a taky někdy klienti na seminářích usínají, a tak se je kolegyně pokouší těmi lacinými drby probrat a historii Hnutí naprosto nemístným způsobem tzv. „polidštit“. Hnuj. Přes chuchvalce dýmu společné cigarety v kuchyňce poslouchám vyprávění kolegyně o klientech, které zpovídala v posledním týdnu. Měla za úkol aktualizovat seznam jejich představ a přání. Prý by chtěli pingpongový stůl, v jídelně častěji obměňovat tofu, delší vycházky, lepší zahradnické nářadí (speciální zóna na pěstitelské práce je asi rok starou iniciativou naší sekce, chlubím se jí) a alespoň jednou měsíčně alkohol. Požadavek, který znamenal jen to, že si z ní ten klient prostě vystřelil, protože vnitřní řád, hlavu 1 znají nazpaměť.

Stejně jako mě ani v nejmenším nezajímá Ritin soukromý život, do příslušných mezí odkazuju zájem kolegyň o ten můj. Vysvětlovat kariérní motivace soukromým životem, tenhle zlozvyk bohužel ani některé mladé ještě nepřešel. Ty, co chápou práci pro Instituci jako nějaké „východisko“ svých soukromých problémů, a to znamená, že jsou nezralé, a úroveň jejich práce většinou taky nestojí za moc.

„Se svým životem jsem za půlí, a když si představím, co všechno je ještě v té chabé třetině třeba vykonat, zdá se to bez rezignace na osobní život spíš nemožné,“ řekla mi nedávno moje sekční šéfová. Vypracovala se stejně jako já z úplné nuly a práci v Instituci nemá jako pár mých nafoukaných kolegyň z „lepších rodin“ za vizitku svých správných názorů (některé kolegyně předdůchodového věku se oproti tomu nadále považují za mučednice). Ne, má sekční má práci v Instituci stejně jako já za profesi a zdroj svého příjmu, a tak se jí snaží dělat s plným nasazením, navíc má tři děti, a tak se s manželem musejí ohánět.

Garsonka, kterou jsem dostala přidělenou, vypadá téměř stejně jako moje kancelář, a důvod je jediný. Nachází se v zrcadlově umístěné budově se stejnými dispozicemi. Řada místností, kde se nocuje, jen s tím rozdílem, že máme oproti klientům povolené návštěvy. Větší byty vytvořené spojením několika kanceláří jsou na úplném konci chodby, a tam bydlí rodiny. Kamery jsou tu taky, ale všichni si je přikrýváme kouskem papíru, a technicky systému to tiše tolerují.

„Neměla nic. Neměla vůbec nic než svoji vlastní hlavu,“ říkám o Ritě klientům (těm čerstvým, co jsou tu teprve měsíc) a myslím si: na rozdíl od vás, které podporuje rodina a vaše dcery a ženy vašich synů jsou vám oporou, tak ať je to taky vidět. A to už se jeden z klientů hlásí, že viděl Ritin portrét v kanceláři ředitelky Instituce. Klient informant. Díky jeho upozornění na klienta M. K. víme, že si svoji avizovanou „abstinenci“ od porna vymyslel, protože informant ho za skříní ve společné ložnici přistihl, a říkám „ano, Ritiny portréty přece visí všude“, a divím se, že si toho asi na úřadech nevšiml, nebo možná všiml, ale chce mě tu teď nějak neobratně zaujmout, a plynule pokračuji dál vyprávěním o Ritě za dob její školní docházky: „Rita sedí v rohu školního dvora a pozoruje dívky, co se předvádějí před chlapci. Třídní krasavici vyzve na pěstní souboj za školou a dívce s rozšklebenou bradou (po úderu pěstí spadla na škváru) dá jednu ze svých vůbec prvních přednášek. Nejdřív se mezi učiteli tradovalo ‚Rita je číslo‘ a pak rovnou ‚teenagerka s poruchami chování‘.“ To, když se Rita na školním plese zeptala zástupkyně ředitelky, co sleduje svojí příšernou vrstvou make-upu: uhry nemá, tak jestli se snaží zakrýt svůj věk a jestli si uvědomuje svoji pedagogickou zodpovědnost jako vzor pro jisté modelové chování. Dva měsíce předtím Rita šutrákem rozbila okno v letní učebně školy v přírodě, kde parta adolescentů

z druháku onanovala nad fotkami nahotinek, a tomu, co skončil v nemocnici s otřesem mozku, na zeď jeho nemocničního pokoje, kam se dostala zvenku přes balkon, červenou barvou napsala: „Tvý mámy je mi fakt líto.“

Když se Hnutí proslavilo, ta matka Ritina spolužáka to hrdě dávala k dobrému. Po tom incidentu se šutrákem se ovšem stačila postarat o to, aby Ritu znovu v pololetí vylili.

„Moc dobře věděli, o co jí jde,“ říkám klientům na účet Ritinych pedagogů a pochopení neměli ani takzvaní „progresivní učitelé“ waldorfských škol (tam Ritu její matka dala s důvěrou, o kterou obratem přišla). To znamená, že ředitel té školy proslul sentencí: „Chování vaší dcery je víc než pouhá klukovina,“ a vystihl to přesně. Na obvyklou šikanu měl sbor pedagogů školení, ale na tohle?

Ve výkladu dělám pauzu, zvedám obočí a M. K. volá „jaká klukovina, když to byla holka?“, a já na to: „Správně, píšu vám malé plus.“

„Ritina pověst se brzy roznesla za hranice jejího rodného města a ve Strážcích mužskosti bylo i množství žen, co jí nemohly přijít na jméno a její aktivity vysvětlovaly jako důsledek komplexu méněcennosti.“

Pokračuji, a zatímco na zeď promítám Ritiny fotografie, klienti si píší poznámky. Je plno, pár židlí jsme dokonce museli vytáhnout z kuchyňky. Možná i proto, že venku od rána prší, a tak se na tomhle workshopu sešli i ti, co většinou v úterní odpoledne čutají fotbal a chodí ve čtvrtek.

„Na týhle vypadá rozhodně líp než na tý v kanceláři ředitelky,“ ukazuje klient informant na Ritinu fotografii z dob jejího prvního teroristického útoku, pár klientů se přidušeně směje. Ta přidušenost je znamením jejich špatného svědomí a O. P. neboli falešného Ondřeje Pěkného si představuji, jak ho sem zaměstnanci Instituce

vezli antonem a jak to asi vypadalo, když ho u něj doma nakládali, nebo jestli ho nabrali cestou z práce a rodině jen poslali vyrozumění, nebo se s ní domluvili předem, a jestli v antonu cestou sem křičel a jak hlasitě.

Na zeď učebny promítám Ritu na písčovišti ve školce (s rozčepýřenými vlasy, kulicha si pořád strhávala), Ritu jako svíčku v pozoru na nástupu (před volejbalovým turnajem?), Ritu v plavkách a klienti se smějí a já s nimi, protože takové plavky už se nejenom dávno nenosí, ale móda zkolabovala jako celek a jen ta představa, že ve starosvětě měla jakékoli významnější postavení, je dnes k smíchu.

Klienti sledují smyčku Ritiných fotografií s popiskami (pravý roh projekce na stěně zasahuje až do police s lékárníčkou) a klienti si píší. Workshopu jsem se ujala poté, co manžel předchozí lektorky, matadorky Instituce s přezdívkou Gorila, dostal zajímavou pracovní nabídku a Gorila i s dětmi se za ním přestěhovala do Varšavy. Pracuje v tamní Instituci na stejné pozici jako zde.

Začátek každého workshopu s novými klienty provází nejistota a chvění, což je v neznámém prostředí naprosto pochopitelné, a navíc mají povinnost se soustředit. Klientům říkám: jako váš první školní den, první rande s první holčkou nebo první cesta nadzvukovým letadlem provází chvění i mentální skok do neznáma nového pohledu na ženu. Ženu jako bytost, jejíž hodnota, a tedy přitažlivost, je funkcí oné hodnoty, která neodvisí od věku a vzhledu... Měli by to samozřejmě vědět dávno, a většina to ví, a chci v nich hlavně pro začátek vzbudit dobrý pocit z toho, že se chytají, ačkoli to, co je pro absolventy Instituce stejně přirozené jako dýchání, může být pro nové klienty přes předchozí ideologickou práci na nich samých tam venku za zdmi Instituce (Hnutí, Hnutí a do třetice práce Hnutí) stále ještě poměrně obtížné a nové návyky

si většina z nich musí osvojit jako jízdu na kole či plavání, a k těmto činnostem ony návyky přirovnávám i proto, že je stejně jako to plavání nebo jízdu na kole po praktickém nácviku zde v Instituci nejde zapomenout. Případy recidivy antony odvázejí zpátky, a to nejdřív na speciální oddělení zostřené péče. Antony volají nejen příbuzní, ale často sami nedolčení muži: „Zase to na mě jde,“ hlásí nám do telefonu z domova a my už víme a jedeme.

Sedí se v kruhu, klienti jsou nazí (teplákovku mají složenou v komínku), já jsem ve svém obvyklém bleděmodrém pytlovitém oblečení (šedivém po tolikerém seprání) a nejdřív se klienty snažím uvolnit fyzicky (třepe se nohama a rukama se krouží „čajový šálek“) a zbývá i chvíle pro nezávazný rozhovor.

Klienty se přesně formulovanými dotazy snažím přimět k tomu, aby svými vlastními slovy vyjádřili, co je na ženách přitahuje, a většina hlásí intelligence, dobrota, humor, jistý charakter a spolehlivost (v Instituci se nacházejí proto, že jen blafují naučenými frázemi) a menšina hlásí krása a mládí (ti dojemní ve své upřímnosti nebo naprostá paka), a pár jich proaktivně rovnou takhle popisuje ženskost. Po úvodu následuje Fáze dvě neboli Zkušebna. Klienti o ní předem vědí z materiálů, které obdrželi při příjmu (tlustá složka s logem Instituce, kterou se pak ve své ložnici týdně probírají), ale vzhledem k tomu, že všechny účastníky kurzů váže povinnost mlčení, praktická podoba Zkušebny je pro všechny překvapením a celé to zahajují standardně obrázky.

Na stěnu promítám fotografie po starosvětsku vyzývavých nahých žen. Obrázky pouštím na stěnu jeden za druhým v intervalu třiceti vteřin a ve chvíli, kdy místností proběhne překvapené zahučení, nabádám k naprostému uvolnění. Jen v takovém rozpoložení se věci vyjevují takové, jaké skutečně jsou, a přestože své-

volné porno je v Instituci stíháno těmi nejtvrďšími tresty, v takto řízené podobě nám slouží jako vstupní výukový materiál.

Protože ačkoli ona skupina nahých mužů již leccos za těch pár úvodních dnů v Instituci zažila, skutečná převýchova začíná nyní.

„Dosud se jednalo o přípravku, vážení,“ říkám těm mužům (kolikátá je to várka klientů, bych se nedopočítala) a v textové podobě onu praktiku vůbec poprvé popisují tyto memoáry, a je to proto, že Instituce si podle mého dnes už může být natolik jistá svým postavením, a odchovanci Instituce navíc o svých zkušenostech s převýchovou otevřeně hovoří, že brzy už nebude potřeba cokoli z našich praktik tajit, a cílem mých memoárů je také inspirovat regiony, které se s novosvětlem ještě nedostaly takhle daleko.

Tedy: muže pozorně sleduji, prvotní zmatení z pornofotografií plynule přechází do jednotlivých erekcí, které fungují jako spouštěč těch dalších (hromadná erekce působí katarzně, na exaktní studii pracuje náš speciální tým), a do pár minut mají erekci víceméně všichni, a jde to jeden klient za druhým tak rychle, že to sotva stačím zanášet do tabulek individuálních evidenčních spisů. Jen tak pro úplnost: erekci definujeme jako „penis ve stavu připravenosti pro manipulaci s pánskou ochranou“, a když už je atmosféra dostatečně uvolněná (v místnosti je příliší, muže verbálně stimuluji) a klienti v nové situaci zdomácněli, na účet pánské ochrany udělám jeden dva košilaté fóry a jde se na věc.

Na projektoru obměňuji set fotografií, a místo usměvavých dívek s velkými prsy a vyšpuleným pozadím promenují na zdi jedno po druhém těla žen o dekády starších a nyní bez retuše, bez jakéhokoli starosvětského syntetického tuningu, jako je vyhlazování kůže, zužování boků a zvětšování prsů, a aniž bych se obrátila ke klientům, tak vím, že tahle nová smyčka není zdaleka tak po-

pulární a jsou z ní zklamaní. Slyším hučení, zatímco zády k nim šteluji projektor, aby byl obraz co nejostřejší. Protože esence je v detailech a dotyčné figury starých žen jsou torzy plnosti těch předchozích, povislá ňadra, zvrásněná kůže, tukové polštáře, a když přisvítím, i ti se slabším zrakem jasně vidí, že vlasy, které možná dosud pokládali za platinově blond, jsou šedobílé. Snímky žen s šedivým pubickým ochlupením přicházejí na řadu vzápětí, a to už klienty čelem k nim znovu pečlivě sleduji a do evidenčních spisů značím, komu a jak rychle erekce odchází, a když hlouček sedí už s dočista povadlými údy, na celou místnost zařvu: „Hanba!“, a v tu ránu se rozhostí hrobové ticho.

Fáze čtyři přichází na řadu hned poté. Muži jsou v šoku a na tom stavíme. Jsou znechuceni. Cítí se obelháni a zesměšněni, místo o svých tělesných projevech chtějí teoretizovat o metodách Instituce. Cosi by chtěli zpochybnit, ale argumenty nemají až na biologizující cancy žádné, a tak po chvíli, kdy je nechávám se jen tak nazdařbůh vytlachat (před Fází čtyři je nechte vymluvit, kladu na srdce začínajícím lektorkám každá sekční šéfová), zařvu: „Žerete snad doma rukama?“

Je to řečnická otázka, takže co muži odpovědí, víte, a mohla bych na to konto hned využít své ideové převahy a stříhnout si monolog na téma civilizace a její naprostá nepřirozenost: místo abychom jedli přirozeně rukama a postižené občany přirozeně nechávali zemřít, místo toho, abychom s nožem přirozeně vyrazili obratem ztrestat viníka krádeže a staré a nevýkonné přirozeně nechávali napospas jim samým, tak sami sebe dobrovolně kultivujeme do jakýchsi humánních kreatur, jež jsou opakem vší přirozenosti. A právem jsme na to hrdi.

„Ano, je to proti přirozenosti,“ deklamuji a sál už je o něco více můj než před chvílí, protože část z klientů si myslí, že jim přitaká-

vám, zatímco druhá část mužů něco větrí. „Jak jsme na tom s antikoncepcí, pánové?“ ptám se jich a nemíním sem vracet šprcky, o kterých jsem žertovala před chvílí, ale zjistit, kdo z nich má styk bez ochrany v situaci, kdy se nechrání ani partnerka, a nehlásí se mi nikdy skoro nikdo.

„Vaše povadlé čuráky jsou pěstí do oka evropské humanity,“ zařvu a dřív jsem se pásala na zmatku, který to obvykle vyvolalo.

Píšu zběsile rychle v přestávkách mezi povinnostmi i v pauzách svého workshopu. Klienti se už vracejí z pauzy na oběd (dušená brokolice na kmíně patřila i před vyhubením evropského dobytka mezi ta méně oblíbená jídla), fakt, že se všichni už nedočkavě vrtí na židlích, protože se začíná vždy přesně, jsem zaregistrovala, až co jich pár v přední řadě ostentativně zakašlalo.

Na mém oddělení už se ví, že něco píšu, a nejspíš se to ví i jinde, i když sekční šéfová se mě na to ještě neptala. Její dotaz ale čekám denně a denně piluji svou obhajobu.

„Růžová konfekce v dobách starosvěta špinila chlapectví jako menstruační krev,“ zařvu, „zatímco chlapeckou konfekci starosvět dívkám povoloval,“ řeknu ztišeněji, a „intelektuálně založené dívky chodily chlapecky oblečené záměrně, aby tím poukázaly na své vnitřní kvality,“ dodávám, což Rita ve své školní práci nazvala, a opět zvýším hlas, „nádorovým myšlením“. A když klient od okna bez zvednutí ruky vykřikne, zda měla Rita v rodině někoho s rakovinou, obratem kontruju: „A ven!“

Zvedá se bez meškání, cupitá směrem ke dveřím. Muž těsně před padesátkou, šedivé rozčepýřené vlasy, pleška z úbytku testosteronu, mácháním rukama a gestem obličeje mi dává najevo ukřivděnost, a má na to nárok.

Sekční šéfová si mě kvůli tomu ostatně už jednou pozvala. „Dejte si pozor na svou nevypočitatelnost,“ řekla mi, „víte, že klienti za pobyt u nás platí tolik a tolik eurinů,“ a dodala: „nic není třeba přehánět.“

„Polovina kolegyně odjela slavit do hlavního města výročí Ritina prvního projevu v europarlamentu, už měsíc jsem neměla ani den volna,“ říkám sekční. „Za mé občasné výbuchy může má přepracovanost,“ na což sekční chápavě pokývala hlavou.

Když se klient, kterého jsem předtím vyhodila, vrací po příslušné „hanbě“ zpátky do učebny, na moment pootevřenými dveřmi na chodbu zazní z vedlejší učebny, kde právě probíhá workshop mé kolegyně, synchronizované mužské vzdychání.

Na závěr workshopu zadávám domácí úkol. V knihovně si mají vyzvednout každý po jednom plakátu. Pravidla je nechám zopakovat po bodech jednoho po druhém a pak je propustím na blok volnočasových aktivit. Balí se, vržou židle, trousí se na chodbu. V hloučcích ti v kolektivu dobře socializovaní, o samotě ti, co excelují, otloukanci s problémy anebo informanti, před kterými se mají ostatní na pozoru. Seminář dnes končím o trochu dřív, pálí mě oči a jsem ochraptělá. Pozvání na cigaretu od kolegyně, co mi minule vymluvila díru do hlavy, odmítám.

Po krátké kontrole evidenčních spisů několika klientů, kterým dlužím bodování za korespondenci, a četby několika sebekritik své memoáry otvírám tam, kde jsem skončila.

„V době všeobecné antikoncepce, kdy pohlavní styk už neplní rozmnožovací funkci, je upřednostňování laplí bez šedivého pubického ochlupení jen zlovyk a předsudek.“ Matka matky matky mé matky psala všechny své kramářské zápisky (vlastnila v okresním městě menší galanterii) husím brkem, které si namáčela do

inkoustu v kalamári. Nevím proč, ale při sousloví „šedivé pubické ochlupení“ si představuji právě ji, jen bez šatů, na fotografii z rodinného alba. „Pokud byla kdysi přitažlivost kopulace se ženou řemenem evoluce spráhnutá s věkem její vaginy, tahle evoluční zkratka se dávno stala nesmyslnou manýrou.“

Bez ohledu na zjev matky matky matky mé matky (žena středních vrstev v upjatém drdolu a umouněné sukni) mám chuť na její brko s kalamářem, protože než psát o věcech ryzí lidskosti na cloud mého úložiště se mi v tu chvíli přesto, jak jsme s daným už desetiletí sžití, zdá příhodnější tesat to do kamene, nebo rovnou razit na platební karty s Ritinou podobiznou.

Ten stav se mi vrací, ano, poblouznění z opilosti vítězstvím, a atsi je to neprofesionální, za vášeň se platí chvílemi čirého iracionálna a emotivní je v tu chvíli se mnou i celá učebna, muži odzírají z mých rtů, nedočkaví jako snad kdysi dávno všichni ti, kterým Rita mluvila z duše. Všechny ty „agentky“ lačné uhasit koudele hořící u pozadí svých ženskostí, právem vyděšené, že jim ji s věkem odepřou.

Fázi čtyři do svých memoárů začínám takhle: „Procházíte galerií laplí,“ a mužům k tomu do dvojic rozdávám desky s fotkami vagin všech věkových kategorií. Oplývají ochlupením všelijakých barev a téma „zvykovost sexuálních stimulů“ nahazuji jak jinak než vtipem o blondýnách, vtipem z dob starosvěta, obskurním humorem o snížené inteligenci žen s bledou barvou vlasového porostu.

„Vycepujeme vás jako čokly,“ chtěla bych okřiknout svoji přidělenou skupinku (vzhledem k úspěšnosti mého semináře mi někdy kolegyně přenechávají své komplikovanější případy), ale raději se usmívám.

Jen mě znervózňuje, když na židlích šoupou nohama, i když to už nedělají tak často, jako když jsem začínala. I klienti od té doby prošli jistým vývojem a polena, co do Instituce přicházela ještě před pěti nebo deseti lety, jsou dnes spíš výjimkou.

Je ticho jako v chrámu. Mí svěřenci jsou v laufu stejně jako já. Fascinovaní zvrásněnou krajinou pysků s výkvěty nepravidelných blizen, které se liší svou skrytostí, těžištěm a pravolevým zrcadlením, a někdy jsou souměrné jako obličej a jindy jako obličej naprosto nesouměrné, jako jedinci s jedním okem přivřeným, jako lidi s pihou nad rtem. „Znaménko krásy“ se tomu neříká náhodou.

Humor, co při výkladu vyhazuji oknem, se mi někdy vrací zpět a kuřácká kolegyně mi onehdy potvrdila to, co jsem si o sobě myslela sama, a sice že klienti pod mým lektorským dozorem tak málo upadají do recidiv právě proto, že mi asistuje legrace, a od asistentky z masa a kostí ji odlišuje jenom to, že mi nevaří presno (o to pravidelně žádám novicky).

„Starosvět je o tom,“ pokračuji, „starosvět je pánové o tom, že půlka z nositelek těchhle laplí kvůli svému stáří letěla na plastiku a zbytek do prdele.“ Ženy laplí, co mají mezi stehny tu anebo tuhle z fotek v galerii pysků, a když se klientů zeptám, která z žen v albu je v novosvětě zralá na plastiku, ani jeden jediný klient se neozve (nadčasová krása pysků jim vzala vítr z plachet). „Tak vidíte,“ do dávám suše.

Fáze pět zabírá více než celý klín, přesněji: torzo od břicha až ke kolenům. Předtím muži cvičně masturbují nad namátkou vybranými fotkami z alba, co jim rozevřené leží na kolenou.

Zatímco přemýšlím o tom, jak Fázi pět workshopu co nejlépe popsat, za okny mé pracovny je vidět slunce zapadající za barákem ložnic klientů. Jednu po druhé je rozsvěcí večerní bachařská služba

a další kolegyně slaví v hlavním městě kulaté výročí Ritina projevu v europarlamentu. Tu dovolenou jim přeju a taky závidím.

„Když se podívám na ženu, vidím pořád hlavně prdel, kozy a prdel, a vnitřní bohatství její bytosti mě přes tříměsíční kůru nezajímá,“ naškrábal M. K. do svého vyznání, a z té hory sebekritik, co jsem v poslední době četla, cituji tuhle už podruhé proto, že je pro starosvět tak typická a vede přímo k popisu mé konzultační práce. Klienty typu M. K. obcházím po večerech a individuálně s nimi konzultuji jejich problémy s převýchovou.

Ložnice, kde je klient ubytován, je číslem vpravo nahoře na první straně jeho evidenčního spisu, v případě M. K. v zadním traktu pavilonu C, kde se v masokombinátu skladovaly kůže, a odér těch kůží jako by odtud nikdy pořádně nevyvanul.

Ženy, co Instituci navštěvují ve dnech otevřených dveří, aby si prohlédly prostory, kde se jejich muži stanou lidmi, a pokud to nějakou ženu uráží, překlad do jazyka návštěvního proma zní: penisu vašeho muže zvýšíme IQ, a na tázavý pohled ženy dodáváme: nejméně na 130, budete spokojena, a vrazíme jí brožury.

V ruce s kupou propagačních materiálů a s rozkládacím plánkem Instituce (bez něj se v druhém patře pavilonu F dočista ztratíte) se kvůli pachu z kůží drží za nos a mumlají něco o nehumánním prostředí, kam mají poslat svého Tadeáše (měly by vidět, jak masokombinát vypadal předtím, než jej Instituce převzala: háky, traverzy, kladky a lednice plné hnijícího masa), a ony vědí, že nemusí, ale je to jako říci: „Rozhodnutí mít se lépe je zcela na vás“, takže jen ty nejzabedenější si tu příležitost nechají ujít (pro část těch případů pak stejně do pár týdnů jedou naše antony, za starosvětskost svého muže žena nemůže, a za tu její přebírá zodpovědnost Instituce).

Klienti si na odér z kůží stěžují jen několik prvních dnů. Pach na rozdíl od hluku není po čase slyšet ani nosem, a kolem a kolem

jsou na tom tihle lépe než klienti v ložnicích nad jídelnou, kde se nejenom rachotí hrnci a pípají konvektomaty, ale kamiony tam přivážejí suroviny, neboli bez ustání pod okny túrují.

Jdu směrem k ložnicím, hledám klienta M. K., a ačkoli ve své sebekritice žádal přeřazení k mužské lektorce proto, aby se zbavil obsesivních představ koitu s lektorkou ženou, po letech praxe vím, že se se mnou chce nejspíš sejít za účelem nějakých praktických úlev. (Občas si myslí, že když jim půjčím zapalovač a projevím zájem o školní prospěch jejich dětí, nemusí mít už na pokoji tak dobře ustláno.)

M. K. sedí ve své ložnici a cosi sepisuje u stolku (sebekritiky i dopisy píší na šichty, stolek mají jenom jeden společný). Očima prolitnu vybavení (roztrískali tu před týdnem lampičku a do kbelíku v rohu kape voda, protože lotři z třetího předevcírem vytopili umývárku a instalatérská četa jela jako na potvoru na Ritiny oslavy), nad postelemi plakáty stařen, na nočních stolcích pomeranče – dezert ze včerejší večere.

M. K. sedí zády ke mně v županu, má rozčuchané vlasy. Jestli se ještě slovem vrátí k tomu, že jim tu chybějí zrcadla, bez řečí se otočím a půjdu zpět do své kanceláře, umiňuji si. Cuknul sebou a vztyčil se do pozoru, hledíme si z očí do očí.

„Kolik instruktážních materiálů jsi minulý týden nastudoval?“ ptám se ho a na M. K. je po titulech vyjmenovat seznam své poslední četby, a pokud projevím zájem, shrnout mi příslušné pasáže.

„A nácvik?“ dodávám, když se seznamem skončil.

Návodně jsem trhla hlavou směrem k plakátu stařeny.

Onanie je v rámci převýchovy po určitou dobu povolena, nebo spíš povinná, ale jenom nad kontrolovanými materiály.

„Líbí se ti?“ ptám se ho na stařenu.

M. K. souhlasně přikyvuje, ale kouká při tom do země (podlahy v ložnicích jsou potažené oranžovým optimistickým linoleem, a na chvíli snad proto, že odstínem ve stínu šatní skříňě připomínají hovězí hřbet, jako bych znovu ucítila ten masitý odér).

„Tak líbí se ti? Odpověz.“

Plakáty si klienti vybírají sami, každé pondělí v knihovně Instituce vydáváme nové, bývá tam pak větší nával než obvykle, kdy si muži jenom půjčují a vracejí instruktážní materiály.

Modely pro fotografie zralých krásk šedesát plus jsou vybírány namátkovou metodou, modelky odchyťávají naši lidé přímo na ulicích. Ženy se za peníze svléknou, tváře překrýváme černou páskou podle smlouvy, kterou s Institucí podepisují.

„Visí ti trochu našikmo.“ Chci M. K. rozmluvit.

Už tu dřepí čtvrtý měsíc a nedělá moc pokroky. Plakát stařeny, co tu M. K. má, nácvikový materiál principů, co se probírají v kurzech, je oslavou ženy s bohatými životními zkušenostmi. Epopej zralosti a plného života: břicho stařeny je povislé po porodech (je matkou, dílnou zázraku), pravou stranou břicha se příčně táhne jizva, zřejmě po zpackaném slepáku (ta žena ví o životě víc, než si M. K. vůbec dokáže představit). Klín stařeny skrývá stín, ale zapraná perioda na kalhotkách to nebude, hádám, že tuhle modelku menses už pár let netrápí, a jsem za ni ráda. Navíc se to musí líbit i M. K. Pohlavní styk s ženou v menopauze je hygieničtější a onanii před plakátem stařeny nekazí fantazijní obavy z nečekané hory krve.

Aranžuje se jenom to, aby modelka stála, sedne si až potom, co dostane peníze. Pokud má samozřejmě o takový přivýdělek zájem. Dvě třetiny žen naše fotografky obratem odmítají. Fotografky jim slušně poděkují a svůj mobilní fotoateliér táhnou ulicí dál.

„Přišel jsem pozdě,“ promluvil M. K. po dlouhém mlčení, vyplněném mojí samomluvou. Přistoupil ke stařeně a píchl do foto-

grafie v místě záhybu po vícečetném porodu. „Nejde mi to,“ řekl s očima přilepenýma do linoleové podlahy. „Prostě se při takhle starý neudělám.“ Upřímně řečeno, spíš bych čekala, že problémem bude ta jizva po slepáku. Koho vzrušuje utrpení, je deviant, ale mateřství?

„V sebekritice jsi mluvil o touze po koitu s lektorkou vašeho semináře a prosil o přerážení do jiného s mužským vedením. – Jsou příčinou té touhy po lektorce kožní řasy téhle stařeny?“ ptám se bez obalu. Balit se bude maximálně on, a to na samotku, ale dávám mu ještě šanci.

„Nedokážeš se udělat jenom proto, že tahle modelka (prst do špeků na fotografii teď strkám já) je bytostí, co do světa přivádí jiné? Frustruje tě, že na rozdíl od ní nikdy neporodíš, a máš pocit, že ti to těmi mateřskými špekly dává sežrat? Nedává. Špekly to jenom zviditelňují. Nepošklebuj se ti.“

„Ukaž!“ křiknu na něj. Stojí tam celou dobu jako tvrdé Y. „Dělej,“ dodávám, ačkoli to není třeba, protože můj první pokyn nepřeslechl a už podle něj koná: sundává si tepláky, odhaluje penis skrytý v šedivých chundelatých chlupech. Spodní prádlo klienti nefasují, za dobu jednoho průměrného převýchovného pobytu by ho oblékli a svlékli nejmíň milionkrát, a tak se od něj upustilo.

Beru penis do ruky a několikrát ho promnu mezi prsty. Erektivní disfunkci nemá. V ruce mi okamžitě lehce poskočil, pouštím ho, bimbнул zpátky k pytlíku. Jedná se jenom o ignoraci léčby, to je celé. Odmítá ideje Hnutí, je líný učit se cokoli nového, nebo má hlavu pornem už tak vymletou, že penis na jiné ženské tvary než syntetické porno neumí reagovat.

„Cos myslel tím, žes do knihovny přišel pozdě?“ ptám se ho, zatímco si tepláky zpátky přetahuje přes pohlaví.

„Že tam už žádná lepší nebyla. Chlapi si je rozebrali dřív, než jsem se tam to pondělí dostal. Musel jsem mejt chodbu.“

M. K. bezradně rozhodil rukama, dál se řídím manuálem. Mám sto chutí pustit mu ho ze záznamu a udělat si pauzu na cigaretu, jenže rozhovor s ním pak musím shrnout do spisu. Takže: „Jaký je smysl tvé převýchovy?“ ptám se M. K. jako školáčka, a on zase civí do země. „Abych bral ženu jako bytost, a ne jako kundu.“

„Co to znamená?“ M. K. jezdí očima po linoleu. Jeho obhroublost nekomentuji.

„Zajímat se o ni jako o člověka, a ne jako o kundu.“

Do ložnice nakoukla hlava jakéhosi klienta, M. K. po něm šlehnul pohledem, zajela zpátky.

„Co to znamená?“ ptám se znovu a důrazněji.

Sním o definitivním novosvětě s mužskou populací plně proškolenou idejemi Hnutí, o světě, kde dialog, který s M. K. vedu, nebude potřeba, a vím, že je ta chvíle na dosah, jenže někdo to do té chvíle musí dotlačit: já a mé kolegyně v učebnách tisíců podobných Institucí, nehledě na všechnu tu práci venku v terénu.

„Že pro mě věkem nijak neztrácí na hodnotě,“ odpovídá M. K.

„Dál,“ zahřmím, ať to máme rychle z krku.

„Že můj zájem o ni nediktují její biologické znaky, ale soulad našich charakterů, její povaha, rozhled a představy o společném životě.“

Sedám si, bolí mě nohy. Prsty bubnuju do stolu.

„Krátce ke starosvětskému pornu,“ zavelím a protáhnu si nohy. „Všechno to základní,“ dodávám a potlačuji zívnutí. „Dělej.“

„Masturbace s pornem činí z druhé bytosti obyčejnou věc. Pokud muž tráví čas tímto způsobem, pohled na ženu jako věc tím sám v sobě utvrzuje.“ Odmlčí se. „Ať chce nebo ne.“

„Výborně,“ chválím ho. „Takže porno je co?“ ptám se jej, abych to zkrátila.

„Svinstvo,“ vystřelil okamžitě.

„A je za to co?“

„Samotka, karanténa, ledárna, smrt.“

Správnost odpovědi značím do spisu. Znalosti jsou dostačující, pokulhává praxe, ale ta je v závěsu za teorií vždycky. Je to jako s cizími jazyky. Číst je snadnější než aktivně konverzovat, to je teprve umění, a od klientů tu nechceme nic menšího než faktické umění života, humánního života, žádné sekání nabiflované latiny. Takže to chce čas, ne panikařit. Panikaří novicky. Ve svém nadšenectví čekají, že klienti budou hned šlapat jako hodinky, a pak jsou neprávem zklamané, když to tak není. Za vinu to střídavě mylně dávají sobě, anebo stejně mylně klientům. Zapomínají, že klienti tu nejsou pro ně, ale ony pro klienty. Jejich práci splatí klienti teprve venku svým řádným chováním.

Převýchova potřebuje svoje, a přes všechny svoje zkušenosti někdy moc tlačím na pilu taky. To když zapomenu, že muži, se kterými tu pracujeme, jsou každý jiný.

„Zkus to teď,“ říkám M. K., „ještě jednou.“

Nakloním se, že vstanu, ale šňůrku u obřích kalhot si už rozvažuje sám (asi přišel pozdě i do výdejny prádla a měli tam už jen větší velikost). Penis bere do ruky a s pohledem upřeným na plákat zralé modelky začíná vstoje masturbovat. „Lehni si, udělej si pohodlí,“ říkám a dívám se při tom z okna. Místo odpovědi ke mně jenom jako zdálky zní jeho vzdychání. Je čím dál hlasitější, a když z ničeho nic ustane, vím, že má návštěva měla smysl.

Údržbářkám řeknu, aby jim tu vyměnily stůl. Asi byl předtím v rohu, tam, kde teď mají kýbl, a voda z vytopené umývárky mu zkrabatila desku. Dělán to i pro sebe, protože luštění škrabopisu

po klientech, nic jiného z psaní na zvládněném stole nevyjde, je potom na mně, a to bych nikomu nepřála.

„Tak co?“

M. K. se na mě usmívá, ale vím, že z hrdosti nepoděkuje, a ani to nečekám. Mým uspokojením je zlepšení jeho stavu. Progres značím do spisu, on si přetahuje kalhoty až nad pupík, přesně tak, jak to dělal můj otec.

„Tak ve čtvrtek,“ říkám, ve čtvrtek je workshop a se skupinou, kde je M. K. členem, jsme už několik sezení v Páté fázi, kterou brzy popíšu podrobněji.

Moje další kroky vedou za O. P. Klienty bych měla obcházet každý den, ale děláme to s kolegyněmi maximálně jednou týdně a sekční šéfová nám to toleruje.

Některé regule Instituce jsou prostě jako všude jenom na papíře, a to proto, že je logicky sepsali dřív, než se spustil provoz, a praxe se od představ stejně tak logicky vždycky něčím liší, a v tomhle případě tím, že časové možnosti pracovníků jsou omezenější, než si to naše předchůdkyně snily. V některých ohledech se prostě nechaly unést a neodhadly naše možnosti.

Na chodbě zdravím několik informantů, co jdou z ručních dílen směrem do ložnic užít si před večerí hodinku osobního volna.

O. P. už na mě čeká na lavici na chodbě před svojí ložnicí. Podává mi pravačku, nechám ji spadnout. Ruku si podáme, až když se viditelnělepší. Dokola se tu někoho vyptávat, co se po něm vlastně chce, znamená, že ho některé kolegyně podezřívají ze špionáže, a následky bych mu nepřála. S takovými případy, zvláště od dob vzpoury, se nepáříme. A s otázkami se má obracet na mě, svoji bachařku nebo sekční šéfovou, a ne tady s tou pitomou otázkou zastavovat na chodbách naše přepracované doktory a sestry, jak se mu zachce.

„Moc dobře víš, v jakých případech se přistupuje k elektroléčbě.“ Připadám si nemístně. Tak jak by si měl připadat on, protože tohle ví každé malé dítě, a tady v masokombinátu doslova. Děti v naší firemní školce si s oblibou hrají s vyřazenými helmami.

„My sloužíme tobě, ne naopak, tvoje náprava je v tvém vlastním zájmu a máš to sám celé v rukou.“ Nenápadně ho sleduji. Občas tzv. „klienti s problémy“ jen nemají kam jít. Protože venku je nic nečeká, na život v Instituci se adaptovali (typicky členové porno-mafie, s kterou v Instituci pořád válčíme) a mají bláhový pocit, že zrovna „jim“ se elektroléčba vyhne. Ale jak O. P. pozoruji, tahle varianta mi na něj neseďí. Vypadá chytře, myslím si.

„Se všemi vnitřními pochybami musíš definitivně skončit, a vzhledem k tvé historii ti doporučuju, abys s tím už dlouho neotálel.“

Zašklebil se. Zmínku o své „historii“ nečekal, i když ví, že ji důkladně známe. Je jí věnovaná první část evidenčního spisu každého klienta a O. P. byl venku členem Stráže mužskosti. Nedivím se, že mu to kolegyně, co mají problémy se sebeovládáním a některé taky se sebevědomím, nemůžou zapomenout. Mně taky někdy brní ruka a jednu bych takovýmhle vrazila, i když je taková svévole nepřípustná. O. P. je zkrátka zralý na podmínku. Buď, anebo. Buď se vzpomatuje a skoncuje s vnitřním odporem, nebo bude poslán do pavilonu F.

Z oslav výročí Ritina projevu v europarlamentu se kolegyně vrátily s nadšením. Přinesly tašky plné suvenýrů a nejdřív s nimi vyzdobily své vlastní kanceláře, a pak i těch, co o to stály. V kuchyňce byl o každé pauze nával. Ale kdo si ty oslavy představuje jako nějaká procesí s Ritinými fotografiemi, alegorickými vozy a prázdnými žvásty plnými adorace, tak ten je vedle. Slavilo se cloudem debat na aktuální témata a hlavními organizátory oslav nebyl nikdo jiný než

odchovanci našich Institucí. Kolegyně zmiňují pár jmen bývalých klientů, na některé z nich si vzpomínám a pár z nich byly těžké případy nejen ignorace, ale přímo sabotážních akcí, vedle kterých mé dnešní trable s M. K. a O. P. jsou jenom historkou k pousmání. Ilustrací některých z běžných obtíží převýchovy, stadií odporu a neporozumění, které musíme překlenout. Neporozumění vzděláním a odpor také vzděláním a také elektroléčbou, když už to jinak nejde, a i silovými prostředky, o kterých tu ještě bude řeč.

Jednoho z hlavních řečníků oslav výročí Ritina projevu v euro-parlamentu, začínajícího dnes už památnými slovy: „Celý náš slavný euroamerický humanismus se dosud jako čert kříží vyhýbal samé podstatě nerovného řádu starosvěta...“, vezl náš anton tehdy dokonce bez souhlasu jeho ženy rovnou z tzv. „večeře se společnicí“. Po uzavření nějaké obchodní dohody zamířili s kolegy do ilegálního nevěstince. Služba antonu je vytáhla přímo z pokojů: měli venku podolky a rudé obličejce.

Dnes v té budově sídlí jedna z našich Institucí, dá se říct „symbolicky“, a zmínil to ten vyléčený muž i ve svém emotivním projevu: „Ve chvíli, kdy jsem se chystal vylít do té ženy své semeno jako do kýblu, zjevili se mi andělé...“, a zní jako patolízalství říkat tak zřízenkyním naší ambulanční služby, ale tím je přiznání vlastní chyby, jenom když je falešné. Ale tenhle muž u toho na pódiu v hlavním městě slzel, a navíc měl po závěrečné zkoušce, a tak už si vůbec nikoho nemusel předcházet.

Zatímco piju kávu v kuchyňce, sleduji s kolegyněmi záznam jeho vystoupení.

„Můj pohled na život se od základu změnil,“ čte z papíru (někdo ze Stráže mužskosti řve z davu „podvod“, těm chudákům nezbyvá nic než interpretovat jeho prohlášení jako výsledek nějakého zmanipulovaného „politického procesu“), „můj pohled na život se

od základu změnil, a to i díky tobě, Mirko,“ a za mohutného aplausu zve na pódium svou ženu: „Tvá krása je vevnitř, jak jsem mohl být tak slepý,“ uvedl manželku dojatě, a mezi veřejné tajemství patří, že se s ním jeho žena kvůli té prostitutce chtěla rozvést, ale v Instituci, kam ho celá nešťastná přišla navštívit, ji naše sekční přemluvila, aby mu ještě jednou dala šanci. A dneska je to náš výstavní pár.

Takovéhle páry si Hnutí hýčká. Vozí je po shromážděních a muže moderátorka uvádí slovy: „Takhle vypadá muž, co prošel převýchovou,“ a muž za aplausu vběhne na pódium a všem oznamuje: „Jsem živoucím důkazem, že muž je schopný změny v samé své údajné podstatě. Ta je ve skutečnosti podstatou starosvěta, ne jeho,“ a muži, co ho sledují a taky prošli převýchovou, tak slzí s ním a ve zprávách veřejnoprávní televize se konstatuje, že devadesát procent mužské populace se stalo kultivovanými bytostmi, a o tomtěž, jenom vtipněji, se mluví i v youtuberských kanálech, které si absolventi Instituce zřizují po svém propuštění, aby „svědčili“ o své přeměně, a Stráž mužskosti se může vzteknout, ale nemá proti Hnutí nic než pomluvy.

„Do dekády skoncujeme s kozlími tanci zvířecích námluv,“ prohlásila tenkrát Rita ve svém europrojevu, a přestože to trvalo déle, ta chvíle je na dosah ruky.

Mám zavřené oči a kousky ze záznamu Ritiných oslav jako by ke mně doléhaly z dálky. Z jiného kontinentu, kde se pořád přesvědčuje a válčí, i když převaha nad protivníkem věští jeho neodvratnou porážku, a když si tu porážku snažím představit, vidím louku plnou lidských bytostí, a kdo je muž a kdo je žena, je sice zřejmé hned, ale naprosto novým způsobem.

Během své noční směny obcházím ložnice. Na chodbě vládne ticho, jen tu a tam bzučí zářivka, jako by to byl skutečně víc internát než detox, a interně dodávám: a z vězení má naše nápravné zařízení leccos a z lázní dobrý pocit z čištění zvykových atavismů, a z kapsy tahám svačinu – jablko vypěstované klienty v sadu, sousedícím s dvorem masokombinátu, v oné pověstné „pěstitelské zahradě“. Koncept, který se šíří od Instituce k Instituci, protože samozásobitelství šetří našim donátorům peníze podobně jako předvánoční trhy na parkovišti před Institucí (antony těch pár dní parkují po straně u plotu kolem hlavního dvora), sloužící prodeji rukodělných výrobků, co klienti přes rok zhotoví ve svých volnočasových kurzech, a také se Instituce na těch pár dnů otvírá dětem (kdejaké z nich tu má tatínka).

Žvýkám jablko a přemýšlím, zda O. P. či M. K. poslat, pokud nezačnou spolupracovat, na samotku, nebo zvolit elektroléčbu, a i když jsem před ní varovala i M. K. (co znamená odeslání do pavilonu F, ví bezpečně), v případě O. P. se mi zdá, že bude nevyhnutelná, protože z členů Stráže mužskosti ji nepodstupuje jen mizivá menšina.

Jsou zkrátka situace, kdy se proti tvrdohlavosti dá bojovat pouze proudem. Proudem studené vody, proudem nadávek, proudem elektrického proudu. Proud světla je proti tomu jen nástrojem vidění, říkám si, když otvírám dveře ložnice, do místnosti vpouštím kužel světla z chodby a sedám si na postel prvního klienta, toho s lůžkem hned vedle dveří.

Aby nedošlo k omylu, kontroluji číslo pokoje a klienta (visí na ceduli zasunutá v košilce na pelesti v nohách postele) i podle karty, kterou na obhlídku nosím s sebou v pravé kapse bachařského stejnokroje. Všechno sedí, jsem tu správně. Správně u klienta, kterému se blíží závěrečná zkouška.

Tihle o sobě rádi tvrdí, že jsou už jednou nohou venku v novosvětě (frajeří se před ostatními svými úspěchy a žádají prostřednictvím svých žen o revers), ale na konečné rozhodnutí teprve čekají. A přestože si myslí, že všechno, o co jde, je zvládnout závěrečnou zkoušku, povolení účastnit se jí závisí na bachařce, na mně pro ty, kteří spadají do mé gesce, a k tomu slouží mé noční kolečko.

V téhle ložnici nechci budít nikoho jiného než muže, na jehož postel jsem právě usedla. Lehce zaskřípěla, na chvíli znehybním. Cvičeným pohybem z muže stahuji pokrývku, klienti před závěrečnými zkouškami mají povinnost spát na zádech, vydrilovaní jsou po dlouhých měsících tak, že se ani neptají proč. Muži v tomhle stadiu převýchovy nám totiž již plně důvěřují. Osvědčili si, že všechno, čím museli projít, a skoro každý z nich se v jisté chvíli stavěl na zadní (samotku chtěl sabotovat voláním advokáta, ledáže studenou vodou kopanci nebo se rozčiloval nad osobní prohlídkou), že to všechno byly ve výsledku jen opatření k jejich prospěchu.

Klientovi číslo pět set dvacet pět zlehka stahuji kalhoty (vždycky mi v té chvíli proběhne hlavou, o co komplikovanější to měly kolegyně před zákazem nošení spodního prádla), navlékám si rukavici a schlíplý penis беру zlehka do ruky. Pak se na chvíli zarázím, zajímá mě, jak je tu tahle pětsetdvacetpětka dlouho. Vytahuji baterku, šajním nad postel. Na místě, kde mají O. P., M. K. a další muži v nižším stupni převýchovy plakát zralé modelky, nevisí nic, jak je u mužů před zkouškami obvyklé. Snažím se zaostřit, a ano. Na zdi je sotva znatelný o něco bělejší obdélník jako po svěšeném obraze. Takže už tu hnije slušně dlouho (nejspíš několik regresů, možná i nějaký ten nepodařený revers, a kdo ví, jestli ne rovnou pokus o útěk), říkám si a tím víc mu fandím. Zavřu oči a usilovně si přeji, aby to zvládnul, a přísahám, že nejen proto, aby se nám uvolnila kapacita a nerostla nám průměrná délka pobytu, kterou

se pak jednotlivé Institute mezi sebou porovnávají, a řídí se podle toho i ženy, když mužům vybírají místo hospitalizace, ale přejí si to pro něj osobně. Protože ano, pobyt zde může být martyrium a mou povinností je před klienty obtíže s ním spjaté bagatelizovat, ale za ta léta vím své, a občas když takhle v noci přijdu, klienti mají tváře opuchlé pláčem a ze snů vykřikují jména členů své rodiny.

Kdybych pravou rukou už opět nedržela penis a levou neměla v kapse, kam strkám baterku, ty palce bych mu snad držela nejen v duchu, ale doopravdy, napadá mě, i když by mu to samozřejmě nijak nepomohlo. Je to jenom a pouze na něm. Já nejsem nic než nástroj. Něco jako zkoušečka elektrického proudu, sama až na tu nevodivost dočista bez vlastností.

Penis držím pevně, nahoru dolů, nahoru dolů s ním cvičím školenými pohyby. Je měkký, zatím ani stopa po bobtnání, stejně jako jeho majitel spí penis spánkem spravedlivých. Zaúpění, které se chvíli nato ozvalo, nepatřilo pětsetdvacetpětce, ale klientovi od okna, zřejmě nějaká noční můra. I já se alespoň jednou měsíčně budím zpocená. Vztyčím se vprostřed noci do sedu a chvíli mi trvá, než si uvědomím, že je to celé už léta pryč.

V Instituci jsem tehdy ještě nepracovala, můj noční děs tak pramení jen z hrůzostrašného vyprávění kolegyň. Volnější režim bez kamer na toaletách tehdy pornomafii umožnil dlouhé týdny nerušeně připravovat vzpouru.

Vtrhli ze dvora do zázemí jídelny (vrata byla otevřená, zrovna zaváželi čerstvé pečivo), v kuchyni spoutali kuchařky motouzy ze svázaných tkaniček (od té doby klienti fasují mokasíny), ozbrojili se kuchyňskými noži, a místo aby se vydali kolem vrátnice na útěk (věděli, že má vrátná s ostrahou bouchačky?), zamířili do kanceláře sekční šéfové, kterou zcela zdemolovali, sekční pobodali a z in-

terního rozhlasu, ze kterého sekční hlásí pokyny a výzvy pro své patro, oznámili: „Ať žije konec tohoto hnusného experimentu.“ Hned nato do kanceláře vtrhly kolegyně informované kuchařkou, co se jí podařilo utéct, a pistolemi ráže dvacet sedm muže do jednoho postřílely. Pokyn ředitelky zněl „zneškodnit“, ale ve chvíli, kdy jedna z kolegyně uviděla na zemi rozšlapaný obraz Rity, sklo rozsypané všude okolo, rám na cancy, portrét znesvěcený, tak jí ruplo v kouli a do vzbouřenců nasypala celý zásobník.

Dnes se všechny shodneme na tom, že tomu masakru se tehdy mělo každopádně předejít. Dotyčné muže měly zajistit a internovat v samotkách. Šlo o promarněnou šanci. O šanci, že se napraví a nakonec i absolvují závěrečnou zkoušku. Vždyť co by bylo naší exkluzivnější vizitkou než úspěšná převýchova členů pornomafie, kteří se v telecích letech pokusili o vzpouru?

Penis pětsetdvacetpětky mi tak tak nevyklouzl z dlaně. Chyba z nepozornosti a chvíli nato zase a úplně (když si znova představuji tu scénu s rozšlapaným Ritiným portrétem). Zvedám úd opatrně z kudrnatého moudí, muž jen cosi nesrozumitelného zabručí, dívám se na hodinky. Povinných pět minut uběhlo, penis i přes stimulaci zůstal měkký jako žoužel. Radostně klientovi přes úd přetahuji kalhoty, trup přikryji dekou, a on jako by věděl, že je po všem a prospěl na výbornou, otočí se spokojeně ke stěně. Mizím. Stahuji gumovou rukavici, házím ji na chodbě do koše hned vedle dveří ložnice. Z pytlíku vytahuji novou a беру za kliku ložnice přes chodbu.

Klient tři sta osm leží pod oknem. Kontroluji ještě jednou pro jistotu číslo na jeho posteli. Leží na zádech a usmívá se.

Obvyklé sny klientů znám z jejich sebekritik a pravidelných konzultací. Přemýšlím, o čem sní konkrétně tenhle. Vypadá jako obrázek a v jeho evidenčním spisu stojí samá chvála (pracuje usi-

lovně, je chápat, aktivní a ochotně spolupracuje s ostatními). Ze semináře si ho pamatuji i já. Ptal se mě na Rity rodinné poměry. „Od svých tří let žila jen s matkou, otec se s nimi nestýkal,“ odpověděla jsem. Stráž mužskosti celospolečenský aspekt Hnutí ráda redukovala na smůlu holčičky bez tatínka, na dívenku, která otci nemůže zapomenout, že se spakoval, a svým vztekem pohlavkuje jiné. Jako kdyby objev léku na rakovinu nestál za nic, pokud sama vědkyně měla metastáze, jako kdyby... a vtom zpozorním, protože ve chvíli, kdy tma venku už zešedla a za okny zatryčkovali první ptáci, ucítím zacukání v údu, s kterým pracuji. Dávka rysolu, kterou klienti před plánovanou noční revizí dostávají do večerního jídla, aby se bachařce při manipulaci s pohlavím nebudili, zřejmě tomuhle silnějšímu muži nestačila, protože třistaosmička se mi na lůžku zavrtěla, penis jsem mu musela chytit pevněji, aby nevylítnul, a ano, v dlani se zvětšuje dál. Pokračuji v práci. Mám povinnost bez ohledu na reakce údu vydržet alespoň tři minuty. A děje se to výjimečně, ale děje se to, že penis mírně poskočí, ale vzápětí, jako by si to rozmyslel, splaskne. Bohužel to není tenhle případ. Klient sebou vrtí, rysol mu nedá, aby se probudil úplně, a zatímco sebou cuká, jeho penis setrvale roste. Začínám se bát, aby neprobudil ostatní, rukou mu pro každý případ zakrývám ústa. Rudne a škuje hlavou. Dlaň na ústa mu tisknu pevně, počítám čas, bulvy mu rejdí pod víčky.

V ložnici už díky šeru rozeznávám siluety věcí, v pokoji mají pěkný kráminec. Možná se tu po večerce strhla bitka, plakát s modelkou klienta naproti je servaný, leží zmuchlaný na podlaze. Kontroluji ty ostatní, kromě mé třistaosmičky, která tam plakát kvůli blížící se zkoušce mít ani nemá, těm zbylým visí vzorově. Ten pod oknem ukazuje vychrtlou osmdesátku, pod chomáči bílých vlasů prosvítá lebka, ostře řezané rysy jako z etikety jedu na hlodavce.

Zralá kráska, půl už smrtka, říkám si, a že ne nadarmo se „malá smrt“ říká orgasmům, protože nic není takové afrodisiakum jako vědomí blízkosti konce (ve válečných zónách se souloží jako o život). Ňadra ženy na plakátu jsou prázdné podlouhlé pytle, tahle už se životu rozdala dočista celá a dojetí, dojetí ženskou křehkostí působí eroticky také, a to i ve starosvětě, Hnutí s tím jen *nově* pracuje.

Třistaosmičce přetahuji kalhoty přes úd a přihrývám klienta tak, jak byl prve, a zatímco uhlazuji po krajích přihrývků (dar žen pečovat o druhé Hnutí nijak nerozporuje), myslím na osmdesátku z plakátu. Kým je a jestli je pořád veездеjším světě, nebo už odletěla, na to, co bude po smrti, Hnutí žádné teorie nemá, a jestli ta žena je teď někde tam u sebe naživu, myslím na její intimní život (starosvět touhy osmdesátnic odmítal s vehemencí popíračů holocaustu). Nejspíš má doma muže, který prošel převýchovou, žádného robota nebo eskort servis, jak bylo běžné u stařen v dobách mého mládí, ale muže, co ji laská. Protože stáří je jen mostem zpátky do dětství a nějaký nezvedený klient v začátcích své převýchovy by mohl uštěpačně dodat: a dětství je jenom kousek od dospívání, a to ženské se mělo odjakživa za rajcovní. Takže by se se stařenou nakonec mohl udělat i kdejaký ten starosvětský řízek. Stáří je návrat do bezbrannosti prvních let, a protože jsem nakoušla dětství, myslím na to svoje. Na svoji matku s pověstí krasavice, o které se nejdřív říkalo, že jí je, a potom že jí byla, zatímco otec jako by ani nijak nevypadal, a to je bujón starosvět v magikostce tak, jak byl lemtán po staletí: ženy vypadaly, zatímco muži byli a dělali. Stráž mužskosti říkala, že Hnutím jsou posedlé ženy z posraných rodinných poměrů, a já říkám: myslí vždy jen ten, kdo byl k myšlení donucen okolnostmi. Nakonec jde jen o lavinu, kterou

Hnutí strhlo. A to, co rezonuje s pocity mas, je mindrákem celé společnosti, je mi líto.

Na chodbě sundávám gumovou rukavici, je celá potažená peni-
sovým slizem, a zatímco ji házím do koše, říkám si, proč se sama
v sobě vracím zpátky, a myslím na své memoáry, a že by se tam
přese všechno šiklo i pár momentů z mého osobního života.

Do evidenčního spisu třistaosmičky píšu ve své kanceláři: „za-
mítá se“ a cestou domů díky osmdesátce z plakátu myslím na mou
práci v Pornjoy, vývojářském středisku krámů, které dříve masově
užívali nejen muži, ale i vrstevnice stařen z plakátů, a třistaosmič-
ce držím palce s reparátem.

Další den byla první středa v měsíci, den otevřených dveří. Pro-
vádím ženy, manželské páry i muže (léčení nastupuje ze své vlast-
ní vůle i čím dál víc starých mládenců), ukazují kantýnu, učebny,
ložnice klientů, a návštěvnice s eminentním zájmem vedu i do
samotek v sklepních prostorách. V dobách masokombinátu se tady
skladovaly sudy s dochucovadly, konzervanty a náhradní součástky
k pojízdným pásům, trvanlivé záležitosti imunní vůči vlhkosti, na
kterou si stěžují klienti umístění tu druhý, třetí nebo čtvrtý měsíc.
Tu vlhkost jim nevymlouváme, stížnosti ano, protože do samotky
jsou posíláni z jistých důvodů, a ty důvody prověřují alespoň tři lidé
ve složení sekční, lékařka, bachařka a taky ošetřující personál.

„Tak tady by se můj Míša zbláznil,“ říká mi dlouhonohá blondýna,
kterou právě provádím, a zhoupne se mi v kolenou. Nakoukla do
jedné ze dvou samotek, které jsou momentálně prázdné, a i když
ještě před chvílí, když jsem ji prováděla zahradou, chtěla manžela
přivést hned příští týden, teď vypadá, že si to chce celé rozmys-
let.

„Říkala jste, že vám navrhnul plastiku poprsí, na pobyt u nás
se tedy v maximální možné míře kvalifikuje.“ Přemýšlím, na ja-

kou ilegální kliniku ji chce ten hulvát poslat, protože kosmetické úpravy zevnějšku jsou už nejmíň pět let ilegální. Stráž mužskosti sice celých těch pět let lamentuje, že v nezákonných podmínkách probíhají operace špinavým a neprofesionálním způsobem (ženy na klinikách chirurgové zlatokopové postavení mimo zákon mrzačí), ale s podělanou plastikou se mohly ženy i ve starosvětě leda stavět na hlavu, a co jiného než klinika plastické chirurgie je takový starosvět v malém.

Po ministerstvu vnitra byla klinika plastické chirurgie druhým místem, které Rita bez váhání podminovala, a bez váhání proto, že bouchla tři dny poté, co bouchlo to ministerstvo. Celou zemi tehdy zachvátila panika z další vlny terorismu. Většina klinik ze strachu o bezpečnost svých zaměstnanců dobrovolně během pár dnů „přerušila provoz“. Podělaní doktoři prostě přestali chodit do práce.

„Jenže já si to přeju,“ slyším hlásit blondýnu, když lígruji dveře do sklepa (čipová karta se zase seká), a tak s ní okamžitě mířím do mé kanceláře a v minutě jsem zpátky s kávou. Jedna pro mě, druhá pro ni, ze zkušenosti vím, že rozhovor bude trvat alespoň hodinu. Hodinu, než ji přesvědčím, a další, než mi podepíše papíry, a kdybych měla říct, kolik procent žen, které do Instituce přijdou původně pouze kvůli internaci svých mužů, umístujeme v ženských nápravných zařízeních, od oka asi patnáct plus, a jmenují se Komunitní centra.

„Odpočinete si tam, paní Ptáčková,“ říkám blondýně. V kanceláři jí přes stůl podávám pytlíčky s cukrem a tajit nehodlám nic, je to pouze na ní. „Zatímco váš muž se bude u nás v Instituci léčit ze závislosti na pornu, vy se zbavíte své závislosti na make-upu, na ideálu starosvětské figury a na utkvělé představě o velikosti svých ňader.“ Blondýna míchá lžičkou kávu, hádám, že bude z venkova,

protože jenom tak si vysvětlují, že jí její ilegální manýry pořád procházejí. V některých venkovských oblastech se starosvět prostě drží zuby nehty. To vím z médií i od kolegyň, co se vrátily z oslav výročí Ritina projevu v europarlamentu a cestou do hlavního města několika takovými osadami projížděly.

„Vy se díváte na svět, ne svět na vás,“ a slova volím opatrně, tahle konzultace nesmí vyznít mentorsky. Jinak se zalekne a nepřiveze nám ani toho svého Míšu, myslím si. Provádím akrobacii vhodně zvolených slov na poli zaminovaném předsudky.

Představit novosvět sdostatek lákavě ženě bez vzdělání znamená rezignovat na kudrlinky diskurzu a jít na věc humpolácky: „Tláskat se sladkostmi třeba,“ řekla jsem po chvíli, „je například naprosto v pořádku.“ Hned ožila.

„Se svou postavou si můžete dělat naprosto, co se vám zlíbí. Až Míša projde převýchovou, bude ho totiž zajímat jen to, co máte uvnitř. Vaše skutečné já, bohatství vaší duše, to, jak si vzájemně rozumíte. To znamená, že můžete začít konečně bez obav stárnout a jíst to, na co máte chuť, jen snad s ohledem na zdraví. Ale to je čistě vaše věc.“

Blondýna mlčí, hledí do kávy.

„Součástí pobytu v Komunitním centru jsou i wellnessové procedury a exkurze po kraji. Komunitní centrum, které bych vám doporučila, sousedí s chráněnou krajinnou oblastí s přírodními minerálními prameny...“

Vzpomínám na svou vlastní návštěvu této Instituce před několika roky. Cestičky v přilehlém parku, kde se chovankyně mezi jednotlivými procedurami procházejí, jsou lemovány vzácnou odrůdou oranžových tulipánů (údajně dar jakési donátorky z Nizozemí).

„Wellness včetně kosmetiky?“ ptá se. „Přemýšlím o trvalém make-upu,“ dodává a já přemýšlím o tom, z jakého zapadákova k nám takhle natvrdlá přicestovala, když uvažuje o něčem, co si ženy z měst už před lety za nemalé peníze nechaly odstranit, a jestli diverzita je to správné slovo, když chceme popsat onu diametrálně odlišnou situaci ve městech a na venkově, anebo je to jednoduše kontrast vyspělosti se zaostalostí, či zda vzít na milost termín „dvourychlostní Evropa“.

Nakonec jsme se domluvily, že paní Ptáčková bude do Komunitního centra práce docházet jen ambulantně, tak jako mnohé jiné, od dětí ženy tahat nechceme, zvláště ne dnes, když se díky péči Hnutí jejich chuť rodit tak zvýšila. Pověstným jazýčkem na vahách byla nakonec dost možná moje poznámka o manželových mladých kolegyních z práce, které blondýna zmínila mimochodem, a nahrála mi tím na smeč.

„Až svůj pobyt zde absolvuje, ty kočičky z recepce ho přestanou zajímat, to vám garantuji.“ Z blondýny v tu chvíli jako by něco spadlo, a když jsem zopakovala, že ano, může spořádat, co chce, a ono Komunitní centrum nabízí non stop švédské stoly „all you can eat“, vypadala už slušně nalomená. V tu chvíli z ní taky vypadlo, že větší prsy chtěla hlavně kvůli nim, těm manželovým kočičkám z práce.

„Vy si fakt myslíte, že mě bude mít rád i starou?“ zeptala se nejistě, jako by zaspala celou poslední dekádu. Před zrcadlem mi pak chtěla za každou cenu ukázat své kruhy pod očima, prý „aby mi to došlo“. Smála se, když jsem jí řekla, že žádná zrcadla nemáme. Právě tohle nakonec definitivně prolomilo ledy. Z mé kanceláře odcházela po dvou hodinách rozjásaně.

„Hodím sem Míšu ve středu, slibuju, hned po práci.“

Kolik takových zapomenutých oblastí jako místo pobytu téhle ženy v zemi ještě máme, říkám sama sobě a po zádech cítím stékat pot z představy vši té práce, co nás ještě čeká. S paní Ptáčkovou se loučíme podáním ruky, vyprovodit jsem ji šla až ven na parkoviště.

„A co na mně pak vlastně bude mít rád, když budu tlustá a stará?“ ptá se mě, když už stojíme vedle našich antonů a ona hledá klíčky od svého auta, a já se zapotácím a musím se chytit čumáku její káry, protože mi tu před očima defluje esence zaostalosti, a říkám: „To si na sobě opravdu ničeho nevážíte?“ A už ve chvíli, kdy říkám ono „nevážíte“, vím, že je to špatně, protože kdyby si sebe vážila, tak tu hloupou otázku vůbec nepokládá, a uzavřu vše profesionálně slovy: „S tím vám taky poradí v kurzech“ nebo „v kurzech vám to pomůžou objevit“, protože mám frmol a čekají mě další. Každý den otevřených dveří konzultuji takových žen několik a zas a znova mě to poráží, a jediné, co má smysl, je obrnit se nekonečnou trpělivostí. Tyhle ženy v posledku za nic nemohou a naší povinností je zacházet s nimi s pochopením.

Po Ritině výbuchu na ministerstvu vnitra a na klinice plastické chirurgie to Ritin tým jednou brzy ráno odpálil i v jednom obchodním centru. Roztrhalo to jen nočního hlídače, prototyp starosvětského standardu své sociální třídy (skříňku v šatně měl vylepenou thajským pornem), a zní to jako alibismus, ona relativizace násilí morálkou oběti, ale obětí byla i hlídačova žena (morálky, co měli s mužem společnou), a to všechno mi o překot běží hlavou, když se loučím s paní Ptáčkovou a říkám jí: „Ať si s sebou Míša klidně sbalí i nějakou společenskou hru, bude tu mít dost volného času.“ Ale nejenže s tím volným časem je to lež, ale napadá mě, zda si tu tašku s věcmi pan Ptáček vůbec bude balit sám, nebo mu ji spakuje jeho žena, a starosvět znamená, že v populaci převažuje druhá

varianta: žen, co si svého muže takzvaně „chtějí udržet“ svým servisem, a na vysvětlenou říkávají třeba: „Je bordelář a ani neví, kde má ponožky.“

Do učebny přicházím na poslední chvíli. Koridory chodeb maso-kombinátu občas ucpou nečekané provozní problémy a je to v Instituci vymyšleno tak, aby se cesty nekřížily (skupina klientů, kteří pod dozorem odcházejí pracovat do zelinářské zahrady, jde po schodech, zatímco obrovským výtahem, kterým se dříve vozily klece s drůbeží, jedou klienti do přízemí obědvat do kantýny a bočním údržbářským schodištěm dusá jiná skupina na hypotepapii nebo ke kuchyňkám relaxovat na kurz tádžické kuchyně – to se musí tím hlavním svazištěm po vytrhaných eskalátorech, co vedly na dopravníkový pás).

Antony dnes ráno přivezly novou várku mužů, čtyři plné dodávky, muži si tam seděli na hlavách. Řvali, že nejsou uprchlíci, a naše sekční, že jsou: jednalo se o muže ze squatu kdesi v horách. Opevnili se tam a několik týdnů, než to vedení Hnutí přestalo bavit, ze své „výspy patriarchy“, jak tu zoufalost překřtili v médiích, vypouštěli nekonečná prohlášení o potřebě „zvrátit tu příšernou situaci“. Naše zásahová jednotka ohlásila za pouhé tři dny splněný úkol a bylo po všem. Kdyby se drželi jen o trochu víc zpátky, Hnutí by je nejspíš jako něco typu tasmánských vlků nechalo v té divočině důstojně vymřít.

Cestou ze své zaměstnanecké garsoniéry směrem k učebně na workshop Fáze pět se v protisměru brodím houfem zlostí zrudlých vousatých mužů, co je ženou k registraci, a s uprchlíky mají společné nejen ty ucourané páchnoucí hadry, ale i své starosvětské názory, a není to náhoda, ale bezostyšný pragmatismus, že Stráž mužskosti v multikulturách od počátku Hnutí verbovala o sto

šest. Rovnostářský humanismus, onen nepotopitelný koráb Hnutí, ostřelovala z pozic „Společné platformy mužů nejrůznějších kultur“, kterou záhy pod vlivem svých PR poradců přejmenovala na „Společnou platformu mužů a žen nejrůznějších kultur“, což je přísně vzato všechno neboli nic. Squaterům z hor chybělo jakékoli akceschopné vedení, a zatímco se chodbou v protisměru prodírám tou jejich rozzlobenou skvadrou, je mi jasné, že někdo ze zmiňované SPMŽNK právě žhaví mobil ředitelky Instituce, aby si u ní na zátaž zásahové jednotky stěžoval. Chvilu, kdy si tak typicky a ke škodolibé radosti nás všech v Instituci vypíná zvonění.

Do učebny nám na můj popud novicky ze skladu pomůcek mezitím nanosily silikonová torza ženských těl a fotografie rozšířeného klína čili partií mezi koleny a břichem. Identická torza byla kdysi mým denním chlebem v Pornjoy.

Pornjoy neřekne v odlehlejších krajích nikomu nic, a tak ho tu v krátkosti představím, ačkoli možná vám ho už někde za humny staví, a vy ho jen omylem máte za sklad IKEA.

Pro mě byla práce v Pornjoy obyčejná brigáda. Bylo mi necelých dvacet, potřebovala jsem si vydělat, ten inzerát jsem objevila náhodou, když jsem si na internetu hledala něco o Ritě. Pornjoy potřeboval „natěračku epoxidových ploch“. Barák byla ratejna na periferii. Zvenku něco jako sklad, na šichty jsem chodila zadem a figurínám žen tvarů starosvětského ideálu krásy se slovní zásobou pětiletých dětí jsem natírala zadky. Jim, anebo častěji jejich torzům. Takovým, co mi tu teď jedno leží na stole v učebně (klín od kolen k břichu) a koukám ne na ně, ale přes ně, protože dělám docházku klientů a torzo figuríny mě od nich dělí, tak to tu novicky nainstalovaly, stojím za katedrou s aplikací z umělého masa.

Soumrak starosvěta byl érou zvířat a umělotiny. Těla se měnila na umělá a duše se stávaly zvířecí, neboli figuríny, co jsem jim pro

Pornjoy speciálním šelakem natírala kozy, pozadí i články prstů v několika vrstvách, byly ze vzdálenosti půlmetru k nerozeznání od živých a stejně jako krocán bez problémů kopuluje se smetákem, na který nasadíme polyuretanovou hlavu krůty, mužští brigádníci kopulovali v té ratejně nejen s každým novým modelem figuríny, než šla do prodeje, ale také s těmi torzy pouhých klínů (celou figurínu si ve starosvětě s průměrným platem mohl dovolit jen málokdo).

Ráno se fasoval pracovní oděv, hned u vstupu u skříněk se převlékalo, „voda je volně k dispozici u pítek po celou pracovní dobu“, pamatuji si ze školení (v hlavě mi uvíznou vždy ty nejméně potřebné věci), a po čase se modely, co se dostatečně osvědčily, odvážely jako vzory do sériové výroby. Za tu dobu jednoho roku, co jsem v Pornjoy pracovala, se figuríny se slovní zásobou malých dětí posunuly slovníkem někam k frackům před pubertou, a zatímco brigádníci kopulovali s figurínami podobnými panákům v kárách, co je za účelem pilování bezpečných prvků karosérie nechávají pracovníci automobilek v plné rychlosti cvičně havarovat, stalo se mi něco s viděním. A mohla za to četba Ritiných spisů, kterým jsem se spolu s mainstreamem městských mladých žen mého věku tou dobou začala věnovat (i mezi vzdělanými mladíky mé generace se našlo dost individuů, kteří je nazývali cancy). V člověku se to poskládá, teprve když je na to mentálně připraven. Průpravou mi jistě bylo i rodinné zázemí (ono matčino oblíbené „Žij svůj sen a nikdy z něj neslevuj“), a jako ten napravený muž, co se na výročních oslavách Ritina projevu v europarlamentu davu vyznal slovy: „Ve chvíli, kdy jsem se chystal do oné ženy jako do kýblu vylít své semeno, zjevili se mi andělé“, já naplno prozřela ve chvíli, kdy o polední pauze mimoděk civím jedné spolubrigádnici přes rameno a vidím ji, jak někomu posílá fotku svého pohlaví. Druhý den mi jeden spo-

lubrigádník, kterému jsem se líbila, vaginu mé spolubrigádnice spiklenecky ukázal na telefonu a mě požádal o tu moji, aby si je mohl „porovnat“ s tím, že mi pak „případně brnkne“.

„Seš normální?“ zakřičel, když jsem mu vrazila facku, „máš s tou svojí nějaký problém?“ a dostal ještě jednu. Pak se obrátil a šel. A starosvět by řekl „emancipace je o tom, že se ženy nestydí za svá pohlaví“, neboli „odmítáš, aby se předem seznámil s tím, co ukazuješ každé záchodové míse?“, a mně došlo, že zápas Hnutí nelze než dovést do nejkrajnějších konců, a jestli v tom ohledu mohu čímkoli osobně přispět, nic v mém životě mu nemůže dát výsostnější smysl. Jako něco, co ve mně do té doby spalo, protože k pochopení světa nestačí složit si ze střepů obraz, ale význam onoho výjevu do důsledku pochopit, a já to v tu ránu viděla všude: muže, co viděli jen těla, tu igelitku s ukradeným obsahem, muže na pornu a fronty stárnoucích žen před sexshopy záměrně starosvětem oslavované jako důkaz emancipace.

I když se starosvět do úmoru oháněl humanismem, trval čistě účelově na zvířecích pravidlech sexuality, poukazuje na „přirozenost, s kterou nikdo nic nenadělá“. Čistě účelově proto, že ve všech ostatních ohledech se s přirozeností zacházelo naprosto bez zábran jako s elastickou žvýkáací gumou, do mrtě adaptovatelnou na takzvané „technologie“.

Mí klienti v učebně hlučí, dlouho jsem je nechala bez dozoru. Průhledem v torzu figuríny vidím M. K., cosi si opisuje od klienta sedícího vedle, zřejmě nějakou ze zameškaných hodin. Na té minulé čtvrtce se neukázal. Tu a tam absence tolerujeme a já si říkám, že zřejmě potřebuje čas si všechno promyslet, zvláště po mé minulé konzultaci u něj v ložnici, která sice zdárně skončila vyvrcholením, ale modelku na svém plakátě předtím stačil slušně pomluvit.

Do dvojic rozdávám torza. Fázi pět jsme zahájili již minulý čtvrtek, neboli klienti v této skupině jsou již s podstatou seznámeni. Přestože na mém stole leží alba s laplemi, co sem ze skladu pomůcek nějaká horlivá novicka pro „každý pád“ přinesla (kvůli ejakulačním jsou listy zataveny v laminu), teď je ani náhodou nebudeme potřebovat.

Klienta vpředu poprosím o rozdání torz (pracují opět vždy s jedním ve dvojici) a následně se věnujeme popisu. Torza od stehů k pupíku, která od těch, co jsem natírala v Pornjoy, odlišují zřetelné znaky tělesného chátrání (několik Institucí zásobuje vždy jedna společná „dílna“, která se na výrobu našich pomůcek specializuje), jsou hlavně svéráznými krajinami. A i když starosvětské výstavy moderního umění mě nikdy nezajímaly („pokud to nechápeš, jsi idiot,“ říkaly), krásu novosvěta ocenit umím, a aťsi Stráž mužskosti a později i ono na multikulturalitě falešně parazitující SPMŽNK tvrdí, že Hnutí je „zapšklé“ i proto, že odmítá chápat krásu jako „hodnotu samu o sobě“ („rehabilitujme krásu,“ volá SPMŽNK, ale hraje už druhé housle), opravdová krása je hlavně pravdivým otiskem života a do torz klínů žen, co mají teď klienti před sebou, se život otiskl se vším všudy.

„Ano, krajina,“ opakuji na dotaz klienta, kterého v návalu emocí označím za nemehlo (poté, co namítl, že minulý týden pro chřipku chyběl, jsem se mu omluvila), krajina podobná té zemské, a koncepty ženy Gaii by Hnutí nemohly být vzdálenější, ale vrásčité podbřišky torz a ta zuby času znetvořená stehna jsou krásou samy o sobě stejně jako letokruhy prastarých lip.

Pahýl stromu, co ani dva nebo tři lidé nemůžou obejmout, starosvět nazýval památkou („památný strom“ říká se dodnes těm bytostem podél naučných cest), zatímco letokruhy těl starých žen považoval za nechutné, a sušená švestka je v e-shopu za vyšší cenu

než čerstvá, ale zadek ženy, který někdo k sušené švestce přirovná, nešel ve starosvětě na odbyt ani gratis.

Klienty jsem vyzvala, aby si důkladně prohlédli pozadí torza, které mají ve dvojici. Mlčí. Někteří krčí rameny a poťouchle se usmívají, zatímco jiné vidím se zápallem hořet. Mezi nimi i M. K. Usmívá se a horlivě příkyvuje. Do Fáze pět se zřejmě tou masturbací za mé přítomnosti definitivně prolomil. Látku teď očividně chápe a je na to právem hrdý. Funguje to stejně jako při ostatních lidských činnostech: to, co je napoprvé těžké, jde časem samo. Usmívám se na M. K. zpátky a přátelsky kynu hlavou jenom pro něj, jenom on ví, co to znamená, a já že takhle klienti dokážou divy: když cítí oporu a postupy v jejich převýchově docení v Instituci někdo konkrétní.

Na mé vyzvání muži torza hladí, jeden po druhém postupně vyjmenovávají jejich přednosti a jsem celá pryč z toho, kolik přídavných jmen tu letí vzduchem a jak vzletné příměry je napadají, doslova jako nějaké básničky. Toto jsou chvíle, kdy klienti naši dřinu vracejí zpátky, a já mám chuť je po řadách obejít a každého z nich obejmout. Neboli hladce a rychleji než obvykle přecházím k poslednímu bodu: hromadné masturbaci nad starými torzy, a je to jako choreografie nějakého představení na počest Ritina proslovu v europarlamentu, to sehrané stahování kalhot, které předvádí celá skupina naráz, radost pohledět. Na závěr, protože je ještě čas, po jednom vyvolávám a kladu nejenom doplňující otázky k probrané látce, ale snažím se z nich vytáhnout i jejich dojmy z vlastního vyvrcholení. V učebně je hic, je cítit jako tělocvična, doklad dobře odvedené práce, a na závěr se ptají sami klienti. Zajímá je proces výroby pomůcek, se kterými právě pracovali. Krátce hovořím o našich specializovaných dílnách, kde se torza vyrábějí, a pod dojmem svojí vlastní euforie nabízím, že smluví-li se klientů větší množství,

aby to vydalo na autobus, koncem léta, pokud mi to povolí sekční, bychom se mohli do dílen společně vypravit na exkurzi.

Po dlouhé době končím včas a před večerní obchůzkou ložnic mám chvíli stavit se u sebe doma. Matka se mi někdy v e-mailech dobromyslně posmívá, že jsem náš komfortní tři plus jedna vyměnila za „králíkárnou“, a navíc že kvůli bydlení v komplexu masokombinátu po práci zaručeně nemůžu „přijít na žádný jiný myšlenky než čistě pracovní“. Křivdí mi, říkám si, zatímco se v hlavě i v tu chvíli jako portfoliem probírám evidenčními spisy. Kapacita Instituce je momentálně skoro plná. Uprchlíky z antonů museli umístit v nezařizených prostorách v budově F hned nad samotkami, což znamená, že někteří z nich spí na postelích po dvou a jiní na provizorních matracích. Blízkost samotek má nicméně něco do sebe: je lehčí klienta táhnout jenom o patro níž než z druhého křídla a navíc ze schodů (v tomhle pavilonu výtahy nejsou) a někdy musím já kolegyně nebo ony mě volat na pomoc, když se klienti vzpírají a koušou, a když jsou zcela nezvladatelní, aplikujeme rysol.

SPMŽNK vyhlásilo „netolerovatelnost diktátorských praktik Hnutí“, ale jejich podpora je o tolik menší než naše, že není důvod se znepokojovat. Přestože se před dekádou Strážci mužskosti oháněli tím, že i když se naše ideje můžou některým ženám zamlouvat, naše „teroristické aktivity“ nás naprosto diskreditují, mají teď na svědomí nejen ty ubohé podpásové osobní útoky na ženy ve vedení Hnutí, ale podle médií i několik nedávných únosů našich ideoložek, z kterých dvě jsou ještě pořád nezvěstné.

Z bachařského se převlékám do civilu a napadá mě, že zvenčí může moje práce někomu připadat dost ubíjející.

„Svoje nejlepší léta obětuješ chlapům jako nějaká venkovanka z minulého století,“ žertovala onehdy matka, když mě do Instituce

přijela navštívit, a já na to, že jenom díky práci mně podobných jsou nejlepší léta žen všechna ta, než je zchvátí stařecké choroby, a vzhledem k tomu, že v Číně chrlí módu už jenom pro oblasti, kde Hnutí ještě nemají, do naší země se po dekadách vrátila nejenom porodnost, ale znovuotevřely se i textilky, takže Hnutí v naší společnosti tak zarezonovalo i proto, že si na svoje konto kromě nové podoby vztahů může připsat i vznik nových pracovních míst. Takhle je to celé banální, napadá mě, když ležím na kanapi. Musím říct, že chvíle volna si užívám čím dál víc.

„Pro svobodu jinejch žen jsi obětovala svoji vlastní,“ psala matka v týden starém e-mailu, na který jsem kvůli povinnostem ještě nestačila odpovědět. Takhle se v dobrém neustále špičujeme. Protože můj život teď a tady mi dává absolutní smysl, a matka to ví. Takový smysl, co by mi tam venku nedal muž ani děti, navíc za dětmi jsem podobně jako v Komunitním centru žen byla několikrát pracovně a mohu tam kdykoli na propustku.

Dětským Institucím se říká Zahrady a je jich jenom pár, protože chlapců, co se k dívkám chovají příšerně, není moc (vzdělávací zařízení až na výjimky některých dosud revoltujících ředitelů plošně aplikují ideje Hnutí). Chlapci jsou zpravidla internováni paralelně s rodiči (trestně odpovědní jsou oni) a dívky, které internujeme, jsou obvykle dcery žen ze zapadákovů, kde starosvět přežívá jako muzeální úchylka.

Vznik skutečných muzeí je jen otázkou času. Muzeum starosvěta s osvětovými interaktivními videi o dávno zavřených klinikách plastických chirurgií (za řadami zaprášených oken se povalují zrezivělé chirurgické nástroje), ženských soutěží krásy, o kosmetických produktech a časopisech o módě nasvícených bodovými světly je něco jako muzeum středověkých mučireň, to znamená atrakce se zaručenou návštěvností. Muzeum jako odstrašující do-

kument doby, na niž by se nemělo zapomenout jen proto, aby se neopakovala. Provádět expozicí budou synové a dcery mých klientů, a když si je představím, jak tam řeční o dávno mrtvých tradicích typu holení podpaždí nebo vytrhávání obočí, slyším z rádia: „Pokud se za kulturní politiku státu bude nadále pokládat prznění přirozených vztahů mezi muži a ženami, tradice rodinných modelů menšinových komunit budou potírány a jejich členové odesíláni do táborů, nebudeme brzy čelit ničemu menšímu než občanské válce...“ Z patnáct let starého audiozáznamu burácí mluvčí Strážce mužskosti a chce se mi rozřehtat se na celé kolo. Jak dávno jsou ty doby, co se naposledy mluvilo o občanské válce? Nakonec to nazvali úplně jinak. Počítám na prstech, jeden každý rok jako milník úspěchu Hnutí, za těch pár teroristických akcí se Rita omluvila, a dalším milníkem bylo první Komunitní centrum (nezpochybnitelný důkaz toho, že nepřitelem je starosvět, ne muži, tehdy Hnutí zásadním způsobem zvýšil kredit v nedůvěřivých evropských periferiích) a napadá mě, že v memoárech zatím úplně chybí cokoli o Hnutí ve vztahu k minoritám, a napadlo mě to proto, že z okna mé garsoniéry bez toalety (mám ji na chodbě) vidím do oken pavilonu F, kde jsou ubytovaní oni uprchlíci z lesů, a i když ženy byly v jistém smyslu ve starosvětě menšinou, menšiny, co do Evropy tou dobou přicházely ze zaostalých krajů, se k myšlenkám Hnutí stavěly spíš nepřátelsky.

Krátce po útoku na kliniku plastické chirurgie přijala Rita s nejužším vedením Hnutí ve své centrále skupinu muslimek, které tehdy nazvala „sestrami v řádově těžší společenské situaci“. Společné prohlášení, co se pár dní nato objevilo na sítích, hovořilo na téma všeobecného „zlepšení podmínek“. Chybu, co byla Ritě vyčítána, a sice že prohlášení nikoho k ničemu nezavazovalo, Rita krátce nato vyvrátila svým slavným šalamounským návrhem. Stráž muž-

skosti se mezitím snažila muslimské ženy od spolupráce s Hnutím odradit přísliby o zrychleném vyřízení imigračních papírů a mezi řádky svého prohlášení „Na ochranu zájmů neevropských žen“ si pohrávala s možností polygamie. Ten příslib měl starosvětské evropské muže motivovat k další vlně odporu proti Hnutí (doslovně se tam o polygamii samozřejmě neříká nic, právní sekce Strážců mužskosti nebyla žádná skvadra z mateřské školy).

Uprchlíky v protějšších oknech vidím vzrušeně gestikulovat a říkám si, že jich je za oknem každé ložnice skutečně nejméně jednu tolik, než by odpovídalo hygienickým normám Instituce, a upřímně se za tu provizorní situaci stydím. Alternativa „nechat je být“ jako ty tasmánské vlky, až sami samovolně vyhynou, bohužel vzhledem k jejich podvratné činnosti nepřicházela v úvahu a všechny okolní Instituce v okruhu několika desítek kilometrů byly ještě přeplněnější než ta naše (Hnutí v předčasné euforii, že je dobojováno, nechalo nedávno několik menších Institucí zbrkle zprivatizovat).

„Stavěl se plot,“ píše do svých memoárů a vidím, jak naproti uprchlíci tloučou do oken a celou dobu tím „uprchlíci“ z té džungle, kde se opevnili, myslím, že zdrhli od evropských hodnot. Pár muslimů mezi těmi zadržnými nicméně bude již z čistě statistických důvodů.

„Stavěl se plot,“ píše, v době Ritiny schůzky se sestrami „v řádově těžší společenské situaci“, plot, co měl rozdělit největší uprchlický tábor na dvě stejné poloviny: oddělit muže a ženy na vysloužilém mezinárodním letišti, co tou dobou už léta sloužilo účelům, které si vyžádala doba. Muslimští muži protestovali, že život bez žen (s ženami za plotem) je proti Koránu, a ženy si stěžovaly, že se o sebe muži neumějí postarat, a jmenovaly příklady jídel, co si nenavaří, a domácích prací, které bez jejich ženského přičinění nebude v mužské

části tábora nikdo vykonávat, a mužská část tábora tak zajde špínou, smutkem a chaosem. A teoretizovalo se o tom, co všechno jim chce Rita nabídnout, protože v evropském starosvětě byla žena za vnějšek, co měl navrch nad vnitřkem, a v tom z přistěhovaleckých zemí byla žena vnějškem vyčíslitelné finanční hodnoty.

Cíl žen z tábora, aby byl plot zrušen, Rita chytře zabalila do svého, a zkrátka neměla přijít ani správa tábora, která na protesty svých obyvatel proti plotu jen zatvrzele opakovala: „To proto, že se množí rychleji, než dovolují naše kapacity,“ hláška, která vešla ve známost tupostí svého úřednického jazyka, protože kapacity samy nic dovolit neumějí, jenže v tomhle případě bohužel nestačily už ani na to, aby těm lidem poskytly důstojné podmínky k životu, a nic lepšího než ten plot nikoho nenapadlo (plošnou sterilizaci žen Světová zdravotnická organizace šmahem zatrhla).

Střídavě píšu a střídavě se prohrabuju všelijakými dokumenty, které jsem si za těch pár týdnů práce na memoárech nanosila domů, abych se měla o co faktograficky opřít. Protože Stráž mužskosti, jakkoli je spolkem s čím dál směšnější agendou a klesajícím počtem sympatizantů (jejich názory se staly natolik okrajové, že některé z nich někteří z členů deklarují jenom anonymně), po faktických nesrovnalostech jdou jako slepice po flusu a nestojí za to jim v tom ohledu nabízet jakoukoli záminku. Zvláště když to tu sakra mám, říkám si a na moment se o mě pokouší zoufalství, protože dokument s Ritiným citátem ne a ne najít, a to mám v živé paměti, jak jsem si to stahovala a tiskla. Jsi bordelářka, vyčítám si, naprosto nenapravitelná. Naštěstí jen ležel úplně vespod.

„Na pobyt v mužské části tábora se kvalifikují ženy po menopauze,“ stojí v dokumentu, který spustil vlnu rozhořčených debat jak v rámci komunity největšího uprchlického tábora ve střední Evropě, tak na sítích. Mladé ženy v táboře držely hladovku a u plotu, co

měl tábor směrem do veřejného prostranství (lidé tam chodili krmít lidi a přes plot shazovali použité hračky a obnošené oblečení), na sebe upozorňovaly bušením do táborového nádobí. Na prsou se jim houpaly velké cedule se slogany v angličtině jako: „Mám menopauzu do roka, a stejně mě nepustí“, „Mám tam svého muže“ nebo „Proti diskriminaci fertility“, zatímco Rita dávala rozhovory všem světovým televizním stanicím a zas a znova vysvětlovala své pohnutky. Opatření, s kterým Rita přišla, bylo beztak jediné, které byla táborová správa jako jediný myslitelný kompromis ochotná přijmout.

„Opatření řeší absenci ženského elementu bez toho, aby s sebou neslo riziko další reprodukce našich chovanců,“ hájil se ředitel tábora. Kydalo se na něj jako na fašistu a s opatřením nesouhlasily ani všechny členky Hnutí. „Menšiny odmítáme osvobozovat nesvobodou.“ Největší problémy ale dělali muži, kterých se opatření týkalo. A pokud to měl být lakmusový papírek (Ritin skrytý trojský kůň, chcete-li), tak byl, protože muži protestovali, že ženy po menopauze nechtějí. A debata, která se strhla a kus starosvěta strhla s sebou jako pověstný vrchol ledovce, nebyla o trhání rodin a nenaplněných láskách, co na sebe mohly leda mávat přes plot, ale o nechutenství k ženám bez periody, které ani náhodou není z Koránu. Takže většina žen, co se kvalifikovaly na přesun do mužské části tábora, se po pár dnech dobrovolně vrátila (jejich pláč natočily televizní stanice, vypovídat odmítly) a vztah Rity a přeneseně i celého Hnutí k uprchlíkům ze zaostalých zemí se dal od té doby označit za přinejlepším vlašný.

A muslimky? Nábor Hnutí probíhal intenzivně, ale většina z nich ani přes najaté tlumočnický „nebyla s to pochopit, byť jen pouhé myšlenkové základy“, píšou bez obalu sentenci, kterou Strážci mužskosti bezpochyby zneužijí k nálepce xenofobky, ale v intencích

Hnutí hledím ze sebe ven do světa, nikoli na sebe očima světa, těmi paralyzujícími brýlemi disciplinace a odzbrojující autocenzury, hluboce myslet ani jinak nelze a vždy tím člověk u svých oponentů riskuje. Bez toho by Hnutí nebylo Hnutím. O politickou stranu jsme nikdy nestály.

A ženy, co chápaly? A to byl taky milník: Když se řekne „akce burka“, vybaví se možná někomu starodávné problémy na několika evropských univerzitách nebo o něco pozdější demonstrace atletek překážkového běhu, co na olympijských hrách v Pchjongjangu trvaly na svém „stejnokroji“, ale zde míníme „akcí burka“ reakci muslimských feministek na Ritino „extempore“, jak to nazývali kritici pyšní na svou korektnost, a tou byl otevřený dopis Ritě od feministek islámu, který Hnutí doporučoval („v souladu s intencemi Vašeho světonázoru“) jako univerzální řešení všech problémů, s nimiž Hnutí ve společnosti zápasilo, všechno ženské „zahalit“. Ženské tělo že se schová pod textil („aby satan nemohl vysílat pokušení,“ vysvětlovaly), a bude po potížích, a svým způsobem se k tomu naše teplákovky hlásí, a to je důkaz, že jsme bez kulturních předsudků.

Chvíli lituji, že v garsonce nemám žádné zrcadlo. Kdybych si deku nemusela přidržovat rukama, není ze mě až na oči nic vidět. Ale přidržuji si ji, takže mi z deky lezou holé paže, lokty deku tisknu k tělu, aby nesklouzla, a hopkám snožmo až k oknu. Jako při dětské hře „skákáni v pytlí“, v životě, co jako by vůbec nebyl můj, protože, matka má pravdu, to, co bylo dřív, mi odplulo jako cizí: příbuzní, školy, můj dětský pokoj, časové zařazení pluje jako houpací (první školní den předcházel neštovicím, nebo naopak?). A nejen věci dětství, ale i mládí a dospělosti do chvíle, než jsem se v ohybu cesty zastavila s tím příšerným kolečkovým kufrem po matce a objevila se zubatá silueta masokombinátu tetelící se

v horkém vzduchu jako slepenec nějakých sídel pouštní oázy, jejíž fungování jsem nikdy úplně nepochopila. Ten komplikovaný provoz archaického masného průmyslu, starosvětské torzo z výrobních linek. Všechno to, co se stalo předtím, než jsem jako novicka dostala svůj první zodpovědný úkol (prodávat v obchůdku s promomateriály v hale dole v přízemí vlevo od fontány), všechno to zůstalo venku za zdmi a vzadu za zdmi mého vevnitř, a málokdy si na to vzpomenu.

Místo do zrcadla civím do okna (když ostrším na sklo, je z něj zrcadlo naprosto dostatečné), zahalená v dece dýchám do deky a samu sebe si představuji jako ženu islámu, co skrývá své tělo satanova komplice, aby muže zbavila pokušení, a je to stejně starosvětské jako jehlové podpatky a dokonalý make-up, tohle poklonkování takzvané zvířecí přirozenosti v takzvaných mužích, hra na hada v noře pohlaví, kobru, které se zpívá, aby se vábila, anebo tváří v tvář zahalenému tělu hibernovala v polospánku. Vnějšíku ženy jeho popírání jenom staví obrácený piedestal, zatímco vnitřku ženy takhle přísluší hlavně obratně manipulovat s tím vnějškem: pečovat o něj, aby zářil mládím, anebo vůbec neexistoval. Naše teplákovky se liší tím, že na rozdíl od burky nic před pohledy neskrývají. Jenom hřejí a nikde neškrtí. To jediné podstatné, co schovávají, je totiž lidská duše.

Asi jsem se naklonila příliš, protože jsem čelem lehce narazila do skla a tím úlekem otevřela oči. A jako by se v ten ráz trhnutím zvedla opona, aby ukázala výjev (možná čuměli už chvíli, kdo ví), v oknech naproti vidím na sobě namačkané hlavy uprchlíků vycivlé směrem na mou zahalenost v okně, a kdybych tam byla v podprsence, je to šmírování, ale v těch očích nebyl chtíč, spíš nevěřící pobavenost. Znímám to z výrazu mužů, které antony přivážejí z dalek, kde o Hnutí sotva slyšeli (malá, ale výživná území

přetrvávajícího odporu přímo v našich humnech), když jim při evidenci zabavujeme spodní prádlo. Obratem o tom dostanou dvoustránkový leták s několika komiksovými okny à la manuál co dělat při leteckém neštěstí. Ten masturbující muž ve čtvrtém okénku stripu letáku Instituce má podobný výraz jako ten v manuálu při manipulaci s kyslíkovou maskou: stejně netečně pohodový, jako by jeden neměl před smrtí a druhý před vyvrcholením, ale oba sledovali televizní melodrama, a leták pro nové klienty je v laminu ne proto, aby se po výstřiku snadno očistil, jako je tomu u výukových alb s laplemi, ale protože jich v kanceláři evidence máme z úsporných důvodů jenom pár a nové klienty, co si mají osvojit jejich pravidla, tak vždy instruujeme, aby nám je neodnášeli do ložnic, ale nechali na příjmu k nahlédnutí těm, co přijdou po nich.

Mávám jim. Uprchlíckým hlavám namačkaným v oknech provizorních ložnic naproti, mávám našim novým klientům a z jejich obličejů čtu tohle: naše pokroky tady v Instituci nebudou zadarmo (na truc?), a na to já: o trenýrky jste už přišli a postup procedur vám byl při příjmu vysvětlený jenom zhruba, a tak se bojíte, co přijde.

Strach z neznáma je často tím hlavním, s čím tu bojujeme. Vykonat ten diskurzivní skok, který se po nich žádá, a naprosto překopat své vidění, pustit se lana a při pádu, co následuje (těžké psychotické stavy s nulovou vypovídací hodnotou), při pádu, který transformaci ducha provází, zcela důvěřovat Instituci.

Klienty naproti přišla zkontrolovat bachařka (mhouřením očí se snažím identifikovat kolegyni za oknem) a čertí se (zřejmě nad nepořádkem, co mají ve skříních).

Ve svačिनovém balíčku dostali jablka a ohryzky naházeli za poste, domýšlím si, oděvy nemají v komíncích na polici, ale zmuch-

lané po postelích, a kdo ví, jestli si je vůbec povlékli. Prádelny přitom jely non stop jenom kvůli tomu, aby všem do jednoho stihly přeprat povlaky. Ale argumentovat tak mužům, co mají utkvělou představu, že na nich pácháme bezpráví, je marnost, a ví to i ona kolegyně. Seřvala je a teď ji v okně naproti vidím s úsměvem rozdávat výukové publikace.

Klienti s historií odporu, co není jenom jejich privátní, ale je promyšleně organizovaný (minulá taková parta přepadla několik ženských komunit v kraji: podřezali jim slepice, pošlapali úrodu a ženy znásilnili), procházejí ještě před začátkem standardních procedur speciální karanténou plošného a posléze individualizovaného povinného studia (popletené hlavy mají všichni, ale každý jinak), a je to něco jako pozitivní diskriminace tahle přednostní péče v přípravce, která klientům s historií ozbrojeného odporu a hromadného páchání násilností umožňuje dorovnat startovní čáru s ostatními. Proškolením překonáváme jejich retardaci, podobně jako když asistenti romským dětem před nástupem na základku kompenzovali zvláštní péčí zanedbanost rodičovské výchovy.

Píšu, sleduji čas, abych neprošvihla nástup do své služby, a tu a tam poslouchám útržky z rádia. Někdo z rozhlasových posluchačů si stěžuje (podle hlasu někdo z generace mé matky) na potíže s rozlišením. Na ulici že oslovuje zcela cizí lidi, a své vlastní rodinné příslušníky že mívá bez povšimnutí. Na předem smluveném srazu před kinem prý kroužil kolem lidí s pocitem trapnosti.

„Nemohl jsem poznat svou vlastní dceru!“

A já si říkám: zavolám do rádia s žádostí o jeho osobní údaje. Doporučíme ambulantní konzultace v Instituci v místě bydliště, a pokud nebude vyhnutí, vyšleme pro zmateného muže anton. S odpovědí moderátorky, že obtíže, s kterými se potýkají všichni

do jednoho, žádnými skutečnými obtížemi nejsou, naprosto souhlasím. Je to, jako kdyby si stěžoval, že neumí létat nebo výrovi záviděl noční vidění. Místo stížností na společnost si má koupit nějaké obstojnější brýle nebo doporučit své dceři, ať nosí teplákovku nějaké méně frekventované barvy a ještě si pro jistotu nechá vyzdobit kapucu.

Házím na sebe uniformu, je nejvyšší čas. Hlavy klientů v oknech protějšího bloku jsou pryč. Kolegyně jim zřejmě za ten bengál nardinovala včasnější večerku, pár jich možná leží příkurtovaných, a zbytek si čte materiály, co právě obdrželi. To jsem ještě netušila, že na chodbě cestou za svými klienty potkám podivný hlouček u toalet. Jak si mě všimli, hned jako jeden okamžitě sklopili oči. Legitimuji je: evidenční číslo, momentální fáze převýchovného procesu, jméno příslušné bachařky a sekční šéfové, a především co tu mají sakra na práci pár minut před večerkou.

„Dýchni na mě,“ říkám čahounovi z kraje té podezřelé party (alkohol to naštěstí nebyl). „Nemáš vyčištěné zuby.“

„Nemůžu usnout,“ a dál čahoun něco žvaní o prostydlém močáku, prý až do pozdního studeného večera v pěstílelské zahradě na bobku sklízeli cukety, a je v tom skrytá zcela zřejmá výtka, že nemají trenýrky.

„Ukažte kapsy,“ velím, a když z toho neplyne nic, tak přidávám: „Vyvráťte mikiny a kalhoty dolů.“

Tím úplně vpravo přímo cloumá vztek, když se jim z kařat vyvalí zevnitř přišpendlené porno, fota nahotinek věku jejich dcer. Špendlíky museli nakrást na kroužku šití (zpravím sekční šéfovou, za nepozornost potrestá lajdáckou kolegyni), a mají štěstí, že jsou teprve na začátku léčby, kdy jsme k nekázním nejtolerantnější (jsou našprtání, ale ideály ještě nestačili internalizovat).

„To bude na samotku, vážení,“ a ty půjdeš tam a ty tam, aby se jim roztrhala parta, a klienti v nových ložnicích budou o profilu těchhle předem zpraveni, aby na ně dávali pozor, a je to v jejich vlastním zájmu (nenechat si kazit bodování) a v zájmu lotrů, co teď stojí v nástupu přede mnou („do přímky,“ velím, a je to hned), je, aby se po jednom v samotkách už konečně zmátořili a přestali sami sobě dělat ostudu.

Stavím dvě novicky, co jdou zrovna chodbou v protisměru a na ranní workshop nesou s obrovským předstihem každá po dvou torzech ženských klínů.

„Tyhle čtyři klienty odvedte na efko do izolátů,“ oznamuji novickým slangem masokombinátu („šlajsna“ je postel a „ampl“ interní rozhlas, co hlásí budíček), a „sekční oznamte péčko na druhém patře áčka,“ a čahoun říká: „To není péčko, enom vobrázky,“ a já si myslím: tebe si tu nechám za tuhle drzost taky, místo aby se kál, má vzteky zaťaté pěsti.

„Půjdete za mnou,“ velím, a když míváme dveře mé kanceláře, houknou na ně, aby se tam posadili na chodbě a čekali, dokud se nevrátím.

K svým klientům v zadní části druhého patra pavilonu B dobíhám právě ve chvíli, kdy ložnice začínají jedna po druhé zhasínat. Čekali na mě, na mé večerní kolečko, ale vědí, že povinnosti mě občas zdrží, a vedoucí ložnic mají pro ten případ jednoznačný pokyn zhasnout samy. Pokud s někým potřebuji něco neodkladného probrat, vytáhnu si ho na chodbu kdykoli později a pořádek ložnice můžu zkontrolovat s baterkou. Tři ložnice, za které osobně zodpovídám, to znamená, že mám výpověď, kdyby se kdokoli z internovaných klientů podřezal (mým úkolem je dohlížet, aby nebylo čím), a jsem tou, na kterou primárně směřují své žádosti a prosby. Zevrubněji tu teď bude o „mých“ klientech jenom proto,

že jde o exemplární případy, a proto, aby identita těch mužů nešla zpětně vyhledat ani v análech Instituce, jména, co tu uvádím, jsou fiktivní a stejně tak čísla oněch ložnic.

V čísle osm chybí klient spící u dveří. Trpí bulimií a před večerkou pravidelně zvrací. „Sebenenávisť se trestá za zvěrstva páchaná na manželce,“ stojí v jeho evidenčním spisu. Když v ložnici zevrubně kontroluji erár, celý pobledlý se právě vrací z toalety. „Umýt ruce a do postele!“

Pro pořádek se ho ještě ptám, zda plánuje před spaním masturbovat, že bych mu průběh aktivity zanesla do diagramu a obratem by tak dostal zpětnou vazbu, ale odmítá. Z kapsy vytahuje dřevěnou sošku Rity velikosti Věstonické Venuše, ale spíš to vypadá jako kůň. Truhlářem si v Instituci krátí čas část klientů se zájmem o dřevo a druhá ze zájmu o peníze: ti, co kouří nebo obcují s pornem, platí výrobky jako barterem, a ti, co chtějí poslat domů něco rodině (alespoň gesto dobré vůle, když to pokonili), své výrobky z truhlářské dílny (ty s ideovou tematikou) prodávají za pár šupů propagačnímu obchodu v přízemí.

Vzpomínám si na to, jak se Libor v dopise loučil s matkou, ono „tvůj milovaný Libor“, zatímco Libor ulehá na postel a nikdo by téhle vyzáblé figuře nehádal onu slušnou kariéru v bankovním sektoru a ve volném čase práci s tištěnými obvody, a když se zmíní cokoli, co zavání starými technologiemi, v hlavě mi hned vytane Pornjoy, a žaludek mám rázem na vodě.

V ruce držím dřevěného koně, zřejmě mi ho Libor vrazil do ruky, ptá se mě, co si myslím o umění. Vybavoval by se o tom ze vzdělaných klientů kdekdo, a to hlavně ve chvílích, kdy jde do tuhého v ohledech, které umění nemůžou být vzdálenější, ačkoli: nejde-li v umění o umění žít, tak o co? Módu jsme už zrušili a až na výjimky typu muže generace mé matky v té rozhlasové relaci, jehož zoufání

docela a naprosto řeší silnější dioptrické brýle nebo ornament na teplákovce jeho dcery, většina občanů si konec epizodních mód-
ních vln nemůže vynachválit. Ty naše teplákovky jsou nadčasové
stejně jako kaftany, myslím si a Libor že by v obleku, uniformě
bankovního sektoru, vypadal jako kostra, zatímco teplákovka mu
ostrá ramena kulatí stoprocentní bavlnou, a je mi ho líto, ale bu-
limie je jen manifestací jeho špatného svědomí (manželka byla na
několika plastikách, aniž by s tím byl Libor dostatečně spokojený,
a v ilegální klinice plastické chirurgie ordinující ve sklepení navíc
chytila nějakou plíseň).

„Proč soška Rity vypadá jako kůň?“ ptám se bez toho, že bych
mu odpověděla, ono tou odpovědí je i to, že jsem to přešla. Libor
jen pokrčil rameny.

„Žádost o propuštění byla zamítnuta.“

Schoulil se celý pod pokrývkou jako zvířátko. Vidět ho jeho
žena nechce, alespoň zatím ne, a revers na žádost jeho matky za-
mítla ošetřující lékařka se standardním zdůvodněním: „Vysoká
pravděpodobnost recidivy.“

Na detaily zamítnutí se Libor neptá, vytrhnul mi koně a strčil
si ho pod polštář. Typické zraněné ego, myslím si, a že musím
dát pokyn službě na snídani, ať dohlédne na to, aby do sebe Libor
alespoň zítra ráno něco dostal, něco, co pak obratem nevyzvrací.
A pak ta druhá věc: z kapsy vytahuji dopis jeho matky, po dlouhé
době synovi konečně odpověděla a až na jednu nadávku na účet
Instituce jsme tam nemuseli vůbec nic cenzurovat. Celý se roz-
zářil, roztrhnul obálku a dopis hltá hned přede mnou. Posmutněl
teprve v průběhu čtení, protože matka je na naší straně. Stará
dáma, které je přednější léčba syna než péče o ni samotnou (Libor
jí denně obstarával pochůzky), mu nesobecky píše, aby se s kon-
cem léčby neunáhloval.

„Chtěla bych tě ještě alespoň jednou vidět doopravdy šťastného,“ Libor čte zřejmě tu část, kde matka vzpomíná na společný výlet s jeho ženou Felicií do Levého Hradce, protože v jeho očích vidím slzy (ty, co tam měl, když se vracel ze záchodu, setřel rukávem), a sama sobě kladu otázku, nakolik je pravděpodobné, že někdy i tenhle muž... a upřímně, to jsou ty věci, co nedokážu odhadnout.

„Nějaké připomínky k léčbě?“ ptám se Libora zamotaného v pokrývce. Vrtí odmítavě hlavou jako prve na tu masturbaci, je očividně vyčerpaný z toho zvracení.

Richarda z postele pod oknem budím zataháním za deku. Otevřel oči a jako na povel se posadil. Nasunul se do pantoflí a šourá se ke dveřím. Na chodbě se ho rovnou ptám, jak si mám vysvětlit reporty lektorky etiky novosvěta, která si na něj minulý týden opakovaně stěžovala, že se zatvrdil a odmítá se zapojovat do hodiny. Stojíme proti sobě, můj klient Richard a já, výzvu, aby se posadil na lavičku, přeslechl nebo ji ignoruje. V pohledu má vzpurnost starosvětského muže, tu, co tady lámeme v kole, a naposledy jsem takovou viděla u klienta, co chtěl zdrhnout přes plot během pěstitelských prací, ten vytřeštěný výraz, když ho naškvařeného vymotávali z drátů.

„O co ti jde?“ ptám se a vidím před sebou stejný výraz jako v očích toho útěkáře (za vytřeštěnou bolestí stále ta stejná nepřestajná vzpurnost).

„Nutíte mě vzdát se sebe samého.“

„Jde o průvodní stav změny osobnosti.“

„Chcete nás zbavit naší nejvlastnější podstaty,“ a pro vypjaté chvíle nejen fyzicky, kdy volám kolegyni na pomoc s nezvladatelným klientem, ale i pro vypjaté momenty výbušné emocionality nebo jen příliš agresivní argumentace mají bachařky k dispozici „alarmy bezodkladné pomoci“. Pípadla, která jsou alespoň dvě v každé chodbě, a tím směrem jsem se mimoděk poohlédla.

„Nic ze mě takhle nezbyde,“ pokračuje a čučí při tom do linolea na podlaze a snad mi v tu chvíli dodaly i ty čmouhance na ní po ledabylém úklidu, té vlně rozčilení, že je to tu pořád dokola. Ale profesionální vstřícný výraz si držím, a to i ve chvíli, kdy Liborovi říkám: „Individuální dodatečné konzultace jsou to nejmenší,“ a z kapsy vytahuji rozpis, že bych si na něj osobně nad rámec svých povinností udělala čas, protože ve své ženě tenhle klient oporu nemá. Liborova žena Felicie v Komunitním centru už měsíce stagnuje a jejich manželskou korespondenci nezadržujeme ne proto, že by byla v pořádku, ale proto, že Felicie nejspíš není schopná vypočítat jedinou stránku souvislého textu.

„Nenávidíte nás.“

„Řekni to ještě jednou a laskavě se mi při tom dívej do očí, není tam nic než touha po spravedlivém světě,“ a říkám si, takhle osobně jsem už dlouho s nikým nemluvila, naposledy telefonicky s matkou, když mi vyčítala můj nezáměr o ni (místo v tom luxusním důchodčáku máš jen díky mé práci pro Hnutí, matko, a je mi za tu přímost trapně, ale donutila mě k ní ona).

„Nejsi první ani poslední, kdo propadá malomyslnosti.“

„Nikdy už nebudu tím, kým jsem byl, což jsem pochopil, když...“

„A co sis myslel? Kdyby šlo o kosmetickou změnu, děláme ji ambulantně ve spolupráci s praktickými lékaři, a peníze na chod Institucí investujeme jinak.“ V mých očích není nic než touha po spravedlivém světě. V těch jeho se leskne sentiment po „starých dobrých pořádcích“.

„Pohlaví přece nemůže být stigma,“ a možná čekal, že řeknu: „to podle fáze převýchovy, ve které se nachází“, ale místo toho velím sundat kalhoty a Richard je stáhne přesně tak, jak je z Instituce naučený.

V mdlém nočním osvětlení koridoru chodby zasvítí orgán penisu zamotaný v černočerném moudří (návrh některých bachařek, aby se kvůli přesnějšímu monitoringu změn klientům pohlaví pravidelně holilo, na shromáždění už několikrát neprošel, nebyl by na to bohužel čas). Penis беру do ruky, ten sofistikovaný výrobek evoluce, a na dlani jej držím pod kulkami jako kotě.

„Je zcela na naší straně.“ Potěžkám jej. V mé dlani penis Richarda nevykazuje sebemenší velikostní změny a erektilní disfunkci nemá, to jsem zkontrolovala.

„Vzorový kousek, a ty mu to chceš zbabrat? Dopisy od ženy ti nechodí ne proto, že by se jí po tobě nestýskalo, ale vaši komunikaci budeme blokovat tak dlouho, dokud nepřestanete s těmi svými sadomasochistickými interpretacemi.“ A byla bych se na to konto přirozeně rozčílila, ale zároveň chci dát Richardovi šanci (sekční mi onehdy řekla: „Jsi až moc tolerantní“), ale on hučí umíněně a hlasem, co vychází jakoby z břicha: „Pokyn mé ženy odchytit mě cestou z práce jako čokla jen proto, abych byl zamřížovaným antonem odvezen a internován, byl obyčejný podvod. Má žena o to ve skutečnosti nikdy nikoho nežádala.“

„Víš jen to, co ti řekne, zatímco my víme, co je ve vašem nejvlastnějším zájmu,“ a dřív než na to něco odpověděl (nadechl se k tomu okamžitě, k té kanonádě slov), doplňuji pro úplnost: „V nejvlastnějším zájmu tvé ženy i tvém osobním je tvé systematické třídění vizuálních informací, a to na zcela nevědomé zautomatizované úrovni,“ a spící úd, co držím v jedné ruce, chytanu do obou a zlehka políbím. „Neožil ani teď, vidíš? Je dál než ty, vem si z něj příklad. Chceme tě osvobodit.“

„Chcete z nás nadělat impotenty.“

Jako novicku mě takové reakce bolestně urážely. V těch časech bych s nějakou průhlednou výmluvou s pláčem utekla za sekční,

ale teď? Pohled mi zabloudil k alarmu, ale stáčíím jej zpátky k penisu, pomoc zvenčí potřebuje on, ne já.

„Oháníte se svobodou, ale když toužím po někom jiném než po stařeně z plakátu nad mou postelí, dostanu elektrickým pendrekem.“

„A co masturbace během workshopů?“ říkám mu a myslím na to, jak zřídka muži chápou to, že jejich sexuální pud je jejich vlastní klecí, a nevím, kdo kromě nás se jim z ní snaží pomoci.

„Chtěli byste privilegia, ale z podstaty věci na ně nemáte nárok,“ a nemyslím na ženy, jak si v tu chvíli možná myslí Richard, ale na klienty, kterým jsem nedávno jako odměnu za vzornou práci v hodině slíbila výlet do dílen, kde se vyrábějí výuková torza, když vtom ho slyším hlesnout: „Takhle vymřeme.“ A já na to: „Zřejmě o tom nevíte, ale porodnost se v poslední dekádě zásadním způsobem zvýšila. O žádném vymírání nemůže být ani řeč.“

„To ale už nejsme my,“ řekl a v tu chvíli se spustil alarm.

Utíkám asistovat na místo tísňového volání.

Dozajista si tam myslí, že dávno zařezávám na služebně a všechny povinnosti už mám splněné, napadá mě, když běžím směrem, který mi naznačuje pípadlo.

Když jsem tam doběhla, dveře ložnice byly dokořán. Rozespalé klienty právě bachařky vyváděly z pokoje (kam asi, přemýšlím, když je instituce skoro plná, kuřácká kolegyně říkala, že plné jsou dokonce už i kóje ve sklepě sloužící v masokombinátu k uskladnění psích granulí z kloubů a odřezků kůže).

Na háku nad oknem, který kdysi snad držel žaluzie, se houpe klient číslo tři sta osm. Jeho sperma pouhých pár dnů zpátky vystříklo do mé pracovní rukavice.

Příslušná bachařka, co má pokoj na starosti, sedí na zemi a use-
davě pláče, zatímco dvě jiné zajišťují klienta (jedna odřezává pro-
vaz, druhá tělo přidržuje pod zadkem). Z chodby zaznívá vzdalující
se šourání klientů, které další kolegyně odvádějí pryč, a nadávky
nějaké cholericke sekční.

„Ve jménu Rity, Hnutí a Instituce,“ křížují se stejně, jako když
jsme z drátů vymotávaly toho přiškvařeného útěkáře. Tenhle muž
má na rozdíl od něj výraz myslitele. Jako by usnul při louskání
nějakého náročného rébusu, a jestli to byla otázka, co z něj bude,
až vyjde ven, měl se na to zeptat někoho z personálu. Podle všeho
ho skolil fakt, že nebyl připuštěn k závěrečné zkoušce. Pod očima
má černé kruhy, mrtvolu pomáhám kolegyním opatrně složit na
zem, vedle kufru, který měl už sbalený, tak moc si před zkouš-
kou věřil. Kolem krku má pořád ovázané to prostěradlo. Labilní
klient, co neprošel testem penisové stimulace a nebyl pod dosta-
tečným dohledem. A otřesné je to i proto, že jsem jeho debaklu
minulé pondělí sama asistovala. Jednou rukou ve spánku muchlal
prostěradlo, zpod příkrývky mu zvědavě čouhala noha až po lýtko
a při vyvrcholení vydechl, jako by vypustil duši. Tu, kterou ve
skutečnosti vypustil teprve před chvílí kvůli tomu zamítavému
rozhodnutí.

Kolem ramen objímám vzlykající kolegyni. Podle jména jsem ji
neznala, ale podle uniformy je jasné, že je tu teprv krátce, a podle
sinalé tváře je bezesporu v šoku.

„Ještě se vám to nestalo, vidíte?“ a ona jen: „Jirko, Jiříčku,“ jako
novicka s nadstandardní vazbou na klienta, a mé memoáry ne-
jsou červená knihovna, a tak se tu nerozepisují o případech, kdy
novicky některému z klientů propadnou a na záchodech to pak
nejdou vždycky jenom hloučky pornomafie, ale taky intimity mých

kolegyň s klienty. Prvotřídní důkaz oboustranného selhání, dokumentovaný kamerami. Tresty jsou hlášeny amplem.

Ve chvíli, kdy dvě další kolegyně tělo zvedají a vynášejí ven, se bachařka vzpamatovala dost na to, aby se začala věnovat povinností: už ve stoje, podle předpisů pro postup v takových situacích, vyplňuje kolonky v Jiřího evidenčním spisu. Bude doplněný závěrečným resumé její sekční a uložen v archivu.

„Můžu vám nějak pomoci?“ ptám se jí. „Mně klient nedávno zemřel na cukrovku.“ Objímám ji a potom jí pomáhám s vyplněním zbývajících kolonek a před odchodem se naposledy rozhlížím po zpustlém pokoji. Potřebuji tu nová svítidla, myslím si, dvě ze tří žárovek jsou prasklé a při psaní sebekritik si tak klienti kazí oči. A zatímco si sumíruju, pod kterou sekční to tady spadá (pomůžu zničené kolegyni aspoň tím, že žádost o svítidla podám za ni), podpírám bachařku a zamykám ložnici. Zotaví se u mě v kanceláři.

Vláčím kolegyni, jen se tak vyčerpaně plouží, přemýšlím, jestli jí neulevit rýsolem. Několik dávek mám pro každý případ u sebe v kanclu (když tenkrát zemřel klient mně, sama jsem si dvakrát šlehla na nervy, vyhozov dostal naštěstí nakonec jen ošetřující doktor).

Na muže s kařaty plnými porna před mou kanceláří jsem mezitím úplně zapoměla. Sedí na lavici na chodbě přesně tak, jak jsem jim tam přikázala čekat, jen jsou jeden přes druhého skácení a spí.

Kolegyně mě v kanceláři jen unaveně poprosila o sklenici vody s tím, ať si klidně vyřídím „své povinnosti“. Uložila jsem ji na gauč a celou jsem ji přikryla. Klienti se na mé vyzvání poslušně šourají dovnitř. Kolegyně je pod dekou, takže to vypadá, že kromě mě a jich dvou tu nikdo není, a na posteli mám jen pod látkou hrboly nějakého nepořádku. Výslech může začít. Evidenční čísla mám

zapsaná, otvírám jejich spisy. Synkové z dobrých rodin, mazánci s dostatečným povědomím o tom, co je za jejich chování čeká.

„Jak jste daleko s převýchovou?“

A zas jen to blbé culení, to, co předtím předváděli jejich kumpáni v tom hloučku. Tihle dva se tehdy tvářili sveřepě, ale teď už ne. Teď když jim jde o všechno. Jako nedoléčené je sem přemístili ze Zahrady pro teenagery, a tak vzhledem k jejich věku a rodině, která s Institucí vždycky hladce spolupracovala, tahám do té špíny i jejich rodiče.

„Stačí jeden jediný telefonát,“ říkám, „a vaše matky na řídicích pozicích jsou v průšvihu.“

„Jsem zodpovědný sám za sebe,“ sebevědomě prohlašuje jeden a já to zapisuji. Provádím pouze předběžné šetření, než kauzu předám sekční.

„Co by si tak matka asi pomyslela, kdyby se dozvěděla, jakým způsobem zacházíš se svým semenem? V Instituci, kterou tvá matka platí ze svých daní,“ (ani mecenášky se nenechají zcela ožebračit).

„Máte nějaké dotazy ke svému učebnímu plánu?“

Hrouda kolegyně na pohovce se pod dekou pohnula a klienti jako jeden vrtí odmítavě hlavou.

„Takže něčemu nerozumíte? Nelíbí se vám tu?“ Jsou to typičtí klienti, co odsouhlasí všechno, a neznamená to nic, a platí na ně jenom bič a cukr, a bič je samotka normovaná pro porňáky a motivační sladké jsou návštěvy, které zakazujeme, když druhá strana nespolupracuje.

Hlavní otázkou, o kterou v tu chvíli jde, je, jestli tihle dva na porno jenom koukají, nebo jsou členy mafie. Těkají očima po místnosti, než se zastaví na řádce sošek Rity v mém skleníku (krajní azbestová je od kolegyně z oslav Ritina výročí), přesně formulovaným dotazem mířím do terče.

„Pokud nemáte žádné dotazy k učebnímu plánu, jak mi vysvětlíte ty tepláky plné zakázaných materiálů?“

Od gauče to zaúpělo a pak zhluboka vzdechlo, klienti se koukají překvapeně jeden po druhém (do sklenice vody jsem bachařce šoupla jen jednu lžičku rysolu).

„Já ti říkal, že to máme okamžitě nahlásit,“ řekl klient číslo dvě stě dvacet dva.

„Sešli jsme se, abychom to spálili,“ nato osmsetpatnáctka, a první dodal: „Tom v tamtom tom...“ a já rukou vší silou praštím do stolu, aby se to laskavě někam pohnulo. Ale bolí to jenom ruku, stůl se jen zaviklá a klienti ani to ne, očima dál šmejdí po mém kancelářském nábytku, a jako by těm synkům z lepších rodin ten můj ošoupaný repasovaný nábytek z dob masokombinátu (nová je jen zdravotní židle, zbytek je šunt) dodal na sebevědomí.

„Tom to našel v tamtom křoví,“ vyhrkne osmsetpatnáctka, „v tamtom křoví na dvoře u koní,“ a já už vím, že tu sedím s pornomafií, protože v křoví u koňů si dávala schůzky a v piksle od rostlinného tuku tam za peníze nebo protislužbu nechávala přesně ony odporné materiály, o kterých je tu řeč. Pointa je v tom, že vaničku při úklidu před několika dny objevila údržbářka (kterou pornomafiáni obratem označili za spojku) a služba Instituce tam už několik dní bez ustání v civilu hlídkuje (předstírá klienty, co hrabou listí), a tak je vyloučené, že by tam v poslední době mohl kdokoli cokoli najít.

„Jak o tom úkrytu víte?“

„Tom šel náhodou kolem... chtěl se tam v křoví vymočit,“ a jindy bych vypěnila, že od toho jsou v přízemí toalety, ale mé cíle jsou teď výš než hygiena, a tak říkám: „Potřeboval na malou a hrabal se větvemi až do samého středu keře?“ a dvěštedvaadvacítka: „Co já vím,“ a osmsetpatnáctka: „Nebylo to centrum keře, ležely na kraji, hned pod obvodovými listy.“

„Jen tak nadivoko?“ neodpustím si poznámku a vidím, jak se smyčka nad nimi stahuje jako mračna nad masokombinátem, když jde od města déšť. Stahuji ji jako tkaloun na pytlí s přezůvkami v dobách mého věky věků vzdáleného mládí, a v textilních pytlech na stahovatelný tkaloun se k nám z dílen vozí torza starých žen (z míst, kam tyhle dva za odměnu na výlet nikdo nevezme), protože než se s tím začalo, vozili je omlácená, jako jsem já svým užitečným životem, a dvě stě dvacet dva říká: „Prostě tam ty fotky jen tak ležely, tak je vzal, to je celý,“ a osmsetpatnáctka: „To se může, ne?“ a rádi by zas byli na koni.

„Pornomateriály jsme chtěli nahlásit a odevzdat,“ řekli, takže jsem se jich rovnou zeptala, jestli jim to svinstvo propašovala při návštěvě jejich prvotřídní rodina (matky na vysokých postech, otcové přednášející teorii genderu a vehementně se podílející na výchově), nebo obrázky vykšeftovali za nějaké finanční nebo jiné protislužby (na teplouše vypadali dost zanedbaně). Čumějí doprava, doleva, smyčka alibi, které nemají, je zadržlá až pěkně ke krku, od gauče se v tu chvíli ozvalo zachrápání a vzápětí utichlo.

„Když já si nemůžu pomoci ani přes ty workshopy,“ vyhrkla nakonec osmsetpatnáctka. „Vím, o co Hnutí jde, a je mi to sympatický, jenže já jsem, jak jsem.“ Rozhodil rukama právě v momentě, kdy se bachařka na gauči obrátila na druhý bok. Za chvíli se probudí, myslím si, a sekční na stole přistane už čtvrtý případ sebevraždy v tomto půlroce.

„Hodně chlapů to celý jenom fixluje,“ doplňuje dvě stě dvacet dva vzdorovitě. Už jen za ten tón by si zasloužil navrch alespoň půl toho, co dostane za to porno. Blazeované rodinky s dobrým profilem klamou tělem nejčastěji, říkám si a písemně si pozname-nám: „Ideologicky prověřit rodinu čísla dvě stě dvacet dva a osm set patnáct,“ ale hlavně si říkám to, o čem klienty hned vzápětí

informuju nahlas, a sice: „K závěrečné zkoušce se neprofixlujete ani náhodou,“ a že jestli jim Instituce přijde z jakýchkoli hledisek nevyhovující, tak budiž, ale natvrdlí, natvrdlí tu nejsme.

„Po samotce se vrátíte od Fáze torz zpátky k albům,“ končím sezení a po vzoru své šéfové se pokouším o ten správný mix vřelosti a přísnosti, „podruhé nad přehlídkou laplí snad přijdete k rozumu, a pokud ne...“ a dělám trochu tajuplný výraz. Aby si ti dva, přestože nebudou chtít, museli představovat naše proslulé helmy, ty, s kterými si po vyřazení hrají děti kolegyň ve školce naší Instituce, a rukama udělám něco jako svatozář kolem svojí hlavy (náznak helmy a prsty jsou tykadla), protože tohle jen naznačit naprosto stačí, a cukli sebou oba dva naráz, a pak zařvu: „Ven!“ Na chodbě se vyslechnutých klientů okamžitě ujaly dvě novicky, aby je na základě mých instrukcí odvedly na samotky.

„Půjde rovnou do nebe,“ bylo to první, co z ní vypadlo, když ze sebe setřásla deku. Ale kdo ví. Tou dobou jsem byla už dobrých dvacet hodin nonstop ve službě, a navíc to zamumlala dost nesrozumitelně. Vypadá starší než před těmi pár hodinami, myslím si. Do Instituce zřejmě nastoupila teprve v pokročilejším věku, což se stává nejčastěji po životním kiksu, říkám si. Dole i nahoře jí chybí několik zubů.

„Měla jste s Jiřím poměr?“

Nebyl by to první ani poslední a v regulích Instituce se o tom nepíše, ale tichou dohodou to spadá do libovůle sekčních, to velkorysé přehlížení jistých konkrétně specifikovaných výstřelků, mezi polehčující okolnosti patří: starší žena bez líbivých starosvětských charakteristik.

„Prováděli jsme spolu praktický nácvik.“

Hlasitě se vysmrkala.

„Nic víc než jen praktika Šesté fáze,“ dodala a zpříma se mi zadívala do očí. Přes povislá hroší víčka téměř nebyly ty její vidět. Měkké tváře padají dolů k bradě a kromě výrazného stínu černého kníru pod nosem, co je u některých starších žen zcela běžný, měla něco typu vousů i po tvářích a do mostíku srostlé obočí. Mne si prsty, jako by ne ze sebe, ale z nich mačkala svoje přiznání: detaily, na které čekám, a ona to ví.

„Žena z Jiřího plakátu byla nejméně o pět let mladší než já,“ řekla a z obřích tepláků vytáhla modelčín plakát.

Ze zásuvky stolu vytahuji brýle a prohlížím si drobnokresbu strií na břichu. Je tak vytahané, že z větší části zakrývá i modelčín šedivý rozkrok. Vidět je jenom docela malý chomáč kudrlin.

„Samostatně si několikrát zvolil též plakát ženy s postižením,“ podotýká bachařka a znovu se vysmrká.

„Jakmile plakát před blížící se závěrečnou zkouškou služba strhla, tak jsme s tím samozřejmě přestali,“ odpověděla pevným hlasem na otázku, kterou musela čekat. Kdyby rozhovor mezi námi nebyl soukromý, ale byl výsledkem její sekční, a odposlech v mé kanceláři nebyl přelepen kobercovkou, právě takhle její odpověď by v celé věci udělala legislativní jasno. Protože zatímco v první fázi jde o to rozleptat starosvětskou vazbu mezi vzrušením muže a mládím těla ženy, čemuž napomáhají povinné masturbace klientů před plakáty se zralými modelkami, od chvíle, kdy se to klient naučí, jde o to vazbu vzrušení na bezduché tělo, o kterém není klientovi nic známo, zlikvidovat úplně.

„Před závěrečnou zkouškou tedy mezi vámi již k žádným stykům nedocházelo?“

Hlavou vrtí odmítavě a rychle jako holčička. Zbytky chuchvalců šedivé vaty kdysi nejspíš blond vlasů se jí ani nepohnou, zcela zplihlé od bachařské kšiltovky (některé kolegyně ji sundávají pou-

ze u sebe v kanceláři). Stejně tak dobře bych mohla říct: „Takže pak už jste spolu nespali,“ ale známe se tak málo, že téměř vůbec (jen zcela zběžně z kantýny), a tak s kolegyní hovořím jazykem Instituce a ona jazykem Instituce odpovídá: „Chodila jsem za ním hlavně v pauze na oběd a později za mnou docházel do kanceláře, ale i večer jenom v konzultačních hodinách. Nejdřív jsme si prohlíželi alba starých žen, co používám v rámci workshopu, vždycky chtěl masturbovat u té v prostředku s vypadanými zuby.“ Stísněně se zasmála.

„Proto jste si je nechala vymlátit?“ ukazují na ty její vypadané a nabízím cukr do kávy.

„Než měl přijít, po několik dní jsem nepoužívala zubní pastu a těsně předtím snědla stroužek česneku.“

„Věděla o tom sekční?“

Nepřítomně se dívá z okna.

Ložnicím v protějším bloku brzy přijdou dělat budíček, napadá mě, když se dívám směrem, kterým se dívá bachařka, klientům amblem začne nový den, sekční svým oddílům zahlásí aktuality a dnešní denní plán a Jiřího pochovají na hřbitově.

Jedná se o pozemek zaplněný z pouhé čtvrtiny. Jeho západní cíp je vidět z kantýny a odsud dalekohledem špičky jednotlivých náhrobních kamenů s příslušnými jmény, ti v urnách jsou důstojně uloženi ve výklencích.

„Dýchala jsem mu při tom do obličeje česnekové výpary. Chtěla jsem tím od příštího cyklu obohatit některou z fází workshopu, samozřejmě se svolením sekční. Už jsem to nestihla.“ Kolegyni se zlomil hlas, v očích má slzy.

„To se dá snadno napravit,“ utěšuji ji.

Šlehla po mně pohledem.

„Vrátit mu život?“

Zahanbeně mlčím.

„Probral mě francouzským polibkem, když jsem omdlela kvůli hyperventilaci. Přímo na má ústa páchnoucí po česneku. A taky jsem někdy předtím, než přišel, schválně večerela syrečky nebo konzervu sledů.“

Odmlčela se a zavřela oči.

„Polibky mi pokryl celý obličej, a když jsem si omylem říhla a celou mou kancelář zaplavil česnekový sled, řekl: Miluji tě, a prudce vyvrcholil. V tu chvíli jsem ztratila hlavu. Můžete namítnout, že to bylo kvůli hyperventilaci, jistě, ale i láska se přece hlásí fyziologickými deficity.“

Bachařka jako by se dívala skrz okno a skrz protější budovu za tím oknem někam do svých vnitřních krajů.

„Zamiloval se do mě bez ohledu na mé tělo a odéry, jež vyluzovalo, a ano, nejen česnek, ryba a zrající sýr, ale před konzultacemi s Jirkou jsem se navíc nikdy, nikdy, nikdy nesprchovala,“ křičí, než se opět rozpláče.

Podávám jí kapesník. S vervou do něj troubí. Obličej bachařky je rudý jako v říji něco jiného, napadá mě nepřípadně, a že od toho nemohl být Jiří ve chvíli svého vyznání dál, dál od čehokoli zvířecího a blíž lidství penisu s IQ 130, jak v návštěvních dnech popisujeme transformaci mužství. Ať už jí napomáhá rysol nebo elektrošoky, to všechno se časem zapomene jako každá nepříjemnost, která doprovází něco zásadním způsobem dobrého, co ty nepříjemné průvodní jevy přesahuje.

„Vypadá to, že jste jej na závěrečné zkoušky připravila nejlépe, jak to šlo,“ slyším se říkat bachařce a oči vlhnou i mně.

„Proč si tedy myslíte, že Jiří nakonec zpackal tu přístupovou zkoušku?“ pokračuji. „O jeho ejakulaci nebylo pochyb a manipula-

ci s údem jsem prováděla naprosto standardně. Můžete si to klidně ověřit v jeho evidenčním spisu.“

Dívám se do svého hrnku, mám nešťastný pocit, že to mohlo znít jako výčitka, a kolegyně může mít za to, že jí smrt Jiřího dávám za vinu, a nic bych nechtěla méně. V případě, že se klient neumí smířit s nezdarem, přestože má možnost velkého množství opravných pokusů, zodpovědnost je zcela na jeho straně a překročení svých pravomocí Instituci kolegyně bohatě vynahradila tím, že jí zároveň prokázala služby daleko nad rámec svých povinností.

Když jsem k ní opět zvedla oči, lekla jsem se, protože se mi zdálo, že žena stojí zády ke mně v mém okně. Ale byl to jen její odraz. Ve skutečnosti stojí u skleníku se suvenýry s Ritou a ptá se mě: „A vy tomu všemu opravdu věříte?“

2.

Do ženského Komunitního centra jsem se vydala z několika důvodů. Za prvé proto, že pravidelné návštěvy Institucí v jiných regionech a spřízněných Komunitních center a Zahrad jsou zaměstnankyním Instituce Hnutím výslovně doporučovány (když pravá ruka neví, co dělá levá, ani nohy nikam nedojdou), za druhé z přepracovanosti, které jako nic svědčí dočasná změna prostředí, a za třetí kvůli revizi situace ohledně žen mých klientů, jmenovitě Libora a Richarda. Zodpovědnost za převýchovný proces mám sice jen v případě „mých“ klientů, jejich partnerky, pokud se rovněž léčí, spadají do gesce Komunitních center, ale koordinace převýchovy celého páru patří mezi faktory se zásadním vlivem na jejich budoucí život. A taky mě už nebavilo Richardovi a jejich ženě neustále zabavovat korespondenci.

Kufr na kolečkách mám stále ten stejný, s kterým jsem před skoro dvaceti lety přišla do Instituce. Zip obou kapes jsem si nechala opravit v dílnách a drhnuoucí kolečka promazala olejem, co jsem dostala od kuchařek z jídelny. Přály mi, ruce upatlané těstem na pizzu, šťastnou cestu a příšerně se u toho hihňaly. (Prostě ženy bez velkých ambicí, nic než přisprostlý humor bych od nich ani nečekala. Dvě z našich kuchařek byly dřív dokonce členkami Stráže mužskosti, Instituce potýkající se věčně s nedostatkem personálu je u zaměstnanců bez ideologického vlivu na klienty ochotná přivřít oči.)

Balím si jen několik nezbytností, teplákovku mohu jako zaměstnankyně Instituce fasovat v jakémkoli spřízněném ústavu, evidenční spis Libora a Richarda, pro všechny případy v papírové podobě,

strkám do větší z opravených kapes kufru, kde jsem mimochodem objevila i svůj prastarý hřeben, dneska už, vzhledem k mým krátkým vlasům, celkem k ničemu.

Balím si a hlavou jsem už na cestě, minimálně na cestě ven z brány Instituce na parkoviště k přistavenému antonu, který rozvází po návštěvách našich poboček (vyřazený anton s vysloužilou navigací a s okny, co naše techničky do kastle dodávky vyřízly autogenem).

Balím si a počítám, jak dlouho jsem už nebyla nikde venku a že se má za to, že Instituce zavírá klienty, ale nakonec jsme to zhusta my, kdo z masokombinátu nevytáhne paty, a je paradoxem osudu, že jateční zvířata, kterým to tu celé původně sloužilo, tady trávila nejčastěji jenom pár hodin, zatímco my, které jsme tu naprosto svobodně, jsme tu zavřené léta, a pokud je důvodem podívat se ven nějaká výjimečná událost jako výročí Ritina projevu v europarlamentu, využijí ji slušně řečeno obyčejně ty nejšíkovnější, takže ty s nejmenšími skrupulemi ohledně své pracovní absence, a nejsou to náhodou právě tyhle, co si volno zaslouží nejmíň? Kolegyně, co jim dá svědomí vymluvit se ze svých povinností?

Upřímně řečeno, sekční na mě v posledních několika měsících doslova řvala, ať konečně už na chvíli vypadnu, abych „přestala dělat boty“. Nemohla tušit, že mě v Instituci posledních pár týdnů nedrželi ani tak klienti, jako spíš moje práce na memoárech.

Jsem kronikářkou z donucení, protože tuhle práci za mě nikdo neudělá. Tuhle druhou neplacenou šichtu, ke které si na chvíli sednu i potom, co už je kufr komplet sbalený a držadlo mu trčí do výšky (rukojeť nejde úplně stáhnout a nejde to už bohužel ani opravit). Otvírám svůj soubor, na řadě je Šestá a předposlední fáze. Nebo poslední. Jak se to vezme.

Torza starých žen, nad kterými se ve Fázi pět masturbovalo, jsou nahrazena workshopem se skutečným koitem. Příslušná pracovní pozice by se dala nazvat něčím jako „dobrovolnou kněžkou kultu Hnutí“. Pokud by to chtěla Stráž mužskosti ironizovat. My ji nazýváme prozaicky „reálka“. V učebně je k dispozici v několika parádních exemplářích. I tyhle ženy, stejně jako modelky pro fotografie do cvičných alb a na plakáty, jsou Hnutím nabírány v terénu. A paralelně k tomu funguje náborová kancelář, kam se reálky můžou hlásit samy. Podmínkou je zralý vzhled, časová flexibilita a ochota k vysokému pracovnímu nasazení. Masturbaci nad fotkami žen ve cvičných albech, nad fotkami žen, co by starosvět nenazval jinak než starými a ošklivými, v téhle chvíli už klienti zvládají bez problémů (jinak do Šesté fáze nepostoupí), a nejen to: správně dokážou vysvětlit, i z jakých pomýlených důvodů byla ve starosvětě tato těla pokládána za druhořadá, premianti (nepovinně) citují příslušné pasáže z Ritiných spisů.

Klienti jsou v učebně rozesazeni jako obvykle, Fázi šest jako kteroukoli jinou začínám úvodem, co stručně shrnuje úkoly téhle etapy přibližující klienty zásadním způsobem praxi novosvěta a taky závěrečné zkoušce. Výuková torza z dílen Instituce, která klienti už dobře znají, jsou sice výborně řemeslně zvládnuté atrapy, bytosti to ale každopádně nejsou, a právě ta mezera mezi věrnou kopií bytosti a bytostí samou je tím, na co se ve Fázi šest soustředíme. Je krokem k novosvětu, který je třeba projít, kdy mostem je tělo reálky, a přejít po tom mostě musí každý z klientů sám. Lektorka jenom monitoruje, hecuje a malomyslným rozmlouvá malomyslnost.

Učebna je o něco větší, to proto, že vzadu jsou kóje s plentami, za které klienty vysílám potom, co je na akci připravím. Reálky jsou v kójích připraveny předem, nahá těla sedí na židlích. Koitus

se většinou děje ve stoje, protože na několik paralelních lehátek v učebnách nemáme místo. Za plentou je k dispozici lubrikant a sklenice s vodou, kdyby měl kdokoli z páru kdekoli vyprahlo, v rámci možností se snažíme o maximální komfort.

Jak bylo řečeno, klienti v této fázi převýchovy kvality zralých těl už doceňují, a nemají to jenom z příruček, ale teorii mají fixovanou ejakulacemi jak na workshopech, tak ve chvílích volna v ložnici se svou modelkou z plakátu, a mohlo by se tak zdát, že Fáze šest je jen formální prkotina. A je jí. Pokud tak nazveme rozdíl mezi fotografií a realitou, a je to právě její trojrozměrnost, co dělává klientům problém. Vrásky, laloky a povislosti jsou na fotkách ploché, jenže kněžky jsou jimi obdařeny v autentických masitých formách, co přepadají, rosolovitě se chvějí mezi prsty, nebo naopak padají do hlubokých mezižebních proláklín, a často taky oplývají bohatou texturou jizev nebo kontinenty ekzematické kůže.

„První skupina za plenty,“ hlásím po úvodu. Muži jsou svlečení, a zatímco někteří pouze čekají na můj pokyn, ti méně sebevědomí s předstihem onanují. V počátcích Fáze šest to tolerujeme, později dbají pokynu čekat na mé vyzvání s rukama na kolenou, a komu to nedá, raději jako ve staré škole pěkně za zády, k výchovnému užití pendreku se snižujeme jen výjimečně.

V téhle fázi jsou klienti až na výjimky naprosto disciplinovaní. Což nevylučuje, že Fáze šest zvládne napoprvé bez obtíží jen menšina, žádnou vědu z toho ale neděláme. Kromě lubrikantu a sklenice vody je za plentou i kyblík pro případ nevolnosti. Reálky jsou sdostatek proškoleny tak, aby si žádnou z eventualit nebraly osobně, ostatně za profesionalitu jsou placeny.

Při návalu nevolnosti mohou klienta hladit po ramenou a dle vlastního uvážení mohou i jemně manipulovat s údem. Když je třeba, klientovi s chápavým úsměvem kyblík samy přistrčí. Úspěšný

koitus, kterému předchází zvracení, je prostě jednou z relevantních možností, a vidíme ji v podstatě rádi. Klient, který je ochotný poprat se až takhle sám se sebou, si zaslouží zvláštní pochvalu. A pro čtenáře ze zaostalých oblastí, co by mohli mít tendenci zpochybňovat vhodnost nácviku koitu v takhle hromadné podobě v kulisách podobných volební místnosti, dodám řečnickou otázku: Volíte snad jinak, protože vám za plentou stojí špalír ostatních?

Neúspěch přecházím mlčením. Radím jenom pracovat usilovněji. Klienti se střídají jeden za druhým, před každou plentou je obvykle na židličkách fronta tři až pěti a každý klient má tak v rámci rotující lekce možnost minimálně jednoho, často taky ale dvou a výjimečně až tří pokusů (pokud víc klientů kvůli nemoci nebo z jiných důvodů absentuje). Po absolvování své první zkušenosti s reálkou klienti zážitky probírají s ostatními. V průběhu příštích workshopů je debat míň a míň, a když se rozhostí ticho, je to dobré znamení: není už o čem mluvit, protože klienti mají Fázi šest v malíčku a já si pak na ten účet o přestávce dopřávám cigaretu v kanclu nebo s kuřáckou kolegyní v kuchyňce. Fáze šest patří mezi její oblíbená konverzační témata.

Práci na memoárech ten den končím bez valné pointy, slyším totiž troubit svůj anton. Vyběhla jsem docela na poslední chvíli, a div že ne bez kufru. Pádím po několika schodištích a dvěma nákladními výtahy dolů (zbrkle jsem v té cestovní horečce sjela až do sklepa k samotkám a pak musela vyjet zpátky) a pak běžím po dvoře až k bráně, kufr na kolečkách za mnou zběsile poskakuje (vypadáš naprosto směšně, myslí si jistě kuřácká kolegyně, co na tu komedii civí z okna).

Dovnitř jsem vpadla na poslední chvíli a sedla si na volné místo vpředu za řidičkou. Chci všechno vidět první, rovnou s ní, a ne

čekat, až ke mně doplují obrazy krajiny vykoukané kolegyněmi v řadách přede mnou. To mávání Instituci, co dělají mé spolucestující v zadní řadě úplně malým okénkem, jako by se snad ani nikdy neměly vrátit, si ráda odpustím, a pak už vše přehluší skřípění kol a hlava, co mi šrotuje, jestli jsem něco podstatného nezapomněla.

Cestou od Instituce k nejbližší zastávce městského autobusu, tou, kterou jsem před lety šlapala v tom úmorném vedru jako budoucí novicka, míjíme podle očekávání automobily žen, které na zadních sedadlech přivázejí naše budoucí klienty, kteří stejně tak podle očekávání většinou podřimují jako tenkrát. Ženám z okének povzbudivě máváme, s úsměvem nám kynou nazpátek, s úsměvem, který bych v nejlepší tradici Instituce a Hnutí nazvala spikleneckým, a jen co vplujeme do města, první kolegyně se lačně pouštějí do svačiny. Nafasovaly jsme jablka, obložené chleby a litrovou petku s vodou z Ritina pramene (propagační oddělení balírny minerálních vod XY tu klamavou reklamou předstírá neexistující souvislost). Upíjím s chutí a po tak dlouhé době opět venku doslova hltám rozpothybovanou krajinu.

„Takovýmhle vrakem se nejezdilo ani ve starosvětě,“ slyším říkat kolegyni přes uličku, a samozřejmě že investice donátorek dotují především další rozvoj převýchovných programů, a ne nějaký podělaný zaměstnanecký luxus, a nahlas počítám ložnice, do kterých zatéká, potřebujeme taky rampu pro klienty invalidy, nové ostříkovače do péstitelské zahrady, novou řadu erární klientské obuvi, revitalizovat ampl a další jako příklady těch nejpalcivějších investic zdaleka nutnějších než obnova vozového parku, který navíc nemusí být v našem případě ani zvláště spolehlivý, protože anton nejede zajistit klienta, ale vyváží nás do míst, kde nějaké zdržení se cestou nehraje valnou roli.

Kolegyně za mnou náš výlet své spolucestující se smíchem přirovnává ke školnímu výletu řádových sester. Mám chuť přisadit na účet této paralely cosi o ní osobně, když vtom mi jiná kolegyně podala dalekohled a krajinu za oknem si tak moment nato prohlížím i se všemi patřičnými detaily vzorově čistých chodníků a textur teplákovek mužů s kočárky.

O převrácených rolích bude díky tisícům let neplacené ženské domácí práce možné hovořit až po desetiletích cíleného dorovnávání té historické disbalance (princip kolektivní viny byl, jak známo, vyňat a pak zas opětovně začleněn do etablovaného diskurzu). A i když důvody toho, proč úspěšná převýchova mužů vede ve zmasovění otcovské péče, zatím vysvětlují jen předběžné závěry odborných studií, ta souvislost je očividná a vidím ji z okna: muže na procházkách s dětmi, muže s dětmi na nákupech, a těch dětí je víc, než bylo v dobách mého mládí, kdy se strašilo tím, že Evropa vymírá.

Občanům z rozvojových zemí bez zkušeností s převýchovou je naše zkušenost s novosvětlem z větší míry bohužel nekomunikovatelná. Jsem svědkyní svého nesdělitelného transu z esence toho, oč nám jde, a celé mi to se vším všudy došlo až ve chvíli, kdy mnou třese jedna z kolegyň. A třesu se i já a dalekohled je celý mokrý od mého dojetí a už slušnou chvíli jím vidím prd.

Shrnu to takhle: následující popisy novosvěta viděného z doávky z okénka vyřízlého autogenem pro občany ze zemí, kde je Hnutí v plenkách nebo zatím vůbec ne (alternativa pro změnu naprosto nepředstavitelná pro nás, co se v té kraksně vezeme), mají jen a jen orientační význam, a tady stavím několik vykřičníků. Ale lepší něco než nic a přibližnost je něčím víc než ničím, a umiňuji si: když nebude zbytí, budu smysl čerpat právě z této maximy.

Kapesníkem starostlivě kolegyně jsem otřela dalekohled a manuálně ten předpotopní bazmek ostrším.

Projíždíme periferií města cestou k výpadovce směrem k první Instituci, kde pár z nás bude vysedat. Přestože paleta barev teplákovek na trhu je velká, šedivé a černé teplákové soupravy převažují. Speciální pozornost je očividně věnována pouze všelijak zdobeným kapucám.

Musím se usmát, když si vzpomenu, jak se o tom tehdy psalo. O teroru stejnosti nemluvila jen Stráž mužskosti (od té se nic jiného nedalo čekat), ale i vážení tzv. veřejní intelektuálové. Paběrky, co přežily svou vlastní smrt na sítích, hlásily jako o závod jakési spiknutí. Tu ideovou štvanicí tankovala blbost a módní lobby úzce provázaná s textilním průmyslem.

Jsme na výpadovce a kolem nic než původní česká stepní krajina, a ví to i řidička a čile na to všechny upozorňuje: projíždíme právě kolem jedné z dílen Instituce, a když dalekohled opět zaostřím (kolegyně jej chce zpět, ale dělám, že ji neslyším, a prochází mi to, protože na ubrečenou se hlas nezvyšuje), vidím z útrob montovny vyjíždět vůz plný hotových torz, která zabalí do vaků a odešlou na adresy příslušných Institucí, nohatou hromadu kýlovitých klínů. Nákladářkem, který by stejně tak dobře mohl vézt krabicové mléko nebo smradlavé plasty k recyklaci, a v nose v tu ránu cítím retro, odér Pornjoye, kde jsem pracovala, ten mix nátěrů, kterým se torza patlala, a jako věky věků se zdá ta cesta, co jsme mezitím ušli, a švenknu dalekohledem jako kamerou a výskala by si i Rita, protože přidálniční billboardy jsou prosté jakýchkoli obnažených těl.

Jednu historickou chvíli to vypadalo tak (chvíli dlouhou jedno dvě volební období), že nahá těla žen na billboardech budou nahrazena mužskými. Radikální ideoložky Hnutí razily tezi kom-

penzace (ted' zas vaše párky budou prodávat ty vídeňské), ale po pár nezdařených kampaních, kdy mužské hrudníky na plakátech sloužily jako podtácky pro šampaňské („Udělej si hezký večer s Bohemkou“), vyboulené trencle obdařeného druhořadého herce lákaly ke studiu na nejmenované soukromé univerzitě („S námi se dostanete na vrchol“) a vyšpulený zadek kulturisty na pozadí pláže s kokosovou palmou prodával zájezdy regionální cestovky („Plácnete sebou, kam se vám zlíbí“), po několika takových slaboduchých kampaních se od toho upustilo. Tržbám firem to totiž nijak nepomohlo a následná série soudních žalob to zařízla definitivně.

Dívám se chvílemi dalekohledem i po svých kolegyních v autobuse, ostřím na akné, pihy a pomerančovou kůži na pažích, a říkat, že ženy ke koupi komerčního krámu mužský akt nezláká, protože jsou přirozeně inteligentnější, je hloupost, ale sousloví „mentální úroveň“ popisuje to samé o něco přiléhavěji, a ono mnohaslovné „mentální úroveň je odrazem míry podléhání duchaprosté vizualitě těla“ už zcela přesně míří do černého. Protože tělo bez ducha je jenom pytle sraček a jedno tělo od druhého se liší především konzistencí příslušné hustoty. A davy needukovaných starých bílých samců, vyjádřeno hnusně hantýrkou tehdejší sebeobrány Hnutí, řvaly: „Pryč s novým nacismem!“ A Stráž mužskosti hecovala k výkonům i většina konzervativních intelektuálů. Tenkrát, a nevím, proč mám potřebu si ona tenkrát připomínat, asi že cesta prostorem je vždy tak trochu i cestou po nebo proti proudu času, a míváme billboard s onou nechvalně známou minerálkou s Ritinou tváří (svět starosvětské komerce se v novosvětě bohužel zuby nehty drží), a parazitovat na osobnosti takového formátu je zralé na zákaz, stejně jako byla ona nahá ženská těla, a dostávám se do varu.

Jsme zpocené. Občané v obou směrech sviští klimatizovanými bouráky na elektrický pohon, jenže my umělkyně změn se vezeme spartánsky. Naštěstí se nás díky poznávací značce Instituce alespoň netýkají zátarasý ani limity omezení rychlosti, a zatímco běžné automobily musí následující úsek kvůli rozestavěnému areálu genetických pokusů projíždět oklikou, nás společně s ambulancí pouští policie středem. V obrovském výkopišti zatím probíhají pouze archeologické práce a další zastávka na naší cestě je na parkovišti jakéhosi volnočasového supermarketu, protože anton má okna, co nejdou otvírat, a tak řidičce nakazujeme, aby zastavila, protože se chceme zbavit ohryzků.

Dvě kolegyně kouří, myslím na matku. Zvažuji, jestli se u ní stavít na zpáteční cestě domů do Instituce. Nejspíš to udělám. Nikoho jiného než mě mimo svůj důchodák nemá.

Řidička tankuje elektrinu a první dvě kolegyně se připravují na výsadek v nedaleké Zahradě. Jedou tam inkognito prošetřit choulostivé podezření z pedofilie, sdělovat detaily mají zakázáno. Říkám si, zda je přijatelnější být zneužíván jedincem, nebo systémem, a jestli nejde jen o odlišnou zvykovou toleranci k tomu samému, jako je to v případě některých návykových látek, a první věc, co mě mrzí, že jsem si nevzala, je rysol, protože celou následující noc máme strávit na cestě.

Zvednu oči k nebi, letištní provoz je kontinuální. Nepřetržitá řada letadel v pravidelných rozestupech, proslulý východozápadní koridor. Instituce si vymínila, že letadla nad ní budou odkláněna. Dva teroristické útoky jako varování naprosto stačily. Radikální buňky Strážců mužskosti se ztrátou svého vlivu přitvrzují, myslím si, když znova usedám do autobusu, a nejsem sama. Těch několik městysů, co má pod kontrolou Stráž mužskosti v posledním tažení, ženy vůbec nepouští dovnitř. Richard s takovými nepochybně

sympatizuje, říkám si, když vytahuji svůj sešit poznámek k memoárům (psát se dá i na kolena) a z podrážek šoupáním o podlahu drhnu kousky gumy z europovrchu typického pro dotovaná dálniční odpočívadla.

Pokračovat budou memoáry logicky popisem Fáze sedm neboli závěrečné zkoušky, a než jsem usnula, vzpomínám si na matčino vyprávění, když jako malá jela vlakem do Tater, usnula ve smíšeném lese a za rozbřesku kolem dokola jen samé zuby hor. Kraj, do kterého mířím, bude stejně tak podobný jen sobě samému.

Když jsem se probudila, polovina kolegyně byla pryč. Dopíjím zbytek vody, který po sobě jedna z nich nechala na sedadle, do Zahrady jely navrhnout také změny v učebním plánu, který údajně za učebními osnovami prvního stupně základních škol zásadním způsobem zaostává (excelentní výsledky v převýchově, ovšem internovaní chlapci podle nich nezvládají ani jednoduché slovní úlohy). Podle toho, jak kolegyně cestou neustále pomlouvaly sekční, tak jim šlo ale stejně spíš o to na chvíli kamkoli vypadnout.

Na snídani stavíme v koženkovém bistru jak ze starosvětského amerického filmu. Myslím na to, jak se dříve Hnutí masově obviňovalo z „destrukce přirozených vztahů mezi pohlavími“, a jak tedy vypadala taková „přirozená snídane“ páru o několik desetiletí zpátky (sedím u prosklené stěny a mám výhled dovnitř i ven, kde řidička cosi kutí s naší bagáží). Móda pít k snídani vývar a sát jej krátkým tlustým brčkem tehdy nejspíš nebyla. Nebo ano?

Objednávám si každopádně vejce. Číšník se mě dvakrát uctivě přeptal, nikdo kromě nějakého starého páru u toalet si je nedává. Kolegyně se rozhlížejí trochu vyplašeně a nejspíš tak vypadám taky, a vyplašenost je možná i za tou nedoslýchavostí číšníka a skrývá dobře maskované podezření, jestli nejsme od inspekce. Svým způsobem to tak je. Dvě pracovnice inspekce v civilu se dí-

vají úkosem po všech kromě nás (členky Hnutí se bezpečně identifikují i bez uniforem), a při tom kontrolují jakési dvě ženy v rohu podniku, zřejmě kvůli podezření na make-up. A má-li kdo chuť nazvat novosvět policejním státem, ať si poslouží, a kdo si myslí, že za ideály se má jenom bojovat, ale dobyté území je tu od toho, aby se nechalo bez ochrany znovu zplanět, je buď členem Stráže mužskosti (byť třeba nevědomě), čistokrevným ignorantem, nebo občanem některé z rozvojových starosvětských zemí.

Přestože vejce jsou studená a televize na stěně nudí jakousi podvodní reality show v lahvově zelených batyskafech, doslova všechno mi dělá čistokrevnou radost.

Promítání, co nepravdělně probíhají v aule masokombinátu alespoň dvakrát do měsíce, a kromě lehkých odpočinkových kusů nabízejí také soudobou produkci dokumentů, některé novicky nazývají „tendenčními“. Svět prý ukazují takový, jakým by si jej Hnutí mít přálo, zatímco skutečnost za zdmi, „kam se dostaneme málokdy“, je údajně „mnohem komplexnější“. Mládí kritizuje rádo a od toho ho tu máme, ale je fakt, že jsem nezažila, že by se ty kritické novicky ohledně situace „za zdí“ vyjádřily jakkoli pregnantně, tedy v čem že je obraz skutečnosti našimi dokumenty pokřivený, a pokud je irituje hlavně ten obstarožní název cyklu „Okno do světa“, tak proč to neřeknou na rovinu? Konkrétní výtky k promítaným filmům se, když jsem byla v kuchyňce u toho, totiž vždycky nakonec omezily na detaily typu statická kamera nebo konvenční filmový jazyk, a tahle snídaně v bistru mi jen potvrzuje, že i tady „za zdí“ se vedou interakce přesně podle manuálu Hnutí, takže nevím, co na čem má být „tendenční“. Sedí se tu rovně a spořádaně bez jakýchkoli sexualizujících cukrbliků, pohledů za výstřih, demonstrací poslušnosti nebo slepičí manipulativní hysterie.

O hloubi banality se člověk nejvíc dozví soustředěným sledováním její povrchnosti (kromě billboardového kolotočářství s portrétem Rity zakázat i tu tupou podmořskou dokureality show, sním si v bistro) a můj dobrý pocit posiluje i ten vyplašený číšník, nejspíš transsexuál. V režimu novosvěta, kde jsou všichni v teplákovkách a nakrátko, se to jen tak nepozná, a nejen to, je to každému jedno a jedním (z mnoha) důvodů je fakt, že primární je v novosvětě blaho společenství a seberealizace jedince z něj vyplývá, naopak to bohužel nefunguje, to už se ukázalo mockrát.

Koutkem oka vidím řidičku gestikulovat, ať se pomalu sbíráme, jídlo si po sobě odnáším jako v jídelně. Číšníkovi nejpozději v tu chvíli muselo dojít, že jsme z Instituce, protože talířky s šálky si po sobě uklízíme všechny a pak je všechny bezradně stavíme na bar vedle pákového automatu na kávu, protože okénko na špinavé nádobí tu pochopitelně nemají. Alespoň je jim tu už jasné, že nejsme z inspekce. Tak školácké chyby jako uklízet po sobě by se nedopustily ani jejich novicky.

Další dvě kolegyně vysazuje řidička na křižovatce (je to jen kus rovně a pak doprava, hlásí jim mateřsky), mizí prašnou cestou nalehko, každá jen s malou kabelou přes rameno, na vizitu do Komunitního centra (utkvěl mi jeho poněkud dětinský název Jitřenka) jedou zřejmě jen na prodloužený víkend.

Silnice dál vede několik kilometrů podél protihlukové stěny, takže nic nevidíme. „Regionální centrála Hnutí,“ komentuje zeď světácky do mikrofonu řidička antonu jako turistická průvodkyně historickým centrem, očividně na nás chce udělat dojem svými znalostmi. Počítám únikové dveře v protihlukové stěně a přemýšlím o tom, co by mi ve světě mimo masokombinát chybělo nejvíc. A je to moc nad osudy zapráhnutá do dobré myšlenky. Ale kdo z rozvojových zemí si práci pro novosvět spojuje primárně s re-

volučními mejdany, teroristickými útoky a narvaným řečněním, tak... a v tu chvíli slyším řidičku hlásit „Konečná“, a to jsem sebou trhla. Ale to, co jsem měla za pokyn k výstupu, je jen název Komunitního centra mé poslední spolucestující, a teprve v tu chvíli lituji, že jsme si ani pořádně nepopovídaly. Se spolucestující se chci rozloučit, ale náš anton už se rozjíždí, a vtom si všimnu, že kolegyně, co právě vystoupila, má zezadu figuru úplně stejnou jako moje kuřácká z vedlejší garsoniéry. Na moment zapochybuji, zda jsme náhodou celou cestu nejely spolu, a nemohu to při svém soustředění se na zcela jiné věci úplně vyloučit.

Řidička neurvale předjíždí nákladní automobil, jako by vezla místo lidí jen nějaké krámy, a to, že se sama sebe ptám, neveze-li nakonec opravdu jen nějaké haraburdí, je zřejmým příznakem mého naprostého mentálního vyčerpání. Jako když se Instituci v bloku 18 zavaří servery a celá ta skříň páchne jako sklenice nakládaček.

Z okna sleduji přidálniční krajinu jako jednotlivé přítoky, co se oddělují proti proudu veletoku. Silnice, po které jedeme, je tenčí a tenčí, a tu a tam zahlédnu i ženu v sukni a muže v kaťatech s košilí. Očividně se jedná o oblast se zanedbanou kontrolou, a poznámkuji si souřadnice, abych na to později z Komunitního centra telefonicky upozornila regionální centrálu Hnutí za tou protihlukovou stěnou. Že se jim tu občané trousí ve starosvětských hadrech a teplákovky si zřejmě oblékají jen do úřadu či na pracovní pohovor. Větší než běžné množství lidí tu jistě pracuje v agrokultuře, řemeslech a jiných odvětvích, která doprovázejí zaostalé myšlení.

Nafoukanost lidí z města mi byla odjakživa protivná, ale něco na tom je, že pokročilému myšlení se nejlíp daří v urbánních kulisách, které nikde kolem nevidím, ani když se s tváří přitisklou k oknu snažím pohledem zabrat co nejširší zorné pole krajiny.

Místo toho vidím kamsi táhnout skupinu žen v sukních s hráběmi a vozem plným sena. Po straně je kontroluje dvojice mužů a mám chuť pěstí rozbít okno a zostra na ně zakřičet něco jako „do nebe volající muzeálnost ty vaše hadry, dvoukolák a mužští lídři za zadkem“.

Novicky, co do Instituce přicházejí z vesnic a nemohou vystát naše dokumentární „Okno do světa“, kterému říkají „tendenční“, mají možná svým způsobem pravdu. Že Instituce má o fungování jistých svých oblastí zkreslenou představu.

Čas od času přijde v masokombinátu na přetřes možnost zřídit speciální středisko „zákaznické podpory“ pro ženy, co k nám volají a hledají své muže, které anton odvezl v jejich nepřítomnosti, a z důvodů byrokratického bordelu se jim opomnělo dát vědět. Když se operátorce nedovoláte hned napoprvé, spustí se relaxační hudba, a vyšším stupněm této služby by byla linka bez operátorky pouze a jen s tou hudbou, protože tyto ženy potřebují v první řadě uklidnit. Mám chuť si nápad zapsat do svých poznámek, ale sešit jsem si už sbalila do kufru.

Anton mě nejspíš již každou chvíli vyhodí na konečné u Komunitního centra, kam mám namířeno (proč nezajíždí přímo k cílovým ústavům, ale vždy staví jen někde poblíž, se z nepochopitelných ohledů k řidičce zdráhám zeptat, vysvětlením je zřejmě jistý stupeň utajení), a chuť zapsat si do poznámek mám tohle: „Trestuhodným způsobem přeceňujeme hodnotu informací, a emoce tak přicházejí zkrátka.“ Ony ženy obvolávající jednotlivé Instituce dokola s tím jedním jménem toho svého jsou především sobecké a naprosto neschopné nahlédnout realitu jinak než ze své privátní omezené perspektivy. O informaci, kde se dotyčný muž nachází,

jde přece až v druhé řadě. V první řadě jde o to pochopit, proč se jim tam ocitl! A bezoperátorová linka s hudbou by jim pomohla srovnat se s přívalem zraněných citů a nahlédnout jejich případ v kontextu společenských změn, aby začaly křičet jiné, podstatnější věci než dokola to jedno jediné mužské jméno.

V tom rozčilení mi chvíli trvalo, než jsem si uvědomila, že krajina za oknem se změnila v bažinaté močály. Anton se rozdrncal po šutrech úzké silničky a řidičky bych se ráda zeptala na pár praktických podrobností, ale mezi její kabinou a mým místem je v antonu plechová stěna. Malým oknem v ní vidím poskakující její krátkovlasou hlavu, z cesty je řidička určitě stejně zničená jako já. Proč jsem si předem na mapě nenašla, kde to Komunitní centrum vlastně je? Celou dobu přemýšlím, na co jsem kromě rysolu zapomněla, a nakonec je to tohle.

Z kapsy kufru (té menší s opraveným zipem) lovím sladkou housku, co jsem si koupila na benzince. Ubrousek je prorostlý marmeládou. Prsty otírám o tepláky, v Komunitním centru beztak nafasuji nové i s čistou mikinou. Mám propoceny nátělník a děsí mě představa, že v takhle umatlaném stavu předstoupím před sekční v Komunitním centru, a možná mě na formální pětiminutovku pozve do své kanceláře i ředitelka, říkám si, a jako by se na mě Rita z etikety flašky minerálky, z níž si lokám, vyčítavě zamračila.

Po téměř každém teroristickém útoku se průkopnice Hnutí klepaly někde po sklepech v obklíčení a holýma rukama kutaly tunely z dočista beznadějných situací. A ty si děláš hlavu kvůli zamazané uniformě, myslím si. Hanba. Po léta žily bojovnice Hnutí rozeseť v lesích rozsáhlých nepřátelských území jako zvěř (ze své vlastní svobodné vůle se stávaly poustevnicemi jen zcela výjimečně), a později i ty o pouhou generaci starší než já: psaly manifesty v rukavicích s ustřiženými prsty po stanech na náměstích měst

ve zcela nehygienických podmínkách a jedly to, co jim přinesly tiché příznivkyňe typu mé matky, zbytky propašované po rodinné večeři, zatímco hlava rodiny v obývacím pokoji sledovala ony dramatické události v přímém televizním přenosu a dávala Hnutí týden, měsíc, maximálně rok života, než budou „jejich idiotské požadavky“ definitivně zesměšněny, anebo hůř: než samy ženy prohlédnou, že z nich pro ně samé neplyne nic dobrého.

„Harakiri ženskosti,“ bublali zpupně nepřátelé Hnutí, neschopni onu ženskost jakkoli exaktně popsat kromě výkřiků o tom, že „není tím, za co ji pokládáte“. Hnutí ovšem s žádnou definicí ženskosti nikdy nepřišlo, na to se dával od začátku dobrý pozor.

Zkušenosti z dob tvrdého opozičního boje nemám a vtlouká se to i novickám, když se chovají zpupně: „Přišly jste si k hotovému,“ a zdůrazňuje se křehkost toho všeho, čeho se dosáhlo. Protože přirozeným stavem světa je nespravedlivě hierarchizovaný chaos, a „začalo to od Adama“ znamená rodovou disproporci v množství svalové hmoty a návrat k takzvaným tradičním či konzervativním hodnotám před tímhle vždycky nějakým způsobem kapituluje.

Z antonu vylézám až poté, co automobil stojí nějakou dobu na místě a má vypnutý motor. Řidička zápasí s kovovými dveřmi, sprostě nadává, i ona má cestování po krk. Myslím si: pokud při takhle směšných potížích propadá takovéhle hysterii, nebude zřejmě v ideologii nejkovanější, stejně jako naše kuchařky.

Generace dědů našich dědů uměla spravit automobil jen drátkem se šperhákovým očkem, zatímco dnes je člověk s podělanou károu mimo civilizaci naprosto ztracen a veřejný prostor sociálních sítí reprezentuje ten reálný natolik komplikovaným způsobem, že přepočítávání „jak vlastně“ zabere stejné množství času, co se virtuálním komunikováním ušetří.

Oslnilo mě prudké světlo, levou za sebou táhnu kufr, pravačkou řidiče děkuji. Ukáže mi směr. „V tomhle jezeře se koupou,“ utrousí a obratem se loučí. Ve volné krajině stojím chvíli naprosto dezorientovaná. Jen horko těžko si vybavuji řidiččiny instrukce a horko je, jako když mě tenhle kufr provázel na mé první cestě k Instituci, a stejně jako tenkrát jsem předem nemyslela na vodu. Řidička měla v kabině jistě nějakou sama pro sebe a ochotně by se podělila, nadávám si.

Perná chvíle trvala do doby, než jsem se podívala k jezeru a skutečně tam uviděla několik ráchajících se skvrn, horkem roztřesených ženských siluet. Něco mi dokonce říká, že hned tam narazím buď na Richardovu, nebo Liborovu ženu, a tak první, co jsem udělala, když jsem dorazila k vodě, byl dotaz, kde mají ženy bachařku. Z deky se zvedla figura a představila se mi jménem, a zatímco se skupina žen dále věnovala cachtání (z pařezu skákaly do vody a házely si nafukovacím míčem), původem vesničanky, myslím si, a na můj dotaz po klientce číslo pět a dvačtyřicet (podle nízkých evidenčních čísel, jež mi sdělili již v kartotéce Instituce, šlo o Komunitní centrum spíše komorního charakteru) mi bachařka vysekla parádní pozdrav Hnutí (nehajlujeme, ale jistá čistě formální podobnost tam je) a místo odpovědi na mou otázku po mně požadovala papíry. Pověření naší administrativy, adresu domovské Instituce a číslo sekce, ke které přísluším.

O některých Centrech kolují v masokombinátu zprávy (neověřené) o znepokojivě uvolněných poměrech. O holdování neformálním vztahům „nemístného sdílení intimity“ mezi personálem a klientkami, které negativně poznamenávají převýchovný proces, a velká část mé nervozity pramenila právě z příslušných „košilatých“ historek.

Můj povinný report pro domovskou Instituci (poznámkuji si hned u jezera) ovšem začíná takto: „Přivítání proběhlo na vysoké profesionální úrovni“ (na memoáry si sednu později, slibuji si), má intuice čeká ústav vysoké kvality. Zmiňované „pomluvy“ možná pramenily ze samotných nemovitostí, kde se Centra nacházela. Jako stín z nařčení, co špiní dotyčného, i když záhy doloží svou bezúhonnost, jako dům po mrtvém, kde se nechce bydlet, ačkoli rozvody elektřiny i kanalizace fungují a má to perfektní interiér, a Obroda, název Centra, kde jsem se právě ocitla, to vystihoval: šlo o procovskou vilu jakéhosi nařvaného starosvětského typuse z médií, vilu známou nezřízenými víkendovými večírky s přísnem nezletilých prostitutek. Oligarchu před lety podřízla jedna z našich labilnějších členek, Hnutí se však k politováníhodné události postavilo čelem a nemovitost byla díky zákonu 345 sbírky vyvlastněna a její vnitřní prostory reorganizovány na Komunitní centrum.

Cestičku mezi tújemi v době mého příchodu právě z obou stran zvelebovaly ženy s motyčkami, na místech původní nesmyslné japonské oranžerie vysázely jablečný sad, a zatímco se jakási přivolaná novicka chápe mého kufru (služba mě viděla přicházet z věže bývalé tzv. „malé hvězdárny“, kterou si onen typus zhotovil jako „inteligentní“ alternativu soukromého kina), zvedám ze země spadlé jablko. Jablko jako jablko poznání (to nesdělitelné je nejlepší poválet na jazyku) a Hnutí jako Eva, co to poznání dá všem ochutnat.

Pokoj, který mi novicka ukázala, má výhled do kraje. V dálce jsou zasněžené štíty hor jako v dočista jiném podnebném pásu, vpředu pak technické zázemí: pekárna, dílny, nanomontovna a další budovy, jejichž účel nelze předem odhadnout, vše přestavěno z původně dostihových stájí.

Klientka číslo pět, Felicie M., je v umělém spánku, oznámila mi příslušná sekční poté, co mě vyzvedla po oné formální pětiminutovce s ředitelkou u ní před kancelí. Ředitelka dlouze hovořila o nebezpečí limbu z úspěchu, onoho „spánku na vavřínech“, s kterým se podle ní Hnutí díky svému bezprecedentnímu úspěchu právě potýká (Hnutí se v uplynulých měsících definitivně etablovalo hned ve dvou jihoamerických zemích známých svým zakořeněným mačismem), a odprezentovala mi novou sadu bezdrátových helem (svůj zkušební provoz typicky odvádějí v takto komornějších institucích).

Liborova žena ležela spolu s dalšími klientkami v prosvětleném půdním pokoji (velkorysá půdní vestavba byla poslední stavební úpravou vnitřního aranžmá vily, řekla mi sekční), bílá na bílém, hlava na polštáři, přikurtované ruce.

Dodat klientce skutečnou sebedůvěru na etické hraně NEBALANCUJE, nechala se slyšet ošetřující anestezioložka, a skutečnost, že ta situace není příjemná ani jedné ze zúčastněných stran (Felicie M. si v krátkých chvílích prozření kanyly údajně vytrhává), potvrzuje i to, že jedna úplně čerstvá novicka se po jedné noční zhroutila a raději zmizela zpět do hlavního města dodělat doktorát, „tak v takto ztížených podmínkách se tu pracuje,“ uzavřela to sekční.

Zatímco Libor v masokombinátu denně zvrací, jeho žena Felicie prochází bolestivým procesem mentální proměny (plastické operace nosu, brady a víček jsou na spící tváři stále patrné). Buzena je jednou týdně kvůli přezkoušení, ale přes částečná zlepšení (plastiky nosu už lituje), pořád dokola opakuje: „Já ty velký kozy fakticky chtěla.“

„Jedná se o případ zcela výjimečné zabeđenosti,“ říká mi sekční, když Felicii upravuje podhlavník, jako by to nebyly právě mezní situace, jimž vděčíme za všechny významné posuny vpřed.

Richardova žena byla tou dobou se svou skupinou na gynekologické prohlídce v nejbližším městě. Přestože je Centrum ve srovnání s Institucí jen takovým domečkem pro panenky, vlastní gynekoložku pro své klientky by snad zaměstnat mohlo, myslím si a svěřuji se s tím sekční, která mě domem patro po patru provází (promluvit si s Felicií osobně budu moci za pár dní, až ji z umělého spánku probudí na pravidelné přezkoušení). Sekční konstatuje, že gynekoložka odešla před pár týdny pro neshody s vedením, a novou se zatím nepodařilo sehnat. Prý nebyla sama, odešla i hospodářka s účetní. „Blázníme tu teď všechny z papírů, které ‚neumíme‘,“ komentovala to těsně předtím, než mě předala podřízené bachařce (omluvila se s ohledem na videohovor s jakousi chronickou recidivistkou, toho času na samotce).

„Jediným ryze ženským servisem, který poskytujeme, je kromě menstruačních tamponů laktobacilové mýdlo s neutrálním pH pro účely intimní hygieny,“ prohlásila bachařka na účet neexistující gynekologické poradny.

První fází převýchovy je prý zahlcení klientek prací jako ve standardním detoxu. Myšlenky na cokoli se hubí masakrem „padni komu padni“ jako při chemoterapii. Druhá fáze se specializuje na mýcení ohledů. Její motto zní „Esteticky se do prdele neleze“ (pracovní název personálu, oficiálně se to jmenuje poněkud maloměřtácky „Jak být sama sebou“, ženy z venkova jsou z toho prý celé pryč) a učí se tu to, co Rita věděla od dětství, a sice že zrak ženy novosvěta neshlíží z jakési selfie tyče zpět na ni samotnou, aby hodnotil, jak pro mužský svět vypadá, ale žena se dívá zásadně ven do světa a svět ji ve všech ohledech přijímá (zmalovaných důchodkyň v tramvaji mi bylo líto již v dětství).

„Teplákovky svědčí zduchovnění,“ nechala se slyšet bachařka. Případů žen závislých na make-upu je prý kupodivu stále dost

(tajně skrývané taštičky s malovátky bachařky veřejně pálivají na dvoře, vždy když s klientkami za vzorné chování opékají v sadu veggio buřty).

„Divila byste se, kolik regionů stále ještě sleduje jakési čínské módní trendy a kolik žen své teplákovky nosí s odporem. Hnutí čeká ještě plno práce. Vaše Instituce žije v iluzích.“ Vyčítavě si mě prohlížela. „Ženy systematicky přeceňujete a malé Instituce z krajů se bojí říci vám pravdu. Sama jistě víte, že půlka ideoložek, co Hnutí v posledních dvaceti letech vedly, byly lesby,“ podotkla, opatrně se rozhlédla a ztišeným hlasem pokračovala: „Fakt, že se o tom nesmí mluvit nahlas, na tom nic nezmění.“

„V případě Rity se jedná o dávno vyvrácenou pomluvu,“ kontruji rozhořčeně, jako kdyby na tom bylo něco k pomlouvání, jako kdyby to bylo čímkoli podstatné.

Na chodbu se z ložnice klientek vpotácela jakási žena středních let v pocintané mikině. „Skupina je na svačině, mazej do kantýny,“ houkla na ni bachařka (klientka evidentně pod rysolem, domýšlím si, pokud to nebylo přímo sordium).

Žena poděkovala a přidržujíc se zábradlí se vydala o patro níž.

„Já přece neříkám, že Rita byla lesba,“ pokračuje bachařka, „říkám, že ve vedení Hnutí byla leseb vždycky aspoň třetina, a když se začínalo s komunitami a Hnutí apelovalo, aby ženy odešly od rodin, byla jich víc než půlka. S tím nápadem by jinak členky nikdy nepřišly. To vás nenapadlo?“ Odmlčela se. „Rita byla standardní bílá heterosexuálka, navíc z dobře situované rodiny, co se vydávala za ubožejší, než jaká doopravdy byla.“

Udělal se mi nanic.

„Život v rámci rodiny není nic nezbytného a je jedno, jestli to říká lesba nebo někdo jiný,“ namítám rozčileně. Napadlo mě totiž, jestli nemám co do činění s agentkou.

„Nemohli to říct na rovinu, ale všichni tomu rozuměli,“ opáčila.

„Čemu?“ ptám se.

„Pokynu k likvidaci mužského segmentu.“

Připadám si spíš jako s klientem než jako s kolegyní a poprvé mi se vším všudy dochází, co to pro Hnutí znamená ideologicky spravovat tak rozsáhlé impérium. A že se poměry u nás v Instituci asi opravdu lakují na růžovo, když o pár set kilometrů dál stojím s kolegyní na chodbě spřáteleného ústavu, a to, že se jedná o situaci na hraně etické snesitelnosti, mi napovídá můj vlastní pocit, že se o tom musím zmínit v hlášení. Jako protiargument cituji samotnou Ritu, ale bachařka mě nenechala ani domluvit.

„Rita je mrtvá.“

„Na mé a vaší práci to nic nemění,“ odpovídám tím jediným možným způsobem. „Rita žije ve svém díle.“

„A vy jste si novosvět představovala takhle? Jako blamáž, kterou si obratem zdůvodníte?“

Stojíme naproti sobě s rukama v bok, ve vile prasáckého oligarchy, který je pod drnem díky Hnutí, a místo abychom si gratulovaly, tak si div jednu nevrzáme, a to celé úplně zbytečně. Z nějakých osobních domněnek bachařky směšně malého ústavu si zaměstnankyně Instituce s mnohamilionovým rozpočtem a vlastním myšlenkovým trustem nemůže, a tedy nedělá hlavu, myslím si a přívětivě se na ni usměji.

„Celá ta léta Hnutí tutlá, že se jedná hlavně o problém žen,“ slyším ji říkat, zatímco si vybavuji, že se mi bachařka původně chtěla pochlubit jakousi místní technickou vymožeností. A dodává: „Práce lidí v Komunitních centrech je vedením Hnutí naprosto nedocenená.“ Přemáhám zívání.

„Máte problémy s financováním?“ ptám se, abych nezívla doopravdy.

„Množství obyčejných lidí o Komunitních centrech vůbec neví. To o vaší Instituci jsem viděla pořad naposled minulý týden,“ kontruje ukřivděně. (Ptali se ředitelky, sekční a mé kuřácké kolegyně. Dvě nemešla s mikrofonem a kamerou, minula jsem je na chodbě pavilonu B cestou z oběda.)

Chce se mi říct, že je naše Instituce větší, a navíc má výborné PR, ale nezbývá než se tvářit chápavě. Přece jen jsem tu pouze na návštěvě. A pak jsem si vzpomněla na to, o čem mluvila prve. „Ukážete mi ty VR komory? Tedy jestli na mě ještě máte chvílku času.“

Bočním schodištěm jsme s bachařkou dvakrát zahrnuly doleva, tam kde byly údajně v prasáckých časech pokoje pro hosty.

„Tohle je jedna, druhá je kvůli defektu mimo provoz. Technologie jsou pro Obrodu naprosto zásadní,“ prohlásila s hrdostí v hlase a něžně pohladila virtuální brýle, na drátech se houpající na něčem, co nejvíc ze všeho připomínalo háček na ručník.

Je mi trapné, že jsme v Instituci v tomhle smyslu pozadu, ačkoli já i bachařka víme, že novinky se, stejně jako v případě nových typů bezdrátových helem, zkoušejí nejdříve v menších provozech, a tak se jedná spíš o privilegium než o zaostalost (ušetřili jsme si tím v Instituci těžkosti například s novou řadou štěnic, co při zkušebním provozu odposlouchávaly z obou stran, dotyčné Komunitní centrum to personálně naprosto zruinovalo).

Bachařka mi nasadila brýle a pobídla mě, abych se rozhlédla.

„Jistě máte za to, že tu léčíme nějaké výjimky. Že zatímco vy pracujete na transformaci druhu, my tu jen napravujeme nějaké podělané odchylky. Ne. Tutlá se to jen z důvodů politické korektnosti. Polovina ženských Komunitních center funguje kvůli hořentním císlům víceméně nepřevychovatelných starosvětských žen v režimu utajení a v improvizovaných podmínkách.“

Pár virtuálních brýlí už jsem si zkoušela v herně matčina domu s pečovatelskou službou při své poslední návštěvě, ale to zhoupnutí v žaludku mě porazilo, jako by to bylo poprvé. Dívám se na své ruce, a nevidím je, stejně jako tehdy u matky, VR hra v důchoďáku byl kriket a zkoušela jsem i „čarokrásný výlet“, nejoblíbenější mezi matčinými spoluchovankyněmi, interaktivní tour oživlým parkem pohádkových postav. Ten nepříjemný pocit přijít o tělo bachařka už nejspíš ani nevnímá, myslím si (VR brýle ve volných chvílích personál jistě využívá ke svým kratochvílím stejně jako v pečovatelské službě, kde v těch interaktivních hráli badminton).

„Kde jste?“ ptá se bachařka.

Zarytě mlčím. Program mi vybrala ona, a tak to ví sama nejlíp.

„Zatímco ukňouraných publikací vytýkajících mužům jejich povrchnost je tolik, že je vedení Hnutí nestíhá ani řádně lektorovat, materiálů o tom, že ženy na mužích přitahují ze všeho nejvíc peníze a moc, je stále zoufalé minimum.“

Přikyvuji.

„Alarmující množství žen vlně jen na základě nabídky muže svézt se v jeho luxusním automobilu.“

Odplivla si.

Ve virtuálních brýlích si prohlížím detaily jednotlivých stébel vzorně stříženého trávníku.

„Z nouze si manuály musíme psát samy. Program, co vám teď běží v brýlích, sflikovala jedna naše novicka. Bez grantu a po pracovní době. Grantovou žádost z řízení vyřadili údajně proto, že ve formuláři špatně vyplnila své genomové číslo.“

Jsem v parku, bachařčin otravný hlas ke mně doléhá přes štěbetání ptáků.

„Ušetří se na externistech a na papírování. Pracovní smlouvy s figuranty musíme navíc každoročně vykazovat i v přehledech

hospodaření, které...“ dál nevnímám, znám to z Instituce. Kolem smluv s našimi modelkami, co je fotíme na plakáty a využíváme na workshopu, je kvantum úplně stejné zničující administrativy. Outsourcing nás vyčerpává všechny.

Mám chuť si v tu chvíli lehnout. Lehnout si do té neexistující trávy a hlavu si zakrýt polštářem, abych neslyšela. Nářky nad ekonomickou situací ať bachařka adresuje regionálnímu vedení, a ne svojí návštěvě, myslím si. Hlavu instinktivně otáčím tam, kde je v místnosti okno (v brýlích tam mám keř čajových růží), že až to tu odbudeme, půjdu se natáhnout na zahradu někam pod jabloň.

„Už tam je?“ slyším bachařčin hlas jako ze vzdálených krajů a toužím ho vypnout, jenže robotizovaný personál Institucí je stále pouhou hudbou budoucnosti (i ten nejdříve ozkoušejí v zapadákovech, ale to už budu nejspíš na penzi). Tam, kde v místnosti tuším dveře, je v brýlích vchod do luxusní usedlosti. Točím se kolem dokola, vedle vily je bazén a za ním jsou stáje, všechno na můj vkus v dost kýčovitém historizujícím retru, samí andílci a antické sloupky s labutěmi. Chci to bachaře zmínit jako zřejmý lapsus vkusu, aby si nemyslela, že produkt té novicky na mě udělal kdovíjaký dojem, a pak zleva na koni přiklusal muž, seskočil z něj, uklonil se a představil se jako John. Oslovil mě jménem, bachařka musela do systému předtím zadat i má soukromá data, protože mi blahopřál k prestižní práci v Instituci, ale hlavně mluvil o sobě. Vypočítával, co všechno mu patří: jakési polnosti s lesy a řetězce dceřiných firem. Záhy ho vystřídal muž sedící v kanceláři s proskleným výhledem na stále notoricky známé, přestože dávno neexistující panorama New Yorku. Vyzval mě, abych se posadila („udělejte si pohodlí, krásko“), nabídl mi džin s tonikem a spustil o svých známostech ve filmovém průmyslu (na pohřbu Bena Afflecka se prý „totálně vyndal“).

Princip programu jsem pochopila potom, co se to všechno zopakovalo potřetí minipříběhem s mužem, který vyprávěl o jakémisi start-upu. Ten další byl ředitelem banky, co miloval potápění, indonéskou kuchyni a konzultoval se mnou koupi nového domu, který mi dle jeho slov „věnuje jako svatební dar“. Celé pásmo pak končilo ve 4D. Špička jazyka mi nesměle laská klín (tepláky mi jemně stáhnul jediným školeným pohybem), jestli patří zaměstnanci Instituce, nebo robotovi, nevím, ale ze zvědavosti držím, program nechávám dojet až do konce k poděkování a závěrečným titulkům.

„Ta druhá, haptilní část, to byl bonus speciálně pro vás,“ řekla bachařka těsně předtím, než mi do vaginy zajela ta hladká studená trubice. Hned nato jsem si rozčileně strhla brýle.

„Klientky tím moříme jen při závěrečné zkoušce,“ a já si domýšlím, jak v tomhle ústavu asi vypadá.

Zlomyslně se uškříbla, vysunula mi z vaginy to čidlo (celé tyrkysově zmodralé), muže v zaměstnanecké uniformě, co mi dráždil přirození, vidím, jak se zády ke mně pakuje, vida, tak daleko s technologiemi tu ještě nejsou, myslím si, je opravdový. Bez řeči bohužel zmizel dřív, než jsem si s ním stihla promluvit (zajímalo by mě, jaké další orální techniky má v rejstříku).

„Divila byste se, ale na vaginální sekret klientek má vliv i taková blbost jako anglosaské jméno. S Benem a Jakem vlnou dříve a ve větší míře než s Lubomírem nebo Josefem. Přímo s Rogerem pak okamžitě, jakmile začne vypočítávat ložnice své vily, a víc než osmdesát procent z klientek má mokré spodní prádlo, když dojde na jeho akvizici televizní stanice, vlastní producentské aktivity, a tutovka je Bill, když vypráví o tom tryskáči nebo jak na večírku jeho otec sejmul Zuckerbergova avatara, a slušně stimuluje i ten

předposlední, když vypráví, jak měl styk se všemi asistentkami své advokátní kanceláře.“

Když se bachařky ptám, kteří figuranti mají u klientek naopak nejmenší fyziologický ohlas, podle očekávání zmínila Zbyňka, logopeda se zálibou v rybaření. Svůj minipříběh vypráví v tramvaji cestou ze školení na „pečujícího asistenta třídního učitele integrované základní školy“. „Žádná z klientek ani kapičku,“ utrousila bachařka a zlověstně dodala: „Dokážete si představit, že se muži neztopoří, protože žena je ,jenom úča‘ s podprůměrným platem? Nebo že se muži naopak postaví, když si to ta ženská přihasí posledním volvem?“

„Mlčíme.“

Bachařka došla nakvašeně pro dvě presa a sušenky. Trapnost chvíle zaháním usilovným mícháním kafe a k tomu se cpu sladkým. Po chvíli vstala, od stolu ke stěně odtáhla židli, stoupla si na ni a začala něco kutit s větrákem na stropě. Teprve po chvíli mě napadlo, že odposlouchávací zařízení nemusí všude vypadat jako u nás v Instituci.

„Hnutí neustále apeluje na rovnost, bojuje za práva žen, ve své podstatě naprosto přízemních bytostí,“ zašeptala. Potáhla nosem, má na krajíčku.

Z papírové krabice na stole tahá jeden kapesník za druhým jako já, když mě navštívila matka a řekla mi: „Tuhle vyhranou válku jsi prohrála.“ A bulela jsem tenkrát přesně o tolik víc než bachařka, o kolik je to sprostší než někomu říci, že vyhrál tu prohranou, jak měla určitě v úmyslu prve, a pak se zas jak ze vzdáleného kraje, přestože mé VR brýle už dávno opět visí na háčku, ozvalo: „Prošla jste na výbornou, gratuluji.“ Bachařka mi před očima šermuje tím tyrkysově modrým teploměrem.

Co čekala? Zvlhnout bylo by přece na okamžitou výpověď, myslím si. Uráží mě, že si tu možnost vůbec připustila (že si mě tak málo cení a tak neomaleně to dává najevo), a nahlas říkám: „Stává se snad, že by se nějaká z pracovnic našich ústavů z těch mužů ve VR brýlích udělala?“

„Dřív se kalhotky diagnostikovaly ručně,“ dodala po chvíli, „teď výsledek čidlo automaticky posílá přímo do klientčina evidenčního spisu na cloudu,“ poznamenala a já sama pro sebe, jak je to ve srovnání s manuální prací přesnější (informace se neztratí někde po cestě, jak se to stává v Instituci, když se novicky cestou do archivu zapovídají a dokument roztržitě položí někde v kuchyňce, a jiná kolegyně složku sbalí, protože ji mylně považuje za své vlastní materiály k workshopu, zatímco s materiály k workshopu odejde ta novicka, a pak se po Instituci nahánějí amplem a sekční šílejí).

A bachařka, jako by hypnotizovala lustr, pronese: „Některé ženy tu zůstávají bez valného progresu celá léta, a pak jsou tu případy tak beznadějně jako Felicie, a jak se jmenuje ta druhá toho vašeho Richarda?“

„Julie.“

„No tak to je taky poděš.“

A pak jsme tam seděly ještě dlouho dlouho a mlčely, a nic už neřekly, ani muk ničeho dalšího o čemkoli dalším.

Richardova žena Julie se z gynekologické prohlídky se svou skupinou vrátila druhý den. Přivezl je stejný anton s vyřezanými okny jako mě, a přestože jsem řidičku antonu viděla jen na moment, i ona se nápadně podobala té, co s námi přijela z Instituce.

Možná že robotizace až takhle postoupila, aniž bych si toho stačila všimnout, myslím si a slibuji si, že se v tom smyslu zeptám

ředitelky Instituce hned na dalším valném shromáždění v aule, informace z vedení Hnutí má z první ruky.

Poté, co jsem se Julii legitimovala, tak abychom nějak nenuceně navázaly, vychvaluji jejich VR komoru. Odvětila, že tu porouchanou mají spravit už příští týden, z tónu hlasu se marně pokouším usoudit, jaký má k celé věci postoj.

Navrhuji Julii procházku jablečným sadem.

Vzhledem k tomu, že partneri klientek jsou z drtivé většiny klienty nějaké Instituce, tak Centra často nedisponují speciální návštěvní místností („válčíme tu s prostorem, jak se dá,“ řekla mi sekční), a zbytek rodiny má navíc obvykle za to, že žena jen odjela na rekreaci.

„Pokud sem někdo přesto přijede, scházejí se nejčastěji pod tou největší jabloní, kde neprší,“ řekla Julie, z čehož jsem usoudila, že vlastní návštěvy nemívá anebo jen výjimečně, a je mi jí upřímně líto. Podám jí to největší červené jablko, co tam leží mezi spadnými, s úsměvem se do něj zakousla.

K jádru věci pak jdu bez dalších okolků.

„Richardovy pokroky v Instituci jsou bohužel jen velmi chabé.“ Chodit kolem horké kaše se mi protiví. Jenže místo aby se zeptala, co tím myslím, ptá se na charakter oněch pokroků, a tak jí musím natvrdo oznámit, že její manžel v převýchově „naprosto stagnuje“. A i když jsem na začátku svoji návštěvu tady v Obrodě označila za „přátelskou“, je popravdě spíše pracovní a obsahem té práce je „pomocť Richardovi pohnout se konečně z místa“, a říkám Julii, že právě proto jsem tu, abych ji „poprosila o laskavou součinnost ve prospěch jeho léčby“.

„Sebrali ho, aniž by mi dal kdokoli vědět,“ odvětila tiše. Dívá se do země. „Navečer jsme se chystali k známým. Čekala jsem na něj doma dvě hodiny nalíčená a v šatech. Myslela jsem, že se zdržel

v práci a vybil se mu telefon. Pak jsem volala těm známým. Brečela jsem. Bála jsem se, co se mu stalo, a teprve ta známá mi řekla, že o takových případech už slyšela. Že se to přihodilo dvěma kolegyním u nich v práci a že se mi do pár dnů ozve někdo z Instituce.“

„Říkala jste, že jste na Richarda čekala nalíčená a v šatech?“

Zvedla zvlhlé oči a švihlo jí tam něco, co hrozilo zkomplikovat naše přátelské naladění.

„Ano, a co má být?“

„A není vám to hloupé?“

„Byl večer. Navíc to byl k známým jen kousek. Kdybychom šli na večeri ven, tak si samozřejmě teplákovku obléknu.“

„Nosíme to přece kvůli sobě, Julie. Pokud vím, členkou Hnutí jste byla stejně jako já.“

„Stejně to asi těžko.“ Krátce se zasmála a zavrtěla hlavou.

Ačkoli bych ji mohla okamžitě zpětně pokutovat (fakt, že přestupku nelituje, by eliminoval promlčecí lhůtu), rozhodla jsem se, a do dnešního dne je mi záhadou proč vlastně, jednat s ní i nadále po dobrém.

„Jak to, Julie, myslíte to ‚stejně to asi těžko‘?“

„Nikdy jsem asi do toho, co Hnutí dělalo, nebyla tak bezhlavě zapálená jako vy.“

Cítím v sobě růst něco, co hrozí nedělat dobrotu. Ne nadarmo mi má kuřácká kolegyně před ostatními vysekla poklonu slovy: „Tvá schopnost sebeovládání je naprosto impozantní,“ jenže bez hranic není, napadá mě, když říkám: „Charakter vašich odpovědí hovoří sám za sebe.“ A Julie s pohledem zabodnutým dolů vyhrkla: „Tu ohavnou teplákovku nosím jen do práce, a dělají to tak u nás všechny.“

„Dělají?“ pochybuji nahlas.

„Takže je jste taky unesly?“

„Unesly, to v žádném případě.“ Odpovídám s důrazem na každou slabiku, protože nazvat zadržení starosvětské ženy a její umístění v Instituci únosem není jenom provokace, ale znamená to, a to mě vyděsilo nejvíc, že ani bývalé členky Hnutí nejsou imunní vůči té nejsprostší starosvětské propagandě.

„Myslela jsem, že jde o svobodu. Do Hnutí jsme tehdy chtěly všechny, byla to na škole taková móda, jenže pak...“ zarazila se.

„... jste přišly na to, že Hnutí nechce něco jen po mužích, ale klade nároky i na vás?“

„Jste dogmaticka. Fašistická dogmaticka,“ zadrmolila nesrozumitelně snad proto, aby to mohla později snáz popřít. Aby, až půjde do tuhého, a do tuhého půjde, říkám si, pak mohla namítat, že říkala něco úplně jiného, jak je pro ženy se slabou vůlí typické, a mohla ještě dodat „stará“. „Stará fašistická dogmaticko“, a starosvět by tam byl s námi v tu ránu ve vši své ideologické paradě. Byl tam i beztak. Hned nato totiž Julie pokračovala a bylo to čím dál větší bahno.

„Myslela jsem, že jde jen o to, abychom se spolu na světě měli hezky,“ řekla docela pomalu a najednou srozumitelně, jako by pečlivě něco štelovala do svojí mentální vitríny, ale busta Rity to nebyla, ta by se z toho obrátila v hrobě. Julie samu sebe stavěla do průhledné pózy, a vidím figuru Libora vyzáblou ze zvracení (a k tomu slyším matku: „Jsi, zlatíčko, nic než plná klientů, pro sebe samu nemáš v sobě vůbec místo.“), a říkám Julii: „To vaše mít se hezky je pěkný začátek,“ a sama jsem překvapená, odkud ještě doluji tu přívětivost, „pěkný začátek dočista špatného konce, pokud máte za to, že ten pěkný svět stačí hlásat, aniž byste vy sama nesla kůži na trh svou vlastní radikální proměnou. Vy víte, jak to myslím, Julie. Myslím tím: klást nároky také na sebe samotnou.“

Přeskočil mi hlas jak učitelce. Ohryzek z jablka vyhazuju na nějaký kompost v rohu zahrady, plotem z ostnatého drátu vidím v houští za ním poskočit bažanta, pak dalšího.

„Chodí tam navečer hřadovat a my jim závidíme, že jim nikdo nekecá do života.“

Julie se s úšklebkem drží hubenými prsty ok drátěného plotu jablečného sadu, jako by ho chtěla vši silou roztáhnout, ale koncentračnické paralely Strážců mužskosti mě ani v nejmenším nedojímají, protože, a Julii to říkám nahlas, „svoboda, ta je ve vás. V podobě vnitřního prostoru, který tady venku,“ a řeknu to, řeknu, „svou POLITIKOU realizuje právě to Hnutí, z kterého jste vystoupila. Řečičky se vám líbily, ale nechtěla jste jakkoli měnit svůj pohodlný život, že? Svoje starosvětské slepičí manýry...“ a vím, že strílím naslepo, ale je to tutovka, protože ženy, co bojkotují teplákovky, sice rády žvaní o rovnosti (to milovaly i starosvětské ženy: žvanit o nespravedlnosti, zatímco čekaly u kadeřníka), ale ty řeči plné rádoby křivdy a touhy po rovnosti jim nebrání shánět ilegální salon, kde jim zhotoví trvalý make-up. Falešný obličej na ten jejich vlastní plný mindráků.

„Znamená to vzdát se ženských zbraní, do prdele, Julie. Odporných manipulativních strategií ženského těla beztak odsouzeného k stárnutí, které, když si ze všech možných alternativ vybere tu nejsnadnější, vás doběhne s o to větší hrůzou,“ a sama k sobě si dodávám, že když se mluví o katastrofálních důsledcích krátkodechých horizontů volebních období, hned každý ví, o čem je řeč, ale to o zoufale úzkém horizontu starosvětské ženskosti, kterou Hnutí penalizuje Komunitními centry, musí do žen ládovat i dnes, a ano, některé ženy se těmi nároky dusí, pracovat na sobě je totiž nikdo neučil, a myslím si: včerejší bachařka měla s tou bagatelizací převýchovy žen Hnutím setsakra pravdu, a Julie tam stojí a pak řekne, jako by se nechumelilo: „Richard mi to řekl už dávno.

Chtějí chlapy připravit o koule, vyhladit je, a měl pravdu,“ a já si vzpomněla, že to samé Richard řekl mně, a ulevilo se mi alespoň v tom smyslu, že se ve všem nemíjíme zcela, a jako bych chytila ty koule, co Hnutí mužům vzít nikdy nechtělo (a dalším z milionu důkazů, že Hnutí jde o strukturální změnu, a ne nějaký hloupý džihád pohlaví, je fakt, že nejen klientky v Centrech mají gratis povinného gynekologa, ale i muži ve všech Institucích dvakrát ročně absolvují zevrubnou gynekologickou prohlídku, a atsi byl starosvět deklarativně mačo, mužům neuměl pro péči o penis vygenerovat nic lepšího než urologa, směšného specialistu na čurání), a kdybych na té zahradě nebyla pracovně, už se tam vá-
lím smíchy mezi nahnílými jablky, protože prostodušší ilustraci toho, že starosvět sral i na muže, by jeden pohledal, a Julie, co se konečně pustila drátů a přestala si za ostnácem hrát na dívku holocaustu, se ptám: „A co ty na to, Julie, cos mu na to řekla?“

„Snažila jsem se mu to samozřejmě vymluvit. Říkala jsem, že Hnutí chce jenom rovnost pro všechny. Tehdy jsem tomu všemu ještě věřila, ale pak, pak, co ho regionální centrála nechala unést do Instituce, a v televizi se lže, lže se, že se to s manželkami konzultuje, tak...“ zajíkla se, „vždyť Richard byl svého času úplný feminist...“, hlesla a jako prve se pustila do vzlykání. Pod nápoem pláče Julii poskakují záda jako driblovaný míč, a nebylo to jen kvůli tomu, ale částečně i proto, že vidím, jak na nás z okna vily s tázavým výrazem v očích hledí jedna ze sekčních, a nechci na návštěvě budit rozruchy a zkomplikovat si povolení hovořit s Felicií (ředitelka Centra je může kdykoli stáhnout), kolem těch zad Julii obejmu a držím, držím a houpu ji, přestože se z mého sevření chce vyprostit.

„Julie,“ šeptám, „Julie, drahoušku, v tom základním si přece rozumíme,“ a nejdřív broukám, aby neplakala, ale nepomáhá to, a tak šeptnu, ať se vypláče do sytosti (v objetí jsem nás vymanévro-

vala za strom, mimo zorné pole sekční), protože pláč léčí, a klienti mě mají často za tvrdou, ale moje matka to ví a do memoárů to taky napíšu, že někdy teskním více než kdokoli jiný. Po lásce, po něze, po obyčejném plujícím životě, a to přesto nebo právě proto, že své službě jsem a budu vždy naprosto loajální. Protože každý volí, a já už zvolila, a dogmatickou mě nazývají muži, co chtějí všechno, a často teprve až při odevzdání slipů a trenýrek (mají to nejprve za nejapný žert) pochopí, že... Jenže to už je prostě pozdě.

Julii držím s neztenčenou silou. Jsme sousoším kralujícím jablečnému sadu. Protiváhou strašáka, který na opačné straně zahrady odhání špačky od jediné třešně v okolí. Jedna jediná třešeň, a má svého speciálního bodyguarda, myslím si a cítím, že i já mám slzy v očích z té nevyhnutelnosti, protože úkolem mé pracovní cesty je vymačkat Julii jako citron. Julii, co ač křehká fyziognomií je jednou z žen, co nic nebo téměř nic zatvrzele nechápe.

„Richard říkal, že ho chce novosvět vykastrovat,“ kňourne, „utýrat k smrti,“ a otírá si oči (vymýtí onen vyděračský ženský pláč, onen vodní teror dobrovolně ublížených, říkám si, a že další úkoly přede mnou takhle vyvstávají samy od sebe, a ne že si je, jak tvrdí matka, „velikášsky беру na hrb“).

Fakt, že Richard, byť se střídavými úspěchy, masturbuje na workshopu i v ložnici před plakátem zralé ženy, si nechávám pro sebe. Alespoň prozatím. On to ve své korespondenci Julii také nezmiňoval.

V jistém smyslu byl tedy Richard vlastně dál, než jeho žena tušila.

„Jde o to přesvědčit ho, že o žádnou kastraci nejde.“

„Říkal, že pokud nevystoupím z Hnutí, přestane se mnou spát.“

Kopnu vši silou do stromu, ale je mi to málo. Jako stromem zatřesu Julií.

„A ty mu to žereš? Porodnost je nyní nejvyšší za několik posledních dekád. A víš proč? Protože ženy už nejsou zmořené. Protože po letech bezzubé emancipace konečně zakusily opravdický posun.“

Julie hledí do země, špičkou boty ryje v zemi. Neříká nic.

„Zadržujeme vaši korespondenci.“

Vytřeštila oči a hledí jakoby zpoza stromu, ačkoli stojí vedle.

„Víme o všem, co si píšete, a nejsi mu oporou. V rámci jeho léčby působíš kontraproduktivně. Přišla jsem si pro slib, že to změníš.“

Jsme tu se svými dvěma světy. Mým úkolem je co nejrychleji je v následujících minutách prolnout. Blíží se večere, nezbyvá mi mnoho času.

„Když mi to slíbíš a v tom smyslu svému muži napíšeš, oba vás brzy pustíme.“

„Náš byt...“

„Hnutí vám přidělí nový, o byt se nestarej.“

Odmlčela se, jako by si brala chvíli na rozmyšlenou.

„Co přesně mu mám napsat?“

Následující slova vážím pečlivě, protože jde o hodně. „Napiš mu, ať se převýchově zcela a beze zbytku podrobí. Že není jediný důvod, aby tak neučinil, a opovaž se zmínit mou intervenci. Celé to musí působit jako jen a pouze z tvé hlavy.“ Mého stupně abstrakce by stejně nebyla schopná, myslím si. „Jinak piš, jak píšeš vždycky. Myslíš si to přece celé sama, lhát nebudeš. Chceš být se svým mužem šťastná a on chce být šťastný s tebou. A je jen na tobě, jestli vám k tomu dopomůžeš.“

Hovořím pak ještě několik minut v tom smyslu, že jejich rodné štěstí je v jejich rukou (jejich děti byly momentálně v péči

Richardových rodičů, s umístěním do Zahrady se otálelo kvůli jejich nízkému věku).

Jak jsem si zapsala později do zprávy pro Instituci, jež vše výše zmíněné shrnula do úředního jazyka, následující Juliino mlčení bylo hrou o vše.

„Jsem ochotna zařídit, aby vám do novosvěta Hnutí vystavilo to nejlepší doporučení.“

Víc ani z mé strany udělat nešlo. Beztak jsem tím už překročila svoje pravomoci. Doporučení vystavovaly jenom sekční. Ovšem v mém případě, vzhledem k mému kreditu, se dalo počítat s tím, že by mi to prošlo.

„Takže co?“ ptám se a přehrávám gesto „pohled na hodinky“, přestože jsem si je zapomněla ráno v koupelně (pokoje pro hosty nic moc a nešetřila jsem je ani ve zprávě pro Instituci), „tak bude to?“ A ve chvíli, kdy má ruka Julii pohládila (někdy jsou končetiny inteligentnější i než mozek novosvětské ženy), protože důkaz lidskosti je nejvíc, tak v tu chvíli jsem věděla, že je vyhráno.

Ženám v umělém spánku byl v Obrodě vyhrazen celý jeden zvláštní pokoj na zmiňované půdě vkusně adaptované k svému účelu. Na to, aby naše ústavy (Instituce, Centra a Zahrady) ničím nepřipomínaly vězení nebo nemocnice, kladlo Hnutí mimořádný důraz. Ať už šlo o výtvarné soutěže žáků základních škol, jejichž výsledky ústavy na svých chodbách s oblibou prezentovaly, květinové dekorace nebo pokusy s barevnými tapetami v ložnicích klientů (pokoje, jež byly za odměnu), ovšem v případě pokoje, kde ležela Felicie, tyhle chvályhodné snahy očividně vyšly naprázdno.

Místnost sice byla světlá (střešní okno prorazily samy zaměstnankyně v dobách, kdy veškeré řemeslné profese byly odvolány k práci na obnově nedaleké Instituce poškozené teroristickým úto-

kem Strážců mužskosti), ale nemocnici musela připomínat každému. Odér dezinfekčního mýdla (ležáky myli denně), pach moče, co byla odváděna z těl (druhotně ji v Obrodě používali k čištění náradí na práci v sadu), a bílé papírové hazuky na jedno použití, které měl za povinnost obléci si z hygienických důvodů každý, kdo vstoupil do pokoje, vytvářely přes veškerou snahu o opak nevyhnutelný dojem lazaretu.

Zde jinak beznadějně případy žen, uvedené do umělého spánku, podstupovaly výukový program Hnutí. A toho, kdo je soudný, dřív nebo později logicky napadne (mě za plentou a se skleničkou kafe, když jsem čekala, až Felicii probudí), zda by právě plošná aplikace takového přístupu nebyla efektivnějším způsobem převýchovy než naše „školní“ výuka v Instituci. Jestli to, co zbývá ke kompletní převýchově populace, neprovozovat právě v takhle přehledných podmínkách komfortních pro všechny zúčastněné (dobu probuzení klientů je možné sladit a predikovat a podle potřeb pracovat s jeho frekvencí), jestli právě tohle není naše budoucnost, tady v Obrodě v podobě experimentální vlaštovky v kutilských poměrech podomácku sflikované vily.

Říci, že mě to nenapadlo, by bylo sebeobelhávání a pokrytecké by bylo nazvat to něčím, co bychom skutečně chtěli v Instituci sami zavést, a to z jednoho prostého důvodu. Předpokladem zvnitřnění definujících podmínek humanity, ono kýžené akceptování mezilidských vztahů na bázi rovnosti a hlubinného nevizuálního porozumění, je vědomí. Přezdívka pokoje personálem Obrody na „nalejávrnu“ mluví za vše. Kanyly se softwarem neumožňují vědomě pracovat s emocemi. Ležáky program jenom bifluje.

Zpoza plenty obhlížím obličej ležáků identické svou absencí výrazu. Mou nedůvěru k léčebné metodě tohohle Komunitního centra potvrdily reakce personálu. Vypozorovaly prý (shodly se

bachařky včera při společné večeři), že i když se klientky, kterým tento způsob převýchovy pomůže, chovají v novosvětě na první pohled stejně jako ostatní, vykazuje jejich chování při bližším kontaktu určitou topornost. Snížené schopnosti improvizace jsou nepochybně způsobené právě tím rozdílem mezi prací s významem, který pochopíte, a seznamem ideových dat, co vám pustí softwarovou kanylou a vy si je jenom zapamatujete.

Jenže pořád lepší než „život na píču“, zhodnotila to jedna z bachařek na té večeři (na rozdíl od zanedbaných a vlhkých pokojů pro hosty španělským tofu ptáčkům nešlo nic vytknout). A s tím, s tofu na vidličce cestou k ústům, souhlasím.

Stále ještě za plentou vidím k Felicii přicházet anestezioložku. Usedla na lůžko, vyjmula kanylu a jemně klientku poklepala po tváři. („Uspávací by mělo být dnes dopoledne již tak slabé, že ji intenzivnější impulzy zvnějšku dozajista přivedou k vědomí,“ řekla mi sekční, když mi sebrala prázdnou sklenici po vypité kávě, důraz na absolutní pořádek u spících platí bez výjimky.)

Klientka ztěžka otevřela oči, „čekejte cokoli,“ řekla anestezioložka ve dveřích, když přicházela, a kývla na mě, ať se přemístím k lůžku. Felicii se legitimuji stejně jako před pár dny Julii, ačkoli teď a tady je to spíš pro forma. Felicie zjevně nic z toho nechápe, alespoň tím způsobem na mě civí, anestezioložka odchází a já mám po dlouhé době, nepochybně z premiéry takovéhle situace, ukrutnou chuť na cigaretu. Protože hovořit k někomu, kdo je údajně při vědomí, ale vypadá, jako by nebyl, je jako gestikulovat před obličejem slepci nebo mluvit na hluchého, a chuť na cigaretu musí mít podle mě v takové chvíli skoro každý.

Sama sobě tak vymlouvám vnitřní výčitku své slabosti, zatímco nahlas Felicii vymlouvám ty její.

„Váš muž především lituje, čeho všeho se na vás dopustil.“

Obličej hned nato cukem otočila ke stěně a já si jen domýšlím, jestli to udělala schválně. Podle zpráv bachařek si za svými plastikami (až na tu nosu) stojí a na fakt, že její muž kvůli výčítkám trpí bulimií, nijak nereaguje.

„Přestože muž klientku donutil k liposukci břišních partií, šarlatánské omlazovací kúře, která jí způsobila ekzém, a sám ji přivezl a zapsal na ilegální kliniku plastické chirurgie s žádostí o provedení všech dostupných zkrášlovacích procedur, klientka jakékoli jeho pochybení odmítá a podstoupení operací nadále označuje za své svobodné rozhodnutí,“ píše se v evidenčním spisu, jehož studiu jsem věnovala většinu dvou uplynulých dnů. Do zadních prostor hangáru, který byl oficiálně skladem zahradního nábytku, jezdil manžel Felicii jednou týdně navštěvovat, to vím od sekční, co mi spis půjčovala, a i to, že tam ležela celých dvanáct týdnů.

„Asi mu nedošlo, že všechny ty operace nemůžou udělat najednou,“ řekla sekční a zasmála se nenapodobitelným ironickým smíchem, a nenapodobitelný je ne kvůli nějaké speciální modulaci hlasu, ale protože v tuhle chvíli je smích to poslední, co je vzhledem k situaci Felicie na místě. Daleko daleko za cigaretou, na kterou ostatně kdykoli můžu na balkon, jen si musím dát pozor, abych si při tom nezaklapla balkonové dveře.

„Váš muž nutně potřebuje vaše odpuštění,“ říkám do bledého netečného obličejce a hlava mi to nedává, tuhle zapikolovanou konfiguraci. Ačkoli Libor byl vtělením vzorové sebereflexe, v Instituci se nám za těch pár měsíců doslova vyvrhnul z podoby (v kapse mám pro Felicii jeho fotografii, ale ten zbídačený vychrtlý zjev se zdráhám ukázat) a je mi jasné, že pokud se s ním jeho žena mým prostřednictvím nesmíří, nejvýš do pár týdnů někde mezi ložnicí a toaletou na následky svého špatného svědomí alias hladovění skoná. Jakkoli ony píčovinky papalášek městských částí nemusím

(placaté jako promluvy nájemných pohřebáků), hovořím k Felicii o tom, co si kdysi jako manželé s Liborem slíbili na úřadě, to „v dobrém i zlém“, protože to dobro se zlem se tu zakouslo dost originálně a málokdy je originalita takhle obrovský průser. Jenže Felicie civí jako sup. Jako by mě chtěla klofnout, myslím si, hledíc do Felicina mlčenlivého obličeje (umělá vyhlazenost kolem víček připomíná kluziště), ta zaťatost jí leze ušima, a přestože jsem u lůžka už alespoň půlhodinu, Felicie zatím neřekla nic jiného než „jednalo se o mé zcela svobodné rozhodnutí“, jak už se podle evidenčního spisu vyjádřila stokrát předtím. Lítost nad plastikou nosu navíc podle všeho odrážela pouze fakt, že jí ho v té ilegální kuče zkazili (ten tvar rohlíčku se směšně tenkým zobcem).

„Dejte mi zrcadlo,“ štěkla v nečekaný moment, kdy jsem myslela, že se už už oddává rozumu a konečně z ní vypadne něco chytrého. Zrcadlo schovávali v Obrodě v zásuvce navíc jen a jen pro ni, a tak jak moje frustrace roste, mám sto chutí se jí zeptat, a co za to?, protože ostatní se bez zrcadla taky obejdou a celé tohle tady je přece tažením proti privilegiím. Slzy se jí spustily, jen se v něm uviděla.

„Jste krásná,“ říkám jí, „a Libor vás už dlouho miluje jen pro vaši unikátní povahu.“

Od bachařky vím, že když Felicii hospitalizovali, vážně pokoušela personál, a dává to rozum: zatímco Libor své výčitky adresoval sobě, ona zcela logicky společnosti.

„Stačí podepsat pár slov dopisu, který jsem za vás zformulovala,“ dodávám a podávám jí obratem list papíru s propiskou. Překvapila mě ta rychlost, s kterou tužku čapla, ruku s ní ale hned zase schovala pod deku a o přečtení listu nejeví sebemenší zájem. „Sebepoškozování, tirády, manifestační skoky z okna“, četla jsem o Felicii ve spise. Jinak než pod prášky si s ní nevěděly rady, a s po-

dobným případem tvrdohlavosti jsem se do té doby nesetkala ani já, a to ani na žádném ze svých předchozích výjezdů mimo Instituci. Proč trvá na tom, že šlo o její svobodné rozhodnutí, když ji k těm plastikám přinutil její muž, ptám se, a co na kom si tu chce vyvzdorovat?

Vidím anestezioložku dávat mi smluvené znamení, že Felicie brzy opět usne. Ten program, co ji ve spánku školí, je nejspíš naprostý cancák, říkám si, když je na tom střídavě jen zle a ještě hůř, a s pocitem, že zkazit tu už není co (Felicii pomalu sklovatí oči), vytahuji Liborovu fotografii, že to zkusím ještě jednou. „To je váš muž, prosí vás o odpuštění.“ Fotografie jí držím před očima, Felicie bledne, co nevidět znovu usne.

„Bude to zaručeně k ničemu,“ říkala mi hned zkraje anestezioložka, ale já věřila v úspěch, a věřím dál. Buď si Felicie přizná, že na jeho popud udělala ptákovinu, anebo ji dojme už jenom to, jak její muž vypadá. A byla to z mojí strany nezměrná naivita, ale bez její špetky nutné na kydání těch pomyslných vagonů hnoje moji práci dělat nejde. Vůbec poslední naději pohřbil zvuk prudkého svistu. Po fotografii Liborovy vyhublé tváře vidím stékat Feliciin napěněný flusanec. Hned nato definitivně ztratila vědomí.

Anestezioložka, co mě mívá, se vítězoslavně usmívá. Všechno, co předpovídala, se splnilo. A já, abych řekla alespoň něco, podotknu, v té situaci nesmyslně spiklenecky, „Pokud byste u klientky našli modré kuličkové pero, pošlete je prosím na mou adresu.“

Nacpaly mi koš plný jablek a rozloučit se přišly všechny bachařky včetně několika sekčních. Anton byl přistaven na čas, aniž bych o něj žádala, na Felicii jsem se šla naposledy podívat ještě těsně před odjezdem. Poprvé jako by se šťastně usmívala. Možná je jí přece jen

takhle nejlíp, říkám si, každopádně nikoho dalšího nenakazí svým přístupem. Dopis pro Libora podškrábnu místo ní a uvidí se.

„Trpěla, aby byla krásná pro chlapa, co ho zabásli, a jí taky. Z toho bych se zvencla i já,“ ucedila jakási novicka, co Felicii zrovna měnila polštář. Další nedostatečně ideologicky proškolená, a v hlavě mi zní pár dní stará slova ředitelky Obrody o tom, že Hnutí hrozí spánek na vavřínech, a co jiného než to jsou zaměstnankyně, které takhle hanebným způsobem komolí pojem lidské krásy?

Stiskem ruky se loučím se všemi, co mi přišli popřát šťastnou cestu, nejdelším s Julií. Do pohledu z očí do očí dávám všechno. Příslib doporučení, bytu i práce. Prázdných apartmánů po klientech, kteří zařvali v Instituci a jejichž ženy odešly žít do komunit, byly tisíce a daný stav tak umožňoval nejen snadno dostupné bydlení pro páry, které úspěšně absolvovaly převýchovu (závěrečné zkoušky Libor s Felicií hravě zvládnou, myslím si), ale v případě Julie taky velkou šanci najít si místo v oblasti realit, kde pracovala už předtím.

Celé je to jen o vás dvou, říkám jí pohledem do těch jejích očí, a neuhnula jsem, dokud nezatroubil anton.

3.

„Pečovatelství dům Oskar,“ hlásím řidičce pro jistotu svoji příští destinaci, jakmile jsem koš plný jablek v zavazadlovém prostoru vklínila mezi rezervní pneumatiky tak, aby se cestou nevysypal. Kvůli zvířenému prachu v oknech antonu nevidím z jedoucího auta skoro nic až na obrysy buše (do okýnka tu a tam vši silou vrazí větev, jako by tou cestou snad ani nikdo jindy neprojížděl) a říkám si, je to jako v té úplně nejvýchodnější Evropě: opulentní vila oligarchy, ke které vede naprosto zbídačená komunikace, a jako když se potůčky vlévají do řek, přesně v opačném sledu, než když jsem do Centra přijížděla, se tenčí cesty slévají do okresek, silnic první třídy a nakonec dálnice, na kterou jsme dorazily odpoledne a vládnul jí obousměrný hustý provoz.

Mám černé svědomí, že jsem zanedbala svou práci na memoárech, a to jsem se ještě cestou do Obrody dušovala, že si na ně na vizitě v Centru najdu čas. Jenže pekly se vegetariánské buřty (spolu se zabavenými šminkami) a kvůli úmorným hovorům s bachařkami a zhlédnutí ukázky z představení pro každoroční divadelní festival Komunitních center mi zbyl sotva čas na psaní povinného reportu pro Instituci. Zevrubný popis Fáze sedm neboli závěrečné zkoušky tak pořád zůstává jen jako předsezvetí, a i když jsem si v antonu vytáhla dokonce laptop, z pekelného soustředění na rozvibrovanou obrazovku se mi stejně, jako když jsem se v dětství na zadním sedadle pokoušela o čtení (zatímco matka kamsi zuřivě řídila), dělalo špatně od žaludku.

Matka má teď na rozdíl ode mě na čtení knih času mraky, říkám si a něco z pradávnejší kvality papíru souvisí s lidskostí stejně jako

důraz Hnutí na opravdovost mezilidských vztahů, a právě fakt, že jsou knihy antikvárním artiklem pro fajnšmekry, je důkazem jejich bytostných kvalit, protože to velké vždy přichází z okraje, stejně jako Hnutí, a velkým se stává usilovnou prací vždy nejdřív nutně malé komunity osvícených jedinců, co na začátku navíc zpravidla působí směšně, a to je také součást těch úskalí, která je třeba zdolat.

Strach ze směšnosti je kromě toho často tím vůbec největším strachem, co lidi mají: v zemích blahobytu, kde smrtelný strach z válek plundrujících celá města nahradil normalizovaný strach z teroristických útoků nějaké ze zájmových skupin (přestože se kvůli nějaké vágně formulované paralele hovořilo o odkazu RAF, Rita se inspirovala úplně jinde), strach ze směšnosti Hnutí brzy překonalo, aby se v průběhu let stali pro většinu směšnými Strážci mužskosti. Ti, kteří nejdřív s pocitem naprosté převahy hájili starosvět, a s jazykem na vestě ho brání dodnes, ale směšnost, kterou vyčítali Hnutí, doběhla je. Směšnost, co neznamená nepochopení velké myšlenky toho, komu je směšnost připisována hloupostí jiných jako dávno dávno Hnutí, ale naopak pochopení malosti té, co se za velkou pokládala jenom proto, že si neviděla do úst (místo hovořících úst ženy hodnotila barvu její rtěnky), a směšnost, s kterou bojuje Hnutí ve svých vlastních řadách, jsou ženy, co nám nepřestávají dělat ostudu. Říkám si, když oknem pozoruji přídálničnickou mračna staveb nového typu (na visutých zahradách roste zelenina a vzkvétají sady, zatímco v přízemních patrech se plodiny prodávají a ekologická stopa způsobená transportem plodin z jednoho konce země na druhý se tak nejenom zmenšuje jako v případě regionálního samozásobitelství, ale je nulová, protože z visutých zahrad dolů do obchodů nesou úrodu v nůších sami obyvatelé nejvyšších pater těchto megastaveb; peníze utržené za plodiny odevzdávají

správcovské firmě namísto nájemného). Oknem pozoruji to funkční lidské hemžení (někde si namísto nůží podávají ovoce v košících lidským řetězem, předposlední občan dole pak ovoce sprchuje a poslední pečlivě ukládá do lísek, které putují rovnou do prodejny vzdálené ne více než čtyři metry), a pozoruji tu vzájemnost s plesajícím srdcem, a přitom poslouchám hovory spolucestujících kolegyně, co se stejně jako já vracejí z vizit do svých Institucí.

Kolegyně za mnou vypráví, jak jedna z recidivistek, ke které ji vázal jakýsi služební úkon, prohlásila, že její fyzická krása a mládí je chloubou, a ne ostudou (jako by kdy Hnutí mělo vizuál za hanbu, a ne jenom za element, jehož důležitost byla ostudně přeceňována), a ať ji tedy laskavě bachařka, „když je tak chytrá“, obdaří něčím jiným, co na muže funguje. „Ty bezcitná krávo,“ řekla mé kolegyni. Ta citujíc recidivistku si na klíně přidržuje košík s husou (je na tom něco pokleslého, myslím si, že nás na vizitách takhle pakují svými výpěstky), a může za to husí kejhání a hudba z rádia, kterou řidička pustila i k nám bez toho, že by se kterékoli z nás zeptala (neslušnost, co mě vytáčí), že všechna slova svojí kolegyně nemohu dost dobře chytnout: „... nabalila jsem ji vzdělávacími materiály, ale pochybuji, že si z nich něco vezme, když u zkoušek už tolikrát propadla,“ slyším ji říkat o recidivistce, „ony s tím ale u chlapů maj fakt úspěch.“ Myslím si: u troubů, co se převýchově pořád obratně vyhýbají, u natvrdlých mužů, co dobrovolně nepochopili nic (inteligentních, kterým stačilo jen otevřít oči, je dnes více než osmdesát procent), a je to druh, který je s přibývajícími lety na vymření (naše antony z nich den co den ukrajují). Základem je koordinace převýchovy obou pohlaví, a fakt, že jsem se v uplynulých dnech zabývala v Centru Obroda právě tímhle, můj odpor k recidivistce zmenšuje (tobě podobným je beztak historicky odzvoněno, tak si to svoje manipulativní kupčení s vizuálem

užij), a navíc mě zaplavil soucit. Vzpomněla jsem si totiž na Ritina slova útěchy pro členky Hnutí, co se s obdobnými ženami potýkají, a nejsou to klienti recidivisté, kteří Hnutí dávají nejvíce zabrat, ale právě takovéhle ženy, které naši práci podkopávají okázalou nenávistí k našim hodnotám.

„Za nás nemluvíte, fašounky feminismu,“ zní mi v hlavě slogan z plakátu demonstrace starosvětských žen, které jsem se zúčastnila jako úplně mladinká (něco jako když anarchistka navštíví pohřeb nácka), obraz, který jsem celá léta vytěšňovala, protože z té demonstrace starosvětské přízemnosti odmítající ušlechtilost jenom kvůli svým odporným sobeckým zájmům jsem krátce po začátku (hned jak jsem zmerčila ty hesla) utekla s pláčem pryč. Vidím to sedíc v antonu mezi taškami se zeleninou (v jedné jsou lilky, druhá překypuje lesklými rajčaty) jako dnes, jak jsem se z demonstrace domů trmácela pěšky, protože výbuchy pláče ne a ne přejít, spíš naopak, jak se mi to celé rozleželo v hlavě a já měla panickou hrůzu z toho bulet před lidmi v tramvaji. A Rita k onomu „sesterskému rozkolu“, který dodnes pro některé zpozdilce Hnutí znevažuje, řekla: „Ženy, co mají za kapitál ne svoje vnitřní kvality, a místo péče o sebe jako o bytost se věnují péči o svůj zevnějšek (jsou jako skříň, co sama sobě bez přestání utírá prach, místo aby se věnovala studiu knihovny, již skrývá), nechť nejsou předmětem naší nenávisti, ale soucitu. Dělalí to z intelektuální lenosti, z povrchnosti, za kterou nemůžou, protože k ní byly vedeny, další se hloupé narodily a hloupými zůstanou (dcery alkoholiků a fetišáků třeba) a část žen skutečně až na své povrchové plochy nemá, co by světu nabídla, a tak o ty povrchy pečuje přednostně před čímkoli jiným tak, jako matka zahrnuje opičí láskou své jediné dítě.“

Něco mi stáhlo něco v krku, něco, co nejde polknout ani vyslovit, a na sedadle antonu mě přemohl pláč, jaký jsem nezažila od

dob té demonstrace, kterou jsem na roky úplně zapoměla. Hlavu mám v dlaních a slzy mi mezi prsty kapou na tepláky. Na šedivé bavlně dělají na stehnech tmavé fleky, jako když se klient tažený násilím chodbou Instituce počurá z předtuchy elektrické helmy. Slzy prosakují látkou na mých stehnech a pláč neustává, vlhkost se šíří až do klína, a když proniká kudrnami moudí, cítím ji na pyscích mého pohlaví, protože přestože to nikdo nechce ani nečeká, ze solidarity se svými klienty ani já nenosím spodní prádlo. A slzy se valí dál, až všechno kolem mě ponoří do fleků. Krajina za oknem, zelenina, kolegyně i ošoupaný autopotah před mýma očima se slévají do tvarů polozvířat, sídel pouštní oázy a obloukovitých těles, co nechci nazvat prsy, helmami ani pozadími, ale jsou jimi, a nějaká prořízlá animální ústa se šklebí mému pláči jako něčemu, co je jen a pouze levné a směšné způsobem, co nehovoří proti směšnosti, ale pro ni. Jako důsledek nějaké dávno učiněné mylné úvahy, a chci se keřovitými trsy těch skvrn prodat až k ní, k té úvaze na místě a v čase, kdy se stala, ale zároveň mě nic jiného na celém světě tolik neděsí. Nešklebí se mi nic venku, ale celé je to uvnitř. A jako když se otevře skála, co v útrobach skrývá poklady, vidím cosi otvírat se i ve mně: průrvu mezi švy pevninských desek, kam se s hlukem a řevem tonoucích v sutinách propadají města, tupou sekyrou vyťatý klín mého pohlaví. A pak slyším říkat jednu z kolegyně: „Hele, úplně novejšodíkovéj palác,“ ale je to jako z obří dálky, a krátce nato jsem usnula.

A přestože mi ještě není zcela dobře, když se mě kolegyně, co sedí přes uličku, s vážnou tváří dotazuje, kdo si tak myslím, že mě chtěl otrávit „tím veggieburtem, cos před chvílí snědla“, tak se tomu směji společně s ostatními. Vegetariánské burty na šminkách jed nejsou, v Obrodě to jedí pořád, když si na vatře ze zabaveného

make-upu něco pečou ve své komunitní zahradě, ale pro jistotu volám ředitelce Centra, abych se přeptala na ten buřt, co mi dali na cestu, ale nebere to.

Jedeme noc a den a několik kolegyně stačilo vystoupit a nastoupily nové, a na některých křižovatkách nebo odpočívadlech na sebe zaměstnanecké antony čekají (kolegyně s husou přestoupila do antonu, co postával u krajnice dočista uprostřed ničeho), a je to dokonale vymyšlené jako starořímský poštovní systém, jen nás místo koní vezou mlčenlivé řidičky („Roboti?“ ptám se a náš auták je v tu ránu plný stísněného smíchu) a na odpočívadlech, kde stavíme, abychom vyhodily nahnílou zeleninu a daly si svačinu (zatímco jsem spala, půlka jablek mi z košíku zmizela), a potkáváme lidi, a jsou to lidi novosvěta, a to je nádhera.

A zas jako předtím po čase sjíždíme z hlavní, a to si užívám, protože protihluková stěna, která předtím kilometry clonila výhled, jenom aby lidem za ní znemožnila přímý styk s moderní civilizací (jedna kolegyně tvrdí, že je to autonomní zóna volného obchodu, a druhá, že se jedná o budoucí raketoplánové centrum, jenže obří nápis „Klonning“ vyvedený na zdi nezávislým streetartovým umělcem mluví spíš pro středisko asistované reprodukce), a jako filmovým stříhem konce té zdi jsme najednou v rozdivočelé krajině, která vegetací divočí tím více, čím víc se silnice zužuje, a pak hrbolatí (keře mají lopuchové listy velké jako deštníky a propletenice starých stromů vypovídají o naprostém nezájmu místních developerů), a v antonu jsem zase sama, a sama sebe napomínám: nebudu opakovat školáckou chybu z minula, a jakmile mě řidička vysadí a pomůže mi s kufrem a ostatními krámy, asertivně ji požádám o petku s vodou.

I matčin dům s pečovatelskou službou Oskar pro rodinné členy pracovnic Instituce byl nemovitostí s osobitou historií. Přestavby na domov rodičů pracovnic spádových Institucí, Center a Zahrad se ujala donátorka z nedalekého města, úspěšná podnikatelka v komunikacích. Pro důchodce vykomunikovala budovu dávno opuštěného motelu (originální nápad motelu na samotě pojal jakýsi D. B., ale krátce před dokončením stavebních prací byl hospitalizován Institucí a otevření důchodáku dva roky nato se prý už nedožil).

S matkou jsme o osudech toho muže s oblibou spekovaly, kdykoli jsem ji předtím přijela navštívit. Dokonce mě asi před rokem poprosila, jestli bych se nepokusila o jeho konci dohledat něco bližšího („při tvých konexích,“ lichotila mi), ale anály našich ústavů mlčely. A když se ztrácejí lidé, vypadá to, že Hnutí tím jejich život relativizuje, ale do regionálních dějin by se D. B. svým pochybným motelem neotiskl zdaleka tak výrazně, jak se mu bez vlastního přičinění povedlo tím solidním ústavem pro seniory (na té samotě by do roka zkrachoval, notovaly jsme si s matkou).

Na mou žádost o vodu, jakmile jsme vystoupily, řidička okamžitě vystartovala do kabiny, sixpack dvoulitrových petek jsem s díky odmítla, „stačí flaštička Vackovy mainstreamové minerálky,“ říkám jí. Antony ji zřejmě fasují, Vacka znám z televize. Flaštičku strkám do klokanky teplákovky (dilema, jestli vyrábět mikiny s kapsami, nebo tunýlkem, na několik měsíců výrazně paralyzovalo oděvní sekci Hnutí), kolečkový kufr беру do pravačky, v levé držím košík a pak ještě dvě igelitky.

Julie se musí smát, když si mě vybaví takhle napakovanou jako vánoční strom, do igelitek mi ještě před odjezdem na poslední chvíli přicpávala jakési blbosti. Dívám se za antonem, tečkou, za kterou se praší, a říkám si: tedy jestli si na mě ještě vůbec vzpomene, a je to jedno, hlavní je, aby napsala Richardovi.

„Věruško!“

A stojí tam matka jako sloup stromu a v ruce drží oj kárky. „Dej to sem, ukaž.“

„Mami,“ zhoupnul se mi hlas, „kde se tu bereš?“

Ale to už matka lifruje na kárku igelitky a pak mi pomáhá s kufrem, ale spíš pomáhám já jí, protože mě skoro odstrkuje.

„Jelas sama?“

„Jen posledních pár hodin.“

„Tak to teda ty spolucestující lituju, potom seš cejtít na sto honů. Vysmrkej se,“ a podává mi kapesník.

Na novou teplákovku jsem zapoměla jako na smrt, a to jsem si ji slíbila v Centru nafasovat, ale stejně na to pak nebyl čas.

Přestože matka nikdy neví přesně, kdy přijedu, pokaždé to nějak vytuší, prostě ji vždycky potkám cestou. Minule seděla pod stromem u cesty, bylo už slušně po půlnoci. Vysvětluje to zpravidla tím, že si „vyrazila na špacír“.

„Měla jsem frmol, víš,“ hájím se ohledně teplákovky.

„Frmol máš od té doby, co pro ně pracuješ.“

Chvilí zkouším počítat, kolik je to let, ale ničeho se nemůžu chytout, ničeho, co by na mě v těch letech vyskočilo jako milník čehokoli, a matka chytila oj kárky, že ji potáhne, a chvíli se o to přetahujeme.

„Co je novýho?“ ptám se a vidím, že stromy v aleji kolem cesty zas od minula o kus povyrostly, ale matka vypadá úplně stejně a často se mi vedle ní zdá, že stárnu jenom já, a ona vlastně jen celou dobu čeká, až se přistěhuju za ní a budeme tu bydlet společně jako celá ta léta předtím, než jsem nastoupila v Instituci.

„Za barákem máme stádečko koz,“ říká matka. „Ředitelka se zbláznila. Abychom se prej měli o co starat. Říká tomu aktivní

odpočinek. Jako by stáří měly bejt galeje. Myslíš, že to takhle maj i v jinejch důchodácích?“

Táhnú kárku, poskakuje, zajímalo by mě, kde ji matka schrastila. Pochybuji, že patří k eráru jejího ústavu, ale nejbližší barák je tři kilometry vzdálená benzinka a do vesnice kus dál, tam matka nechodí.

„Chtěla bys jinam?“ ptám se matky. Matčiny stížnosti na důchodák jsou evergreen.

„Kdybys o něčem věděla...“

Samozřejmě že bych byla i potřetí ochotná absolvovat všechno to papírování, žádosti a formuláře jen proto, aby se cítila líp, ale všude je přece něco. Matka si bude vždycky stěžovat.

„Co Jaroslav?“ ptám se místo toho. Matka máchla rukou. „Nikam už nechce. Nejvejš do herny nebo na houby. A to jenom na palouk k houpačkám. Říká, že tam má ‚svý místečka‘, les že je zbytečná štreka. Budeš tlustej, říkám mu.“

„To už je, ne?“

Matka se zastaví a rozhlíží se po krajině.

„Chceš si odpočinout?“

Odmítavě zavrtí hlavou a vezme si ode mě cigaretu. Zapálí si a celou dobu se dívá někam pryč.

„Támhle budou stavět,“ ukazuje.

„U rybníka?“ ptám se.

Pak obě mlčíme. Svůj vajgl matka strká do kapsy u tepláků, už dávno jsem si její manýry zakázala jakkoli komentovat.

Zdravíme starce a stařeny posedávající před důchodákem na židlích kolem stolků. Matka je na mě pyšná. Kdykoli přijedu, vždycky mě spěchá představit těm stejným kamarádkám, jedna z nich tam zrovna sedí vedle vzorně vypletého záhonku.

„Tak už máte všechno to svinstvo pochytaný?“ zajímá se. „A nezloběj tě moc? Já jim dám, jestli budou zlobit takovouhle hodnou holčinu.“

Laškuje se mnou jako vždycky.

„Všechny ještě nemáme, ale už to nebude dlouho trvat. Momentálně je u nás stejně skoro nemáme kam dávat.“

„Jo no, to já vždycky říkala. Tohle Hnutí si to pohlídá. A měla jsem recht,“ směje se stařena, zatímco s matkou parkujeme kárku. Matka jí z mých zásob bez ptaní vnutí tlustou okurku, stařena opětuje její dvojznačné gesto.

„A tlustej banánek by nebyl?“ dodává, fóru se s matkou hurónsky zasmějí. Jsem ráda, že je matka takhle fit. Bude jim se stařenou nejspíš oběma stejně, ale u matky mi to nikdy nepřijde.

„Máš tu dobrou partu, mami,“ říkám, když jsme si konečně sedly, matka si sundala sluneční brýle a potáhla si z další, teď už svojí cigarety, kterou si před chvílí přinesla ze svého pokoje. Přestože mám v kapse vlastní, čekám, jestli mi na oplátku nabídne.

„Vyšlo ti to povýšení?“

„Valná hromada se k tomu zatím nevyjádřila.“

Štve mě, že matka mluví zrovna o tomhle.

„Říkala jsi, že je to věc sekční a že jsi s ní zadobře.“

„Jo, ale stejně to musí schválit.“

„Takže formalitka,“ usměje se a poklepe mi se svým obvyklým gustem na rameno.

Zapadá slunce a já marně vzpomínám, kdy naposledy jsem takhle někde jenom seděla. Dívám se, jak se mraky barví do oranžova a obloha se rudě šmouhuje. Přestože motel stojí na samotě, kvůli světelnému smogu z nejbližšího města jsou tu hvězdy vidět jen matně nebo vůbec ne. Matka si navíc pokaždé stěžuje, že v noci slyší dálnici, a nemůže kvůli tomu spát. Víím, že je to nesmysl, ale

když se v noci probudím, poslouchám tak urputně, až mi šumí v uších, takže pak sama nevím, jestli nemá přece jen pravdu.

„Kombinace toho nejhoršího z města i z venkova,“ popsala jednu matku výhody svého ústavu. Tenkrát jsem za ní poprvé a naposledy přijela ve dvou. I s tímhle mužem jsem se po necelých dvou letech rozešla. Ani jeden z nás nebyl ochotný se přestěhovat. Přitom jsem mu nabízela, že je v Instituci volná dvougarsoniéra, a on se předtím vždycky oháněl tím, že svou práci může dělat odkudkoli.

„A co ten tvůjovej chlap?“ ptá se matka, jako by mi četla myšlenky. Nikdo jiný než ona tohle neumí. Típla cigaretu a vzdychajíc si natáhla nohy na uprázdněnou židli vedle.

„Přijel už? Nebo si furt jenom voláte?“ Masíruje si lýtko, na beton chce, abych se jí na ně zeptala. V e-mailech si stěžuje, že ji budí křeče v noze, ale když jí radím, aby s tím šla za doktorkou, jen mávne rukou.

„Byla jsem za ním. Asi před měsícem.“

Balím se do deky potištěné červeným logem Hnutí. Každá židle má svoji, personálem pečlivě složenou přes opěradlo. Podobné detaily mě uklidňují: ať si matka říká cokoli, tenhle ústav poskytuje vzorovou péči.

„V tom jeho zapadákově, co nemá ani vlastní samoservis?“

„Přišel pro mě k vlaku,“ dodávám, jako by bylo proč cokoli dodat a proč vůbec matce něco vysvětlovat. Nikdy s tím nepřestane, a já na sobě nikdy nedám nic znát.

Matčina známá se zvedá ze židle a zabalená v dece odchází do baráku. Když jde kolem nás, vytasí z kapsy tepláků salátovou okurku, kterou jsem přivezla z Obrody, a zamává mi s ní před očima.

„Kdybys tohohle robertka chtěla na večír pučit, tak se stav,“ a s matkou se zas smějí, a já se sázím sama se sebou, jestli s tím

matka začne už dnes večer, nebo až zítra, a mám těch jejích prvoplánových vulgarit za ta léta po krk.

„Přišel pro tebe k vlaku a pak?“ ptá se, a já jako bych ji slyšela říkat: v zapadákově se stejně nedá dělat nic než to jedno, ale říct to nahlas, tak se šíleně urazí, a beztak by nic z toho nepřiznala.

Druhý den ráno hned po snídani mi matka navrhla, že se spolu půjdeme podívat na kozy. „Tuhle trávu maj nejradši,“ radí a šku-be vedle ohrady úplně stejnou trávu, jako roste všude. Příčinou i důsledkem našeho nesouladu je moje zaryté mlčení v jistých konkrétních situacích. Můj tichý vzdor, který matka označuje za „nedospělý“, a nejspíš na tom něco je. Matka byla vždycky osobnost a vyrůstat vedle osobnosti jednoho specificky disponuje: sráží a kultivuje zároveň, a to mechanismem, o kterém se s matkou nedá na rozdíl od sexu naprosto hovořit („Mou největší chybou bylo, že jsem tak dlouho diskvalifikovala chlapy, co ho měli zahnutej,“ nechala se slyšet minule), protože způsob, kterým matka „je“, jí přes všechnu deklarovanou otevřenost brání nahlédnout, kde ono „je“ není a nikdy být ani při nejlepší vůli nemůže.

Nanejvýš trpí výčitkami, běží mi hlavou, které jsou většinou naprosto mimo, říkám si, když ji vidím natahovat vrásčitou ruku mezi plaňkami plotu, a sleduji, jak s dětskou radostí pozoruje kozy, co jí trávu lačně tahají z rukou. Prozpěvuje si k tomu popěvek, co mi ani vzdáleně nic nepřipomíná. Něco z matčina autonomního světa. A mám to po ní, to „kdyby něco nebylo, tak něco jinýho by naopak bylo“, což je v případě matky spojené s pocitem viny, že Hnutí tehdy dávno podporovala jenom pasivně. Nikdy nevystoupila z té „šedé zóny tichých příznivkyň“, i když moje vlastní snažení vždycky, a možná právě proto, maximálně podporovala a na rozdíl od matek mých kolegyně, které kolegyně v kuchyňce dlouze

probírají s pocitem, že je na ně z jejich strany vyvíjený jakýsi tlak směrem k rozhodnutím, o jejichž správnosti nejsou přesvědčeny, mi dávala vždycky ve všem svobodu.

„Jsi šťastná?“ zeptá se najednou.

Náruč mám plnou trávy.

„Jsem.“

Tahle moje po roky vždycky stejná odpověď na matčinu pravidelnou otázku nabývala v průběhu let všelijakých kvalit a obsahů, a co odrážela většinou, bylo uspokojení z mé práce přímo na biologické úrovni (člověka konstituují ideály, a tak každodenní prací v jejich jméně sytí své prazákladní potřeby) a tu a tam mě uspokojovaly i moje vztahy s muži (v krátkých obdobích byly i s to nabýt vrchu nad vším ostatním), a matka říká krmíc poslední kozu, takovou malou černou chudinku: „Předevčírem jsem si vzpomněla na tamtoho, jak tě prosil, abys s ním odjela pryč,“ a já si říkám, proč si nevzpomněla spíš na toho, co v Instituci krátce pracoval jako lektor (tím spíš, že ho s matkou pojil zájem o barokní malířství), nebo toho, co se mnou dokonce tři roky bydlel v garsonce a matku iritoval svojí vášní pro letadla, a pak se z ničeho nic (nejspíš předtím zahřmělo a zablýsklo se, ale krmily jsme zvířata a ničeho jiného jsme si nevšímalý) spustil déšť, a byl to největší liják za posledních několik měsíců.

Chytila jsem matku pevně za ruku a utíkáme spolu po cestě směrem k důchodáku (budova je od kozí ohrady jen pár metrů, ale směrem ke vchodu se musí skoro celá oběhnout). Matka nadává („chtěla jsem pak k rybníku, ale bude tam teď kurva bahno,“ a já mám radost, protože matčinu oblibu brčálníku, kde se ani nedá koupat, vůbec nechápu), a pak se tomu spolu smějeme, a když už jsme tak tak ve dveřích (matčina mokrá ruka mi z dlaně jen furt vyklouzává), zahřmělo strašlivě jak v kině. Jako ve filmu předehra

strašností, co přijdou, a rozdíl mezi filmem a skutečností je v tom, že v životě takový blesk s hromem znamená leda, jak poznamenala matka, „skvěle, že nám na jaře instalovali ten druhý hromosvod“, a může za to špatné svědomí z odkládané práce, že od skutečnosti a filmu jsem rázem u svých předsevzetí, a v ruku cítím přímo brnění: memoáry stojí už od odjezdu z Instituce, hanba mi.

To jsme už byly v hale a crčelo z nás, jako když někdo spadne do rybníka (snad ne matka, až tam vyrazí na jeden ze svých nočních „špacírů“), a když jsme vešly do společenské místnosti, kterou se prochází do pokojů v patře (dispozice motelu, která je zřetelná i přes přestavby), Jaroslav, co tam koukal na televizi, byl skokem u nás a připraveným ručníkem matce začal důkladně frotýrovat hlavu. Mě bryskně odeslal přinést jí suchou teplákovku.

Cestou zpátky z matčina pokoje vidím Jaroslava přes korálkový závěs průhledem do místnosti: „Víš, že se nemáš shýbat, miláčku,“ říká matce. Je před ní skloněný k zemi, jako by ji žádal o ruku, a s něhou jí rozvazuje tkaničky (to se nemůže sama ani zout?).

Přes prsa má matka ručník, a když mě uviděli ve dveřích, oba společně vyprskli.

„Vypadáš v tý mý teplákovce jako buřt,“ zahlaholí matka, zatímco Jaroslav jí pomáhá obléknout tu suchou, co jsem jí přinesla, a mám ukrutnou chuť teplákovku, co jsem si u matky bez dovolení vypůjčila v pokoji, ze sebe strhat a podělit se s Jaroslavem o ty její včerejší okurkovobanáňové vulgarismy (smál by se jim taky?), a pak vešel do místnosti další důchodce, a ten se matky ptá: „Tak co, už ti přijela?“ jako bych nestála hned vedle, a přemýšlím, jestli má matka pletky i s tímhle, protože matka se usmívá způsobem, co to nevylučuje. Způsobem, kterým se culila, když jsem kdysi dávno v rané pubertě, když jsme ještě žily spolu, našla matku doma v kuchyni nahou s nahým mužem, a ona tehdy podotkla jakoby

nic: „To je tvůj otec, seznamte se. Žije v Táboře, takže tě bohužel nemůže vychovávat,“ a pak o něm už vždycky mluvila s úctou jako o životní lásce. Myslím na to, jestli o tom muži ví i Jaroslav, a poprvé v životě mě napadlo, jestli onen Tábor nebyl „táborem“, jak se v dobách mládí mé matky říkalo Institucím, a vím, že se na to matky v budoucnu zeptám, protože lži, co mohou být pravdou a naopak, jsou její královská disciplína.

„Ano, všechno jde podle plánu,“ říkám důchodci, s kterým mě matka seznámila na jeho dotaz ohledně harmonogramu práce Instituce s takzvanými „lesními uprchlíky“. Jméno důchodce mi okamžitě vypadlo, ale ne to, co vypadlo z něj, a sice že má dceru v nedalekém Komunitním centru a syna v Instituci dvě stě kilometrů odsud. Dcera („ostuda rodiny,“ vyjádřil se) se v Centru už přes dva roky léčí, zatímco syn je v Instituci vedoucím jídelny.

„Díky němu tu jsem,“ oznámil pyšně na účet synových zásluh (loni prý dokonce obdržel Ritinu bronzovou medaili pro nejlepší zaměstnance), a dal se do vypočítávání všech výhod jejich starobince včetně pravidelných výjezdů „za kulturou“, všestranné a diskrétní péče a dlouhodobých plánů zbudovat pro klienty bazén s možností speciálních „rekondičních“ kurzů plavání (ředitelkou byla bývalá reprezentantka, jak zdůraznil, v „poněkud opomíjené“ disciplíně vodního póla).

„Vaše matka by byla překrásná akvabela a bude, protože bazén tu do dvou let postaví, ředitelka mi na to dala svoje slovo,“ prohlásil.

„Bez vaší matky, vážená, si to tu vůbec nedokážeme představit,“ dodal ještě. Stejně jako to jeho mně, i jemu mé jméno zřejmě okamžitě vypadlo, a matka se červená jako dívka a Jaroslav se na muže zamračil.

Důchodce se krátce nato poroučel do pokoje („ve dvanáct beru léky,“ omluvil se) a matka, jakmile byl pryč, požádala Jaroslava, aby jí přinesl hrnek čaje na zahřátí, slovy „byl to psinec, zlatíčko, ten strašlivý liják“, a já jsem ho na poslední chvíli čapla za cíp teplákovky a řekla, aby mi vzal jeden hrnek taky.

Hlavní výhodou bylo, že jsem cestovala nalehko. Jablka i zeleninu z Komunitního centra matka zčásti snědla a zbytek rozdala kamarádkám. Tu trochu, co zůstala, jsme daly Jaroslavovi, „přidá to ke svým nakládaným houbám,“ řekla matka a Jaroslav to slyšel a na rozloučenou mi přinesl těch hub celou skleničku, a nedal jinak, než že ji sám osobně zabalenou ve třech vrstvách starého magazínu Hnutí zaklíní do věcí v mém kufriu, aby se nerozbila.

Anton na mě čekal přistavený tam, kde jsem z něj vystoupila, a nebýt té matčiny těsné teplákovky („přivezeš mi ji příště, nebo si ji vyzvednu, až se u tebe zastavím“), která mě v některých partiích vyložene škrtila, mi bylo do zpěvu. Stejně jako jsem se předtím těšila na to, že si na pár dní odpočinu, těšila jsem se v tu chvíli, a ještě víc, zpátky do práce. Probírala jsem se popaměti jednotlivými klienty a nemohla se dočkat, jak v převýchově postoupili (někdy i pár dnů dokáže divy), a hrálo mě dokonce i pomyšlení na mou kuřáckou kolegyni (i jak mě zas bude mořit hlasitou hudbou a otravovat žádostmi o zapalovač).

Poznámka, kterou jsem matce nemohla odpustit tentokrát (každou mou návštěvu vygeneruje něco takového), zněla: „Nechápu, proč v Instituci nemáš žádné opravdové kamarádky a nikdy jsi s nikým nevydržela, ty, dcera takové sociální matky,“ a řekla to těsně předtím, než jsme se před antonem rozloučily (chtěla mi tam zas úplně sama nacpat kufr, ale Jaroslav ji předběhl, znal to), a pár ohybů cesty mi to leželo v hlavě (ne, nejsem sociální a není snadné

se mnou žít, ale mám věk na to přijímat se již zcela bez výhrad), a těžko pomoci klientům, když se člověk sám babrá v sobě, ale na to jsem přišla už před lety. Zbytek dne mi české země dělaly skorem už jen radost.

Jako by se novosvět zase o něco více etabloval, za celou cestu do Instituce jsem například neviděla nikoho, kdo by na sobě neměl teplákovku. Jediná výjimka u silnice vypadala jako prostitutka z učebnice starosvěta a já si pak několik hodin lámala hlavu, jestli to byla herečka z nějakého filmu o minulosti, nebo nějaké zapomenuté chodící muzeum, monstrum ze zaostalých krajů. Zkrátka zda jsme měly co do činění s jedním z posledních vymírajících kusů, anebo to byla filmová předzvěst výsměšného retra (o slunovratu se prý některé mladé členky Hnutí do převleků prostitutek oblékají a užijí si s tím plno diskurzivní srandy), a sud' to nějaká instance s darem skutečně celostního pohledu, na který v momentech, kdy mi to mimořádně pálí, aspiruji i já, jakkoli si to pochopitelně z nesmělosti stydím přiznat.

Pálilo to v tu chvíli slušně i do karoserie antonu, který, jak už bylo řečeno, nemá klimatizaci, a o to víc se škrtím v matčině teplákovce v partiích boků a ňader (starosvět by mi na ně byl býval vzhledem k jejich velikosti furt čuměl) a buřt, který to ze mě dělá, mi evokuje ředitelku Komunitního centra Obroda. Pořád se mi s ní nedaří telefonicky spojit ohledně té mé možné přiotravy jejich mejkapovým veggio špekáčkem, a čím víc se blížíme k Instituci, tím víc na mě padá flashbeck toho mračného deliria, a ředitelce Centra zkouším volat z auta znovu, ale ani teď to nebere.

Ta „přiotrava“ je, cítím to, jen přezdívkou čehosi hlubinnějšího a souvisí to s mým pláčem po demonstraci žen, které členkám Hnutí nadávaly do fašounek. A je to v tu chvíli jasné jako velké SPZ našeho antonu, že něco vevnitř mě žaluje, a něco vevnitř žaluje,

že je žalováno, a šlo by to celé na něco svést, ale svádět něco na něco jiného je to poslední, co chci dělat se svojí poctivostí („s ní dojdeš nejdál,“ znělo krédo matky, s kterým mě vychovala), a když už jsme byly jen asi padesát kilometrů od Instituce a já neurčitě poznávala obrysy svého kraje, cítím, že mě v klíně cosi šponuje, a říkám si: podle řezání to bude nejspíš močák z dehydratace a těch těsných tepláků.

Do pár vteřin to bylo celé zpátky. Ten klín vyřazený tupou sekyrou, sesuvy půdy a kraje, co do tubusu té rány padají ve formě popela (až bude po mně, nasypej si mě z urny rovnou do své vaginy, řekl mi muž, se kterým jsem byla ze všech nejdéle a doopravdy jsem ho milovala), a tisknouc stehna silně k sobě vím: co nesnáším skoro tak jako pokrytectví, jsou ženy, co dělají divadlo kolem svojí měsíční periody. Protože ženská krev, s kterou se jednu dobu šermovalo jako s nějakým nablblým mytologickým fetišem, je ve svojí podstatě bez barvy a bez zápachu. Nejde přece o ni, ale o ránu, z které vyvěrá, o ránu skrytou za tou krví. A jako sépie, co v moři mate nepřítel z prdele vypouštěnými oblaky inkoustové mlhy, jako dítě schované za dlaněmi, aby si na ně svět, alespoň na chvíli, přestal ukazovat prstem, z hlubin do strmých výšek a zpět přehrabuji tuny odněkud vytěžené hlušiny, a jsou to podzemní sloje prázdné po loupeži obsahu.

Řidička našeho antonu se mě na odpočívadle, kde tankujeme, ptá, jestli jsme se už někde náhodou neviděly, zatímco já mám naopak příjemný pocit, že je to poprvé, co nás veze nějaká jiná, a napadá mě: možná je to jen chyba v programu. Softwarový trik, který nepřistál na místě určení, ale jako bumerang se vrátil, a tak souhlasím: „Nejspíš to bylo na nějaké z mých minulých pracovních cest,“ a můj úsměv je kvůli řezání v podbříšku trochu nucený.

Kalíšek horké vody mi řidička laskavě podává přímo z kabiny. A jako štěkání ve chvíli, kdy to nepotřebuju, slyším ozvěnou to matčino o mé asociálnosti a naprosté pasivitě, co se týče věcí, kterým množství lidí věnuje svou pozornost (a ano, od většiny lidí si skutečně udržuji nadstandardní odstup), a uznávám: mé vztahy ke společnosti jsou těsnější než vztahy k jejím jednotlivým bytostem, ale stejně tak můžu říct, že pokud by si matka ve starobinci stýskala do té míry, že by na své žádosti o přeložení skutečně trvala, umístěnkou jinam jí zařídím bez ohledu na to, kolikrát se kvůli tomu budu muset plazit před sekční a nedůstojně šermovat svou bezúhonností, pracovními výsledky (bezespornými) i zveličovat matčiny (skromné) zásluhy o novosvět.

Sleduji, jak se v kalíšku horké vody od řidičky vznáší opar čajového barviva (urologický čaj si pro sichr vozím všude s sebou). Nakonec to vždycky končí tak, že vnitřní výčitky, ať už jakékoli, uvolní místo usilovné práci jako slunci déšť po tom šíleném lijáku s matkou, a do nové a další životní etapy se člověk pouští zralejší vši předchozí zkušeností. Jinak bych ty memoáry nepsala, myslím si. Kdybych neobstála. A takhle nějak že bych je mohla klidánko celé uvést. Mottem svého životního příběhu.

4.

Fáze sedm, naše závěrečná zkouška, začíná tím, že všechno, co bylo předtím, je zapomenuto. Plakáty, u kterých klienti na pokojích prováděli praktický nácvik, strháváme dva až tři týdny před zkouškou. Klientům, kterým proces převýchovy trval léta, svítí místo plakátu flek na omítce jako po malířském díle (co svěsí Richard s Julií, až se přestěhují do apartmánu klienta, co během boje za svou převýchovu padl), a někteří klienti ten flek zakrývají skříní: ti, co mají pocit, že studovat v Instituci léta je ostuda, a jiní se tím flekem chlubí a fixkami omalované okraje ukazují ostatním, a jsou i takoví, co ze samé radosti z blížícího se propuštění mají mylný pocit, že už mají novosvět v kapse. O kontrolním testu penisové stimulace totiž nevědí. Taky ho neděláme odjakživa. Jenže než ho Instituce zavedla, zkouškou prošel nejvýš jeden z pěti, a plýtvalo se tak nejen našimi a externími zdroji, ale nesli to pochopitelně těžce sami klienti. Nemá smysl, aby se o zkoušku pokoušel někdo, kdo nemá ty nejlepší předpoklady k tomu, aby ji zvládl, a test penisové stimulace eliminuje nepřipravené. Kdo jím neprojde, není ke zkoušce připuštěn, a i když drtivost té zprávy je pro některé zničující (oběšený klient Jiří byl jen jedním z osmi v poslední sezoně), s hloubkou frustrace po neúspěšné zkoušce se to každopádně srovnávat nedá. O neabsolvování testu stimulace se především nedozví nikdo jiný než klient sám (o tom, že propadl v něčem, o čem nikdo kromě něj neví, se blížkým svěří málokdo), případně jeho kamarádi na pokoji (vymluví se, že se na zkoušku nedostaví ze zdravotních důvodů nebo že se necítí připraven). O neúspěšné zkoušce zato vědí všichni, kdo byli při tom. A sjíždějí

se k nám na tu událost nejen lidé z okolí, kteří o tom předem vědí (naše PR oddělení láká na každou závěrečnou zkoušku docela originálním a neotřelým způsobem), ale hlavně ženy klientů a celé skupiny jejich příbuzných, které se sjedou ze všech koutů našeho impéria, a stejně jako každému ze srdce přejeme ty rodinné oslavy v případě úspěchu (snazší pak bývá i například manželčin kariérní postup, přestože oficiálně ta souvislost neexistuje a Hnutí se klientelismu brání), neúspěchu se každopádně snažíme předem předejít.

Večer před plánovaným testem penisové stimulace ošetřovatelky na pokyn příslušné bachařky (se svolením sekční) přidají klientovi podle jeho hmotnosti do večere dvě až tři čajové lžičky rysolu. Dotyčné klienty k testu vybíráme výhradně na základě jejich připravenosti, opakovaně manifestované jak při workshopech, tak v rámci večerních obhlídek, kdy na pokyn bachařek před plakátem masturbují. Progres každého klienta spolehlivě dokládá jeho evidenční spis, to znamená, že plakát je stržen teprve ve chvíli, kdy věk modelky na něm už zdárnost erekce nijak neovlivňuje, rozumové docenění modelčiných kvalit tomu obvykle předchází. Z těch buzených o půlnoci k přezkoušení jsou schopni se zavřenými očima hovořit o vnitřní kvalitě žen bohužel i ti, co pak při testu pohoří. Na rozdíl od praktik s plakátem totiž nejde jen o to porozumět a zvnitřnit světonázor novosvěta, že přitažlivost ženy s jejím věkem nijak nesouvisí, ale prokázat imunitu vůči všemu, co z ženy či jakékoli její jednotlivé části dělá prostředek bezduchého ukojení primitivní žádosti.

Pokud lze nazvat přerod od starosvěta k novosvětu diskurzivním skokem, a tisíckrát jsme se tu již přesvědčili o tom, že o nic jiného se nejedná, pak závěrečná zkouška je diskurzivním skokem par excellence. Skokem ve skoku jako na přeboru gymnastická se-

stava, kterou stejně jako zkoušku buď absolvujete komplet, nebo se koná maximálně bulení do ručníku. Jenže zatímco na přeboru u něj asistuje trenér, u nás klienti courají za lektorkou s milionem výmluv, proč jim to nevyšlo. Ti tvoření protnutím množiny klientů, co jsou ze starosvěta zvyklí na to, že vytrvalým obcházením pravidel a účelovým překrucováním skutečnosti nakonec dosáhnou svého, s těmi, co je to naprosto nezdrtilo. I křiváci jsou na tom ale až na výjimky tak, že místo aby courali za bachařkou nebo za sekční, mají tak maximálně na to složit se v náručí svých nejbližších. Ti se strhanými obličejí (fandili bez ustání několik dlouhých hodin) seběhnou z ochozu divácké galerie a konejší svého muže, syna, tchána či synovce jako malé dítě těch pár minut povoleného kontaktu, než jsou bachařkou amplionem vyzváni k opuštění auly. Parkoviště před Institucí se krátce nato znovu vyprázdní a klienti, co mají za sebou jeden z největších debaklů svého života, se vracejí zpátky do svých ložnic začít zase od začátku. Debakl viděli všichni, vytáčky jsou jen folklorem bez významu, reakcí organismu na psychickou havárii a morální selhání. Polehčující okolnost neexistuje. Setkávat se pak znovu v učebně po měsících či letech usilovné práce s klienty, které teprve před pár dny doručil anton nebo je na zadním sedadle sedanu právě přivezla jejich žena, je, uznáváme, frustrující, ale jediné „ale“, jenže „nepolehčující“, se týká těch měsíců nebo let klientovy předchozí usilovné práce, která, jak dokazuje ten neúspěch, zas až tak usilovná nebyla.

Pro nás je to samozřejmě už do jisté míry rutina. Počet závěrečných zkoušek, na jejichž přípravě jsem se podílela já osobně, jde do desítek a několik posledních už mám se vším všudy na triku, a přesto: stejně jako na porodním sále, kde zázrak nového života zažili už mockrát, je vždycky něco z posvátného napětí, i pro mě je den zkoušek dnem velikého rozechvění. Noc před zkouškami

spím stejně jako klienti jak na vodě a před usnutím a znova, jen co procitnu, si po jednom probírám své případy a kolik mají šancí, a nevyřčenou prestiží každé bachařky Instituce je přivést do novosvěta hned napoprvé co nejvíc ze svých svěřenců.

Čistá uniforma je samozřejmostí. Vzdáváme tím úctu klientům i příležitosti jako takové, převléknout jsem se ve spěchu zapomněla jen jednou, když u mě byla před lety na návštěvě matka a celé ráno do mě hučela své průpovídky na téma „štěstí není jenom práce, zlatíčko“. Ten stud, když jsem stála na pódiu před stovkami lidí a došlo mi, že stále v té stejné teplákovce propálené cigárem od kuřácké kolegyně, co bouřlivě gestikulovala jen proto, že ředitelka Instituce přijala post v nějaké problematické celoevropské radě, co Hnutí „kompromituje“, by se dal krájet. Ten stud mě dokonale ponížil, propálené místo a mastný flek od matčiny smaženice z Jaroslavových hub.

Galerie už je plná a je to jako na současném divadle, které pompézní historické sály vyměnilo za krásu industriálu. Svě výpovědi o současnosti předvádějí dnešní umělci v přesně takových prostorách, jako je náš masokombinát. Ochozy, teď plné žen, matek, sourozenců klientů i vesele mávajících dětí, vznikly z komor strojoven několika výtahů, které členky Hnutí kdysi dávno propojily do jediného dlouhého koridoru, a je odtud parádní výhled na celý sál.

Já stojím dole na pódiu a klienti ještě níž, roztroušení v hloučcích po celé ploše betonové stěrky. Radostně je přehlížím. Všichni mí milánkové jsou tu. O. P., M. K, pětsetdvacetpětka i třistaosmička, která mi před časem sice během mé noční vizity ejakulovala do rukavice, ale místo aby to po Jiřího vzoru vzdala, tak z plných sil zabrala, a jenom díky tomu je tu teď v místnosti s námi (osobně

jsem jí k tomu pelotonu vůle před začátkem zkoušky před dveřmi auly gratulovala, obě nás to dojalo).

Než se začne, klienti z dlouhé chvíle korzují pod závěsným systémem háků. Tu a tam někdo vzrušeně ukáže do výše, debatují, odkud kam se přesouvalo maso, kudy projížděly kýty a kde těsně před hromadným masakrem pípali brojleři. Někteří z klientů jsou z představ masného provozu celí zelení a hloučky pod rampami kromě probírání technických parametrů a hypotéz o tom, jak bude zkouška přesně probíhat, debatují i o starosvětské výživě. Tak dlouho se žvanilo o problematice konzumace masa, a přitom stačilo jediné: ze dne na den to celé zakázat. Masný průmysl zrušit a přestupky zatížit pokutami, a rázem bylo po etických dilematech (pár let se koncernům zaplácló státními subvencemi, pak se přeorientovaly na jiný segment trhu, zaměstnanci prošli přeškolením) a lidstvo si mohlo nahlas vydechnout.

Paralela je to ukázková, protože i dnešní zkouška odráží pouhopouhou logiku plynoucí z jednoduchých premis. Genialita se legitimuje jednoduchostí, a pokud jí promoříme masy, ony samy si pak ťukají na čelo, že s tím nepřišly samy, a posléze dojdou k tomu, že ano, vždyť to byl jejich vlastní nápad a říkaly to přece už celá léta, a klienti, kteří aulou v hloučcích bledí nervozitou korzují, nesmýšlejí jinak. Novosvět byl jejich vlastní vědomou volbou (násilím jde jen popostrčit, ale kořeny myšlení musí bytosti zapustit samy), výsledkem jejich nezměrného aktivního úsilí, kterého je Hnutí jen a pouze šedou eminencí. Uvaděčkou v divadle procesů, jimiž jako řešením rovnice o jedné jediné neznámé si musí každý projít sám. Jakkoli tuhle osamělost v Instituci od jisté míry tajíme (ustrášený klient progres nedělá), a pudrem téhle masky je dojem, že převýchova probíhá hromadně, tak ne. V Instituci se vespolek

jen bydlí, spí, studuje a provádí hygiena. Klient je samostatný freelancer a Instituce pracovní doba s nápovědou.

Sport mi nikdy moc neříkal, ale paralely umí výtečné, a kromě té „skok ve skoku“ oblastního přeboru gymnastiky je tu ta hlavní, a sice: fixlovat je bez dopingu a s férovým rozhodčím nemožné, lektorky férové jsou (v análech Instituce je zaprotokolován jen jeden jediný příklad korupce), a doping navíc na rozdíl od olympiády distribuujeme samy a ochotně: k dispozici je jak rysol, tak helmy elektrické šokové terapie.

Zatímco jako konferenciérka udržuji náladu (po informačním úvodu, zatímco se klienti svlékají, přijdou na řadu fóry o uzeninách), jako pufáním z kouřostroje se do hloučků nahých mužů organicky vpíjejí ženy všech věkových kategorií a fyziognomických typů a nenásilně se zapojují do velmi povrchních konverzací. Připomíná to virtuálně namnožený ráj Adamů a oblečených Ev (svléknou se až posléze na mé vyzvání), kteří to tady a teď nezkaží s jablkem.

Klientům je nahota vlastní, už si ji mnohokrát ozkoušeli, a ženy jsou opět reálky, nájemné figurantky z ulice. V krajních případech personálního nedostatku bývají najímány i kuchařky, administrativní personál a bachařky, ty však jen v případě nejvyšší nouze: za mého působení v Instituci to po mně naštěstí nikdy nechtěli.

Patří to k privilegii mé funkce konferenciérky, že si dovolím i řečnickou otázku na konto nejvyššího vedení, a do mikrofonu hlásím: „Kdo z vás objeví ředitelku, má u mě panáka,“ a panáka říkám proto, že i kdyby někdo natvrdlý měl nafoukaně za to, že jsme tu na sešlosti tak velkolepé, že zavítá i samo nejvyšší vedení (je a bude zašitá v kanclu, ale onen vtíp mi velkoryse povolila), alkohol vtíp z vtípu usvědčí sám, každý přece ví, že je přísně zakázaný až do konce (v novosvětě se zlijete hned, až vás pustíme, to je samozřejmé).

A to už dávám pokyn ženám, aby se daly do svlékání, a mužům, aby se ti z nich, co se zkoušeli zašít někde za drticími stroji (vždy se pár takových uleváků najde), přestali schovávat a shlukli se kolem žen. K témuž ostatně mohutně hecuje i publikum na ochozech. Ti, co přišli nejdřív, pochopitelně zabrali nejlepší místa. Někteří stáli frontu už od rána a přes noc spali v autě na parkovišti, protože ubytovací kapacity Instituce sloužící návštěvám, a to je další z priorit, na které chceme zapracovat, na takové množství lidí nejsou připraveny, natož když připočítáme lidi, kteří ke klientům nepatří, fanoušky Instituce, kteří se přišli podívat, aniž by tu kohokoli osobně znali. Tahle skupina už pár let prosazuje zřízení nějakého bufetu, kde by se mohli osvěžit a dát si něco k snědku, ale víme, že rodiny by s tím nejspíš nesouhlasily, není to tu přece žádné kino, ale lámou se lidské osudy, a tak to ředitelka prozatím odmítá.

Děti na ochozech div nepřepadávají přes zábradlí, jančí a výskají, poznávají táty, tu a tam je někdo z rodiny musí okřiknout, a někdy to musím dělat i já, i když se tomu snažím vyhnout, protože to kazí atmosféru, a ta je zásadní. Tu naopak podporuje skandování. Lidé vykřikují jména „svých“ mužů, a tím jim dodávají kuráž, a když je vidí, že se jim nedaří nebo se s erekcí někam utíkají schovat, dávají bučením najevo svůj nesouhlas a znechucení. Souvisí to především s mladinkými dívkami, které muži už měsíce či léta vůbec neviděli, leda novicky v teplákovkách, ale ty nejsou nahé. Jak počet dívek setrvale roste, není se schovat kam, a strategie některých mužů, kteří se snažili ženám vyhýbat někde v přítmí po rozích auly, popřípadě za stroji, je neudržitelná, protože nejenže už není schovat se kam, protože všechny rohy jsou někým obsazené, ale novicky, které masu přímo dole v aule monitorují, muže z jejich úkrytů vyhánějí, a reálky naopak vedou tam, kde jich je vzhledem k většímu

počtu mužů málo, aby byly po celé aule rozesté rovnoměrným způsobem.

Dost je i reálek, co se dnešním odpolednem baví jako starosvětským retrem. Pro zbylé jsou motivací peníze, na vysoký podíl dívek z chudých rodin jsme zvyklí. Čím dál víc žen přesto (a k naší radosti) naše náborové pracovnice, které jim tento přivýdělek nabízejí, odmítá (hrát starosvětskou ženu bez ohledu na slušnou finanční kompenzaci nechtějí ani za nic).

Muže s erekcí posíláme (přímo já, ale častěji novicky dole v terénu, které mají větší přehled) sednout si na některou z lavic po kraji, aby nerušili. Nakráčeli do auly jako králové, vítáni ovacemi z ochozu galerie, a teď jsou to desperáti. Rudí studem zhroucení na lavici tupě zírají před sebe a někteří snad rekapituluji ten rozhodující moment, kdy to ještě šlo zvrátit. Teď je to definitivní. Jejich ženy na ochozu pláčou do dlaní a objímají děti. Všechna záře jim v očích pohasla. Ratolesti ztopořených otců osiří na další nekonečné měsíce (léta si nikdo z nich ze sebezáchovných důvodů tuto chvíli pochopitelně nepřipouští), a někdy ženy také směrem k mužům hrozí pěstmi a vztekají se. Nakonec by takového chudáka doma ani nechtěly, běží jim hlavou, a výjimečně některá z žen hrozí také směrem ke mně. Samozřejmě dělám, že je nevidím, v tu chvíli mají nárok na všechno, Instituci patří jen klient, na celý další cyklus znovu od začátku. A jestli si některá z těch žen myslí, že z toho máme radost, tak jí nedochází, jak velkou finanční zátěž pro Instituci a zklamání pro všechny, co se tu o něj starali, debakl jejího muže znamená. Dívám se na muže zmučeně posedávající na lavičce a jeden, co je mu už všechno jedno (čistě prakticky to tak je, pouze eticky jen ještě větší žumpa), si honí penis, asi aby tomu debaklu nasadil svou nihilistickou korunu.

Do mikrofonu hecuji naše reálky.

„Kroutit prdelemi,“ řvu.

Zdá se mi, že poněkud ochabují.

„Celým tělem vlnit podle instrukcí.“

„Prsty rozevírat pysky!“

„Co nejbliž ke klientům!“

A také mnout ňadra dlaněmi jako v dávno zakázaném pornu a jiné.

Pokynutím ruky se loučím s dalšími několika ztopořenými klienty, zatímco hovořím k těm ostatním (technicky vždy pro jistotu upomínám, ať vše dvakrát překontrolují, a stejně tu a tam reprobedny prdnou a píská mi mikrofon), a sekční mi povolila prokládat zkoušku popovými hity (mezi ony novosvětské hodím občas z humoru i nějakou tu starosvětskou lásku pásku, aulu to plní hihňáním reálek a potutelně se usmívají i ti z klientů, kteří mezi ženami sebevědomě procházejí s naprosto ochablými penisy jako výstavou nějakých olejomalb aktů, a přesně tomu říkáme „novosvětský ideální typ“).

Do mikrofonu bavím odkazy na Pavlovovy reflexní slintací psy slovy, že zde v Instituci tyto „psy“ jen učíme na jiný typ granulí, a je to samozřejmě poněkud obhroublé a nevýstižné, ale v kontextu té chvíle je to něco pro klienty, protože takové řeči erekci nesvědčí, a kdyby tu byla sekční, tak by mě jistě okamžitě napomenula, ať se vrátím k vzdychání nebo těm šíleným starosvětským popovým sladákům.

Sleduji M. K., vede si perfektně, a když pohledem tu a tam zabloudí ke mně, tak se mi to alespoň zdá, jeho oči jako by říkaly: „Vidíte, jaký jsem pašák,“ a už se asi vidí doma u ženy, protože penis mu v sousedství obří mladinké vyšpulené zadnice a houpajících se nafouknutých prsů netopoří ani trochu, a pohled na O. P. mě blaží ještě víc, protože jako by si dokonce záměrně liboval mezi houfy nejmladších a nejprsatějších žen, a ani na moment se nepokoušel

uhnout pohledem, jak to pozoruji u několika klientů, na které to jde, a pomímám to bez komentáře (novicky v aule slouží nejen jako dohled nad erekcí, ale posílám je také přímo do kotle s individuálními vzkazy), protože vidím, že s tím srdnatě bojují.

Cítím obrovské zadostiučinění. Měsíce a léta práce s klienty se mi právě úročí, a práci v Instituci si cením i proto, že na rozdíl od provozů, kde se člověk podílí jen na segmentu výroby (těmi pár dokola stejnými úkony cosi vkládá do kompu, když mají roboti stávku), a trpí tak odcizením, jsem u tvorby nových lidí od začátku až do konce.

Přijela vemen a do novosvěta vypouštíme lidi, myslím si, a je to rouhání a nejde to říct nahlas, ale lidé bez práce na sobě nejsou lidmi, nýbrž jen polotovary lidí, co mají blíž k zmetkům než k bytostem, a všem ženám, které jsou hloupě předpojaté vůči mužům, bych přála, aby tam v tu chvíli byly se mnou, protože tvárnost člověka je obrovská a celé, oč jde, je chytit lidskost za ten správný konec a dotáhnout to až do finále. Jsem dojatá jako už dlouho ne a reálky diriguji zintenzivnit všechna porna na naprosté maximum. Několik z nich právě imituje lesbickou soulož, další si navzájem olizují pochvy, a i když jsou dotyky mezi klienty a ženami přísně zakázané, jednu proaktivní figurantku vidím sahat klientovi na zadek.

Novicka mi podává kapesník, a nevím, jestli je to tím zamžením slzami, ale ani v momentě, kdy nějaká moc agilní reálka tahá klienta přímo za přirození (posílám za ní novicku, aby toho laskavě nechala), nemá obří aula masokombinátu ve svých útrobách ani jeden jediný ztopořený penis.

A je to poprvé v mém životě, co velím závěrečné zkoušce, a ani jediný pyj to nekazí. Jsem přímo u toho, u zázraku lidské transformace v přímém přenosu. Roztřesenými prsty vypínám mikrofon

a odkládám jej k novicce, protože emoce, co zažívám, jsou jenom moje privátní, a i když není co skrývat, klienti se mají soustředit na práci se svými těly a revolučními pocity, a ne být naprosto k ničemu svědky bachařky, která je ze svých svěřenců dočista namětko.

Takhle se píší novodobé dějiny: lidskými těly, která Hnutí přivádí k rozumu a činí lepšími. Zavírám oči a za víčky vidím Julii s Richardem. Jsou právě celí nesví první den v novém bytě, co od Hnutí po splnění svých závěrečných zkoušek podle slibu dostali, a tráví v něm svou první společnou noc po roční odluce. Vidím to před sebou jako na plátně i s novověkou dočista duchovní hudbou. S pohledy z očí do očí se svlékají a jejich vzrušení sytí jen a pouze bohatství jejich duší, dvě klenotnice vnitřních světů. Ruce, kterými si laskají tváře, jsou čtečkami srdcí, co spolu těly jen rozmlouvají, a Juliina rozevřená stehna jsou pozvánkou k dialogu ze všech nejhlubšímu.

Otvírám oči. Stále stojím na onom improvizovaném pódiu, kolem mě je ticho a prázdno včetně všech galerijních ochozů.

Juliino psaní pro Richarda dosud nepřišlo, ale vím, že dorazí. Skutečná intuice mě nikdy nezhadila.

Řekla jsem novickám, aby mě tu v aule nechaly. Aparaturu že odklidíme až zítra ráno, než s klienty vyrazím na slíbený výlet do dílen na torza. Někdy prostě musím poslat všechny pryč a být jen sama se sebou. Osobně to pokládám za to, co je na mé práci v Instituci vůbec ze všeho nejnáročnější. Ten neustálý každodenní intenzivní kontakt s druhými. Jestli mě ředitelka povýší na sekční, říkám si, nejenže si polepším finančně, ale budu moci také více času trávit sama ve své kanceláři.

Petra Hůlová
Stručné dějiny Hnutí

Ilustrace na obálce Zaytseva Larisa/Shutterstock.com
a z Pixabay.com
Redakce Petra Kučerová

Vydala Městská knihovna v Praze
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání
Verze 1.0 z 12. 1. 2024

ISBN 978-80-274-3653-8 (epub)
ISBN 978-80-274-3654-5 (pdf)
ISBN 978-80-274-3655-2 (prc)